IOAN TANASĂ

O FĂRÂMĂ DE DIVIN

NUVELE ŞI PROZĂ POETICĂ

E
Colecţia
Fragmentarium

IOAN TANASĂ

O FĂRÂMĂ DE DIVIN

NUVELE ŞI PROZĂ POETICĂ

Editura Eurostampa

Timişoara, 2014

Consilier editorial:
Eugen Georgescu

Colecția:
Fragmentarium

Coordonator de colecție:
Eugen Georgescu

Coperta:
Andrada Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANASĂ, IOAN
O fărâmă de divin : nuvele şi proză poetică /
Ioan Tanasă. - Timişoara : Eurostampa, 2014
ISBN 978-606-569-919-9

821.135.1-32

Editura Eurostampa
Timişoara, Bd. Revoluției din 1989 nr. 26
Tel/Fax: 0256 204 816
edituraeurostampa@gmail.com
www.eurostampa.ro
Tipărit la Eurostampa

Motto:

„... Îți mulțumesc, surioară, pentru cum ai fost în primele seri, mi-ai dat prilejul să apar în fața ta cu partea cea mai bună a eului meu...”

John Daisne - Scara de nori şi de piatră

Daimon

Motto:
„Somnul raţiunii crează monştri"
Goya

Mi-e foarte frig.
O fi lăsat cineva
deschisă
uşa morţii,
şi mă trage.

Când m-am trezit, murisem. Eram desprins de corpul inert de pe pat, aflat lângă soţia mea, care dormea cu un braţ gol scos pe marginea plapumei.

În casă era tot la fel de frig şi, din reflex, am vrut s-o învelesc dar, de data asta, n-am mai putut.

O clipă am rămas dezorientat. Nu era o problemă de neobişnuinţă ci, pur şi simplu, nu ştiam ce trebuie să fac în postura de spirit, căci asta bănuiam că sunt.

Nu-mi păsa că am părăsit viaţa căci, de ani, mă împăcasem cu faptul că moartea este singurul adevăr implacabil şi de necontestat.

Într-un fel mă bucuram că mi se împlinise dorinţa cea mai fierbinte ca, după moarte, să urmeze orice, numai întunericul absolut nu.

Am lâncezit un timp să văd reacția soției care a început să plângă molcom, când s-a trezit, descumpănită şi parcă mai mică în frigul din cameră şi m-am lăsat dus de acel flux care mă chema către sine.

N-avea rost să întârzii. În viața mea văzusem destule înmormântări ca să nu-mi mai doresc s-o văd pe a mea proprie.

Am plutit lung şi parcă, pe moment ce trecea, simțeam somnul încercându-mă din nou, tot mai insistent, tot mai puternic...

„Nu”... mi-am spus, „nu voi adormi!” Nu trebuie să adorm din nou. Somnul nu mă va putea răpune. Eu n-am ajuns aici pentru a cădea în somn! Am dormit suficient în timpul vieții!”

Îmi formulez fraze tip, seci şi nenaturale pentru a mă autosugestiona dar, poate că, cel mai puternic argument era spaima, SPAIMA TERIBILĂ DE ÎNTUNERICUL VEŞNIC, DE UITAREA TOTALĂ A PREȚIOSULUI ***„EU”*** PE CARE AM AJUNS A-L IUBI NARCISIST.

Nu voiam să am un continuum uitându-mă pe MINE, cel pe care l-am construit cu grijă în decursul anilor, NU VOIAM SĂ FIU ŞTERS DIN MEMORIA MEA.

Apoi am văzut. AM VĂZUT... Era ca o nebuloasă, fierbând în sine ca un vulcan fără lavă, ca ceaiul din ceremonia băutului dintr-o ceaşcă goală, ca nimic şi ca totul la un loc, ca ceea ce ştim din Vede, Biblie şi celelalte cărți întelepte şi nimic din toate ba chiar ceva mai mult.

ERA. SAU NU ERA. SAU ERA ŞI NU ERA. SAU NU ERA ŞI ERA.

Era forţă, fără a fi forţă, era posibilitatea de a cunoaşte şi cunoaşterea însăşi, era Dao, Dumnezeu, Brahma, Budha şi eu însumi, nimic din toate astea şi mai mult decât atât.

Era infinitul finit pe care-l puteai cunoaşte contopindu-te cu el, deşi nu-l puteai cunoaşte având în vedere că-ţi pierdeai entitatea în el, deci cunoaşterea ta îşi pierdea subiectul, pe tine, pentru a deveni cunoaşterea absolută şi însuşi obiectul de cunoscut...

Spre acel ceva ne îndreptăm cu toţii adormind pe rând...

Eu nu voiam să dorm.

„Nu, mi-am spus şi i-am spus, eu n-am să dorm. Nu vreau să dorm. Eu nu trebuie să dorm. Eu nu mă voi contopi cu tine spre a mă uita. ***NU VREAU SĂ MĂ UIT PE MINE!*** Vreau să rămân mereu diamantul care m-am construit”.

Eram hotărât. M-apropiam de acea entitate fără să mă apropii, mă absorbea fără să mă absoarbă, mă contopea cu sine fără să mă contopească era întelegerea absolută şi neînţelesul absolut, totul şi nimic dar şi...

M-am trezit cu corpul înţepenit, rece, dezvelit în camera goală, lângă soţia mea care dormea ghemuită cu un braţ afară din plapumă.

Am întins mâna şi am învelit-o şi atunci am văzut picătura de ceară...

Am să spun. Am să spun totul.

Ce să spun?

Cui să spun?

De ce să spun?

Şi totuşi am să spun.

Eu nu vreau să dispar niciodată. Mă iubesc aşa cum sunt. Eu sunt un diamant în coroana lumii şi n-am să mă las sfărâmat...

Am aruncat picătura de ceară şi m-am învelit.

Am să spun.

Eu pot. Trebuie să pot să rămân eu.

Nu-mi pasă de ce se va întâmpla. EU VOI RĂMÂNE MEREU.

Poate că mai sunt ca mine. Am să-i caut. Vom fi împreună. Vom triumfa.

Ea are răbdarea şi timpul... NOI AVEM REVOLTA ŞI TĂRIA...

Deja ştiu că suntem mai mulți.

VOM RĂMÂNE CHIAR DACĂ, CEI CONFORMISTI, NE VOR NUMI

„DAIMON”.

Regina din Nandu sau Dilema Ninja

Eram... demult, un simplu războinic urd pe câmpurile de luptă ale țării Nandu. Cursese mult sânge şi multe vieți trecuseră granița ultimă. Ne târâm osteniți prin păduri, hăituiți de forța Reginei acestei țări blestemate şi de necucerit. Uram până şi firele de iarbă şi frunzele de pe copaci. Uram apa şi aerul. Uram pământul cleios ce ne-ngloda tălpile făcându-le mai grele.

Ordinul a venit într-una din zilele ce deveniseră la fel:

- Vei ucide Regina din Nandu.

Am răspuns fără ezitare:

- Aşa voi face.

O schimbare s-a produs în mine. Devenisem mai sigur, mai tare, mai calm. Eram singur. Gândeam doar pentru mine. Aveam un scop. Nu ştiu dacă mai mâncam sau mai beam, ştiu doar că nu lăsam nici umbră pe pământ în drumul spre palatul Reginei. Când am pătruns, înăuntru era o noapte neagră şi grea ca o moarte de poet.

Înainte de a o ucide am vrut să-i văd chipul şi-am făcut un strop de lumină. Ezitarea în fața frumuseții adormite m-a dat pe mâna străjilor. A doua zi m-au dus în fața ei. Nu eram legat decât de ochii ei imenşi, albaştri.

- Ai ratat, războinice urd. Vino şi-mi sărută mâna.

Am făcut-o.

- Tăiați-l, a spus rece.

Am mai avut timp să-i şoptesc:

- Şi totuşi te voi ucide, Regină.

Şi să aud:

- Numai după ce-mi vei mai fi sărutat de două ori mâna, războinice.

Acum ştiu că a avut dreptate. Cândva, la o petrecere la care participam şi eu, în capul mesei stătea o femeie nu frumoasă dar sigură de sine şi dominatoare. Era un demon care scăpa printre cuvinte, o flacără care te chema să te încălzeşti pentru a te arde fără milă.

Între noi a avut loc un duel de idei în care nimeni n-a învins. Părea echitabil până când am văzut-o în uşă aşteptându-mă, la plecare.

N-avea picioare şi mă privea, în sus, ca-ntr-o rugă.

Am îngenunchiat şi i-am sărutat mâna.

O clipă mi-a părut că văd în ochii ei o umbră de triumf şi apoi nu m-a mai părăsit senzația acută că am retrăit o scenă de demult. NUMAI ACEA SCENĂ.

Despre ieri?

Am iubit-o pe cea ucisă. Cum iubeşte un bărbat.

I-am sărutat mâna de mii de ori dar, numai ieri, când am văzut-o în soare, pe treptele bisericii, cu părul în vânt şi ochii albaştri larg deschişi spre mine, i-am sărutat-o cu umilința pe care o încerci în fața celor aleşi şi ea mi-a şoptit:

- Ai văzut, războinice urd?

Ştiu că m-am ridicat şi că i-am auzit gâtul lung trosnind în mâinile mele ca cel al unei păsări si-am simtit că s-a sfârşit cu Regina țării Nandu.

Acum nu mai am nici un rost. Mi-am făcut datoria şi voi muri definitiv.

O întrebare mă chinuie încă:

- DE CE?

Flux integrat

de ziua Alinei

- Bună dimineața, este ora 9. Recepția hotelului nostru vă mulțumeşte pentru faptul de a ne fi făcut plăcerea să petreceți concediul dumneavoastră aici. Sejurul se încheie la ora 12. Dacă doriți să-l prelungiți, apăsați butonul roşu şi vă aşteptăm, pentru formalitățile suplimentare, în cursul zilei de astăzi, la ora care vi se va părea convenabilă.

Fără nici un zgomot metalic, fără nici o altă asperitate acustică, vocea caldă care venea din jurul meu, amuți.

N-am apăsat pe butonul roşu.

Venisem prin sindicat, cu bilet pe care scria: „PENTRU RECUPERARE“ şi banii abia îmi mai ajungeau pentru a plăti trenul, al cărui cost crescuse din nou datorită inflației. Am început să-mi pregătesc bagajele sărace şi să-mi strâng resturile de la ultimul mic dejun mâncat „din traistă”, cum ar fi spus străbunicul, căci prețurile practicate în stațiunea numită ciudat RRR - 13 - If erau absolut paralizante pentru mine.

Totul fusese ireproşabil, de la serviciul de cameră până la soarele excelent dozat pentru fiecare şi acum încercam un oarecare regret că voi reveni, deşi bronzat şi odihnit, în MAŞINA care ne înghițea zilnic pentru a ne scuipa epuizați

dupã 8 ore de muncă fix determinate prin cele mai judicioase mijloace de măsurare a timpului.

- La orele 13,30 trenul dumneavoastră pleacă din subsolul hotelului. Bagajele vă vor fi preluate de robot atunci când sunteți gata. Dacă doriți, vă puteți petrece timpul rămas în oricare dintre locurile de distracții ale stațiunii.

Vă mulțumim că ați petrecut acest sejur la noi şi vă aşteptăm de câte ori veți dori.

Şi iarăşi vocea se volatilizează pur şi simplu. Când ne-am întâlnit în hol ni se citea pe fețe multumirea zilnică.

Dan spuse brusc:

- Eu mă duc la saună. Vreau să lenevesc puțin. M-am cam îngrăşat şi, cum astăzi vom lua masa de prânz acasă, cu întârziere, sper să dau ceva din greutate. Silvia nu mi-ar ierta să mă întorc mai gras decât am plecat. Privii spre Paul. El tăcea ca de obicei. Nu era dispus să renunțe la complicatele probleme pe care părea că i le pune un joc vechi cu disculețe colorate, numit GO.

Poate şi asta a funcționat ca o sugestie: „PLEACĂ!”.

M-am hotărât să mai fac o plimbare pe malul mării, după ce am convenit să ne întâlnim în stație cu cinci minute înainte de plecarea trenului.

Fata de la recepție mi-a spus cu o voce divină, ca de fiecare dată:

- Bună dimineața, domnule, sper că ați avut o noapte plăcută. Vă dorim o zi care să vă satisfacă pe deplin şi vă rugăm să ne aduceți la cunoştință orice nemulțumire ați avea.

N-am putut să nu-i răspund:

- Bună dimineața, domnişoară, deşi ştiam că este doar o androidă şi mi-a zâmbit încântător.

Briza era exact pe gustul meu şi razele soarelui erau blânde şi mă-nvăluiau într-un veşmânt pufos. „Ce puteam să-mi mai doresc?”, m-am întrebat. În fiecare an veneam aici şi, timp de o lună, beneficiam de toate acestea pentru a ne reface forțele stoarse de MAŞINĂ.

Am privit valurile spumoase care veneau spre mal şi pescăruşii şi cei câțiva oameni - nu obositor de mulți ci confortabil de suficienți pentru a nu mă simți singur - care dormitau pe nisip. Mi s-a făcut dor de o baie în mare şi, fără să mă gândesc prea mult, m-am dezbrăcat şi am plonjat în valuri. Apa era puțin răcoroasă cât să-mi pişte pielea, exact pe gustul meu. Înotam fără efort şi valurile mă acopereau ritmic umplându-mi uneori gura cu apă sărată spre a-mi spori plăcerea. Pufneam uşor ca o focă şi continuam să înot spre larg când o voce ca un vis, slabă dar insistentă mi-a spus:

- Ați depăşit zona de siguranță, domnule, dacă doriți să înotați mai departe vom fi nevoiți să vă trimitem o şalupă de însoțire.

Nu, nu voiam şalupă de însoțire şi m-am întors făcând o voltă largă din plăcerea de de a fi sfidat puțin hazardul şi a fi rămas câteva clipe în plus dincolo de limita admisă. Am făcut pluta câteva minute pentru a mă odihni. Pe drumul de întoarcere am simțit oboseala. Se pare că, totuşi, înotasem prea departe dar aveam suficientă forță şi nu constituia nici o problemă să ajung la mal. M-am înfiorat

plăcut la gândul că,dacă aş fi fost mai slab, mă puteam îneca şi în limitele zonei admise. Pe mal, hainele mă aşteptau în acelaşi loc. De altfel era imposibil ca, în această stațiune, cineva să comită un furt. Îmi amintii fericit replica din copilărie: „Mi s-a făcut pielea găină".

Treptat, apa de pe corp se uscă sub razele, parcă o idee mai puternice ale soarelui şi mă putui îmbrăca. Mi se făcuse foame, singura senzatie neplăcută în mijlocul acestei perfecțiuni. Apa şi efortul îmi stimulaserã simțurile biologice şi energia consumată se cerea înlocuită. Mergeam agale, răscolind nisipul cu talpa mătăsoasă a papucilor de plajă.

Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut acolo. O terasă cum îmi imaginam că au fost pe vremuri, cu câteva mese la care grupuri mici de indivizi bronzați beau bere din recipientele transparente cu o toartă laterală şi mâncau ceva ce răspândea un miros grozav de plăcut. Citisem într-o carte dinainte de-a fi trăit străbunicul meu că, în trecut, se mâncau cocoloaşe din carne tocată şi condimentată numite „mititei" şi totdeauna îmi dorisem să aflu cum ar putea fi la gust şi „berea la halbă". Locul acesta mi le oferea pe amândouă şi trebuia să intru.

Mi-am urmat instinctul şi m-a întâmpinat un chelner bătrân, cu chelie, atipic pentru perfecțiunea din jur care mă întrebă cu voce amabilă şi sfătoasă:

- Domnul a dorit ceva?

- Da, am răspuns fără să gândesc, cinci mititei şi bere.

- Vinee băiatu', spuse chelnerul şi plecă strigând către ceva ce părea a fi un ghişeu ce dădea într-o bucătărie de

unde ieşea mult fum. Cinci mititei mari şi rumeniți şi o bere pentru domnu'. Şi mişcă-te mai repede, dragă, că-i client nou, se adresă el unei forme ce se ghicea mare şi transpirată exotic.

Mă uitai la ceas. Se făcuse 12,30. Clienții de pe la mese îşi terminau pe rând berea şi plecau. Era normal. În timpul prânzului toată lumea se adăpostea în hoteluri nu atât din cauza radiațiilor cât a minunatelor programe distractive organizate în interior. Eu nu mai aveam motiv să mă grăbesc. Urma să mă întâlnesc cu Dan şi Paul la ora 13,25 şi, până atunci, puteam să mănânc şi să beau în tihnă.

Hotelul nostru se vedea reconfortant, în zare, la o distanță de cel mult zece minute de mers pe jos.

- Domnu' e servit, spuse chelnerul punând pe masă o farfurie cu acei ceva aburinzi numiți mititei şi o halbă în care berea avea un guler de spumă ce pocnea aruncând stropi fini. Am mâncat cu poftă, hulpav chiar şi am băut cu sete. Când am privit la ceas din nou era doar 12,50 şi atunci am realizat îngrozit că nu voi avea bani să plătesc. Banii de tren fuseseră ultimii. Era îngrozitor. Am privit în jur, dar pe terasă nu mai era nimeni. Fumul care iesea din bucătărie se subțiase şi chelnerul dispăruse undeva în zona aceea.

Ideea mi-a încolțit spontan în minte. M-am ridicat şi am plecat cu mâinile înfipte necivilizat în buzunare. Dacă mă observă şi mă întreabă voi spune că am considerat că prețul intră în bilet şi-l voi ruga să verifice la hotel, prin computer şi să se servească din contul pe care nu-l aveam.

Nu s-a întâmplat nimic. Am grăbit pasul către hotelul care se zărea dătător de speranțe. Mă apropiam tot mai mult când am constatat că deşi semăna, nu era hotelul meu. Am început să alerg schimbând direcția spre o altă construcție asemănătoare dar eroarea s-a repetat. Îmi venea să urlu. Ora se făcuse 13,05. Alergând am ajuns pe nişte stânci, la marginea stațiunii. M-am cățărat pe una din ele şi am privit în jur. "Gata", m-am liniştit, "l-am găsit". Şi , în fugă, m-am îndreptat înspre acolo.

Dar nu era. Am mers, obosit, pe un drum ce ducea în câmp. Speram să văd hotelul, de acolo. Dar, din nou, când m-am apropiat, am văzut că era altul.

Ora se făcuse 13,20 şi m-am întors, încet, pe terasa de unde plecasem.

Ora 13,25.

- Domnul doreste să achite direct sau îi trecem suma în cont ?

- Treceți în cont, am spus absent.

- Cu plăcere, domnule, şi mai treceți pe la noi.

M-am ridicat liniştit dintr-odată.

- Îmi puteți spune care este hotelul meu?

- Da, domnule. Acela din zare. Aveți cam zece minute de mers pe jos.

Pierdusem trenul dar o linişte ciudată mă cuprinsese. La hotel recepționera m-a întâmpinat zâmbind:

- Ați pierdut trenul, domnule. Păcat. Dar, dacă doriți, direcțiunea vă mai acordă o zi de şedere pe care să o plătiți din câştigurile dumneavoastră viitoare.

- Se pare că nu prea am ce face, domnişoară.

- Doriți să vă păstrați camera?

- Da.

- Cu plăcere, domnule. După ce vă reînregistrez mi-am terminat programul.

- N-ați dori să-mi arătați ce este mai interesant în stațiune ? Eu, azi, m-am rătăcit plimbându-mă singur.

- La dispoziția dumneavoastră, domnule. Îmi face chiar plăcere...

- Minunat, atunci să terminăm formalitățile şi să mergem.

Le-a terminat repede. Viața a revenit în mine dar am înlemnit brusc. Era, totusi, o androidă.

- Nu vreau să par bădăran dar spuneți-mi dacă sunteți android sau om?

- Sunt om, domnule, şi-mi puteți spune Ela. Sunt o femeie ca toate femeile. Androizii nu mint.

- Atunci spune-mi Vic.

- Bine, Vic.

N-are rost să descriu cum a fost. Prea repede, doar.

AM FOST FERICIT!

În stație, când ne-am despărțit şi am sărutat-o ultima oară avea lacrimi în ochi.

I-am promis că voi reveni. "ŞI VOI REVENI!" Când uşile s-au închis cu acea melodie care ne mângâia urechile i-am făcut cu mâna şi ea mi-a răspuns şi şi-a dus mâna la ochi. În următorul minut eram în statia din subsolul blocului meu. Am urcat şi am introdus cartela de acces în apartament. Display-ul a afisat, însă:

REGRETĂM SĂ VĂ ADUCEM LA CUNOŞTINȚĂ CĂ, DATORITĂ CHELTUIELILOR ABUZIVE EFECTUATE PE DURATA CONCEDIULUI, CONTUL DUMNEAVOASTRĂ NU VĂ MAI PERMITE SĂ LOCUIȚI ÎN ACEST APARTAMENT. V-A FOST REZERVAT UN PAT ÎN DORMITORUL COMUN DIN SUBSOLUL E. 2733011.

DATORIILE CONTRACTATE LE VEȚI PUTEA ACHITA ÎN ZECE ANI, MUNCIND FĂRĂ CONCEDIU.

O clipă n-am înțeles . Dar după aceea mi-a fost clar că pentru a o revedea pe Ela urma să muncesc 10 ani fără concediu. Aşa-i în economia de piață dar o voi face. S-o revăd şi pot să mor.

* *
*

RECOVERING RESEARCH REASORT - 13 - INTEGRATED FLUX[1] CĂTRE DIRECȚIUNEA MAŞINII:

SUBIECT: VIC oollooloooll

COMPORTAMENT: CONFORM PROGRAM STABILIT

RECOMANDĂRI: TRECEREA LA SECȚIA EXTERMI-NATION

MOTIVAȚIA: CHELTUIELILE PENTRU O EVENTUALĂ RECICLARE AR DEPĂŞI CU 15,2% RENTABILITATEA SUBIECTULUI

DURATA FOLOSIRII: 10 ANI

FULL STOP

SUBIECT: DAN ooll ...

---

[1] Stațiunea de Cercetări pentru Refacere-13- Flux Integrat

O fărâmă de divin

pentru Alina

Crucişătorul plutea pe apele întunecate ale oceanului ca o cămilă uriaşă într-un pustiu uriaş. Comandorul Warren stătea lângă comandantul Smith, fumându-şi una dintre țigările sale de foi de cea mai bună calitate. Discutau banalități ca să poată da frâu liber gândurilor la manevrele abia încheiate din care crucişătorul nu ieşise tocmai bine. Fuseseră colegi ani de zile şi împărțiseră şi binele şi răul pe lângă bucățica de pâine.

N-aveau nevoie să-şi exprime romantic ce-au făcut bine şi ce-au greşit. Luaseră legătura cu nava amiral şi se-ntorceau către escadră pregătindu-se să înfrunte şi de astă dată săpuneala şi felicitările cu aceeaşi seninătate.

- Sir, acolo. Şi arătă cu mâna undeva spre prova.

Warren privi prin fumul țigării şi nu văzu mare lucru dar îşi luă imediat binoclul. Smith nu se alarma niciodată din nimic.

- Valurile sunt provocate artificial. Pregătiți-vă de luptă. Pot fi submarine.

- Da, sir, dar s-a confirmat clar de la centru încheierea manevrelor şi întoarcerea la bază.

- Poate fi o glumă a celor de la Marines. Ştii că au tot felul de idei tâmpite. Primim lupta. Full ahead.

- Aye, aye, sir.

Crucişătorul urlă din toate motoarele şi siajul din pupa navei se adânci vădit. În față, totul părea o furtună stârnită din nimic. Se ridicau valuri uriaşe care frământau suprafața apei numai într- zonă limitată.

- Căpitane, cârma la babord, să-i atacăm în flanc. Dacă-s mai multe submarine de asalt n-avem nici o şansă la atac frontal.

Comanda asta, poate, le-a salvat viața căci, dintr-o dată, un val uriaş se îndreptă spre ei cu toată viteza.

- Dumnezeule, sir, pare a fi un tsunami! N-am fost anuntati că, la manevre, se foloseşte arma seismologică.

- Nici nu-i aşa. Ce dracu-o fi? La dracu! Ăsta vine spre noi şi nu-i tsunami şi nici alt val. Căpitane, e un monstru marin. O fi artificial? Toată cârma babord. Îl putem evita.

- Aye, aye, sir.

- Am nevoie de toată viteza pe care o poate scoate ligheanul ăsta plutitor. Comunică şefului mecanic.

- Aye! Maşina, să nu comentați, să nu întrebați, suntem atacați de ceva uriaş care poate fi un monstru marin sau cine dracu' ştie ce. Comandorul Warren cere toată viteza posibilă, toată maşina şi ştiți ce-nseamnă asta şi ce-nseamnă să o vrea el.

- Aye, sir. Aveți tot sprijinul nostru indiferent ce-o fi, cuvântul comandorului Warren e lege pentru supuşi.

“Puterile întunericului” vă stau, în totalitate, la dispoziție, domnule comandor.

- Îți mulțumesc, Jack, să ştii că şi pielea ta are nevoie de ele ca să scape din ceea ce văd eu că se -ndreaptă spre noi. Smith, anunță alarmă generală zero, armele în poziție de luptă cu muniție de război.

- Aye, aye, sir. Toată lumea la posturi. Alarmă de gradul zero. Nimeni nu comentează, nu fuge de la post şi nu se eschivează de la misiune. Stare de război. Terminat.

- Aye, aye, sir!

- Sir, chestia aia e pe puțin uriaşă şi, totuşi, se mişcă de parcă ar fi vie. Dacă hăul acela e gura ei, ne poate înghiți ca pe o aspirinã.

- Pregătiți două torpile grele. Ținta la ora trei. Foc, atunci când sunteți gata. Nu puteți rata ținta cu toată nepriceperea voastră.

- Aye, aye, sir. Prima torpilă gata. Lansat prima torpilă. A doua torpilă gata. Lansat a doua.

- Credeți că e bine, sir ? Asta ar putea înfuria monstrul. Balenele...

- Aici sunt un milion de balene într-una singură. Îl înfurie dar îl şi întîrzie. Manevrele lui, deşi pare viu, sunt, oricum, ceva mai dificile decât ale noastre. Poate putem evita craterul care înghite apa dinaintea noastră. Dacă-i nimerim vreo măsea cariată poate ne şi mulțumeşte. Poate durerea de dinți a scos-o din bârlog şi-o face furioasă, pe creatura asta de Apocalips.

- O.K., sir.

- Ține cursul, torpilele par să-şi fi atins ținta. S-a-nchis gura. A încetinit. trecem. Ia de drum să ne-ndepărtăm cât mai mult.

- Aye, aye, sir.

- Pregătiți elicopterul de zbor, să ia tot ce s-a fotografiat şi să decoleze.

- Lansați patru torpile din pupa. Monstrul trebuie întârziat cât mai mult. Foc atunci când sunteți gata. Terminat.

- Aye, aye, sir.

În urma navei fâşii lungi, drumul torpilelor care explodează pe rând în uriaşul cap al monstrului. Smith priveste cu coada ochiului către Warren. Doar o fracțiune de secundă. Îl văzu încordat cum nu-l mai văzuse dar calm cum nu-l mai văzuse. Ăsta rămâne în gât chiar şi unui monstru deşi înghițirea lui n-ar fi echivalat decât cu căderea unui ac în groapa Marianelor.

- Sir, pot să vă dau o sugestie?

- Da, dacă e pertinentă. Ascult.

- Sir, vreau să plecati, şi dumneavostră, cu elicopterul acela.

- De ce ?

- De sus se vede mai bine. Mă puteți coordona mai eficient. Şi apoi, dacă vom avea nevoie de sprijin aerian şi pilotul se pierde... Sir, este logic.

- Vrei să mă salvezi dar nu e drept. Eu voi muri cu această navă.

- Nu, sir, permiteți să vă contrazic. Eu sunt comandantul şi cu dumneavoastră acolo sus am o şansă de a mai trăi. Sir, dumneavoastră nu vă pierdeți capul şi eu vă voi executa ordinele corect. De sus veți vedea mai bine şi mai mult în toate direcțiile. Cu permisiunea dumneavoastră, vă raportez că logica simplă o cere. Dumnezeule, ceva se vede la orizont. Nu poate fi adevărat! E-un corp solid. O văd şi pe radar. Este aproape peste tot în jurul nostru! Parcă ne-ncinge cu un brâu al morții!

- O.K. voi pleca. Pune în functiune sonarul. Cel mai periculos atac ar fi din adânc.

- Da, sir. Şi mulțumesc.

- Aşa cum ai spus: e logic. Nu mă pot opune logicii.

- Elicopterul gata, sir. Aveți ordine?

- Da. Comandorul Warren va merge cu voi. Asteptați.

- Am înțeles. Aşteptăm.

- Repede, sir, chestia aia din față se apropie şi v-am spus că-i tot mai peste tot în jur!

Warren se îndreptă spre elicopter pe puntea pustie. Oamenii de la posturi îl urmăreau cu ochi de speranță. De unde să le-o dea? Le - a dat, din nou, dimensiunea calmului său imperturbabil. S-a urcat în elicopter şi au decolat imediat de pe crucişătorul aflat în plină viteză. A stabilit legătura radio cu Smith.

- O.K., Smith, ce-i nou?

- Nimic, domnule, doar că muntele acela uriaş şi solid se apropie. Şi n-a mai rămas decât la est un loc de vreo zece km liber. Să mă îndrept într-acolo? Poate ieşim din încercuire.

- Acolo se vor întâlni capul şi coada monstrului care vă-nconjoară. Nu puteți ajunge înaintea lor şi oricare v-ar izbi, după viteza cu care văd că se mişcă, v-ar strivi ca pe un vierme. Cârma tribord. Încercăm să-l rupem la mijloc.

- Dar va fi imposibil, sir .E un munte. Şi chiar dacă-ar fi de carne este imposibil să-l rupem.

- N-avem altă şansă. Ia tribord, ține "toată înainte" şi-om vedea. Între timp îndreaptă toate armele posibile spre prova. Alimentați lansatoarele de torpile din prova ca să puteți lansa până la roşu într-un timp record.

-Aye, aye, sir. Vreți să-l rupem?

- Da, şi vor trebui al dracului de multe. Şi chiar toate s-ar putea să nu fie suficiente. Ia de drum.

- Luat de drum. Mențin full ahead.

- Cere-i lui Jack şi o miime de nod dacă o va putea scoate s-o aibă gata pentru impact.

-Da, domnule, da, domnule...

- Nu fi prea entuziast. Huiduma aceea e şi groasă de-mi vine să urlu dar nu ştiu dacă avem altă şansă. Alte propuneri?

- Să vă uitați, cu grijă spre dreapta, sir, aveți companie.

- Drace.

- Da, sir, văd şi eu prin binoclu. E tot ce ne lipsea. Tragem?

- Sub nici o formă. Asta nu-i nici de la NASA nici de la AIRFORCE că se defecta până aici şi dacă vrea să ne ucidă poate-i mai plăcut decât striviți de monstru.

- Sir, dar e un OZN...

- Am spus eu că-i oala cu borş. Să sperăm că, ori nu se bagă, ori ne ajută în vreun fel. Fotografiați-l cât mai mult şi atât.

- Aye, aye, sir. Dumneavoastră sunteți şeful.

Nava se apropia vertiginos de ceea ce părea a fi mijlocul trupului aceluia monstruos.

- Aruncă niste mine submarine.

- Executat.

- Bine, pregăteşte ca, înainte de trecere, să mai arunci o încărcătură în stare să distrugã o sută de submarine dacă-i pe atât de adânc pe cât e de înalt monstrul trebuie atacat şi din apă cumva.Să sperăm că-l lovesc măcar câteva.

- Aye, aye, sir .

- Pregătiți armamentul. Sunteți gata? La comanda mea foc cu tot armamentul din dotare, vom adăuga rachetele elicopterului şi tot ce avem la bord.

- Dumnezeule, nu trageți! Ce face ăsta? E nebun! E absolutamente nebun!

- Nu este nebun, Smith. Într-adevăr nu trageți!... Acum foc în plin spărtura e prea mică dar trecerea lui ne-a ajutat enorm.

- Dumnezeule, cum a lovit ca un nebun şi-a rupt matahala.

- Gura, Smith! Foc în plin! Toți odată! Frecvența torpilelor să fie maximă.

- Aye, aye, sir. Îmi pare rău. Foc!

- Aşa, acum să văd daca pot unsurosii ăia de jos să-ți dea o sutime de nod în plus.

- Sper. Full ahead! Damn you! Full, full ahead to hell!

- Înainte prin iad, la toți dracii!

Prin fumul şi focul din față crucişătorul lovi în plin ceea ce păreau să fie bucăți mari de stâncă şi, cu motoarele urlând, trecu dincolo. Toi au simțit-o înainte de a o vedea căci nava atingând apa liberă s-a smucit ca un cal scăpat din hățuri.

- Am scăpat, sir! L-am învins, blestematul.

- Păstrează full ahead şi taci, Smith. Dacă ceea ce cred eu se va întâmpla n-am scăpat încă sau n-am scăpat deloc.

- Domnule, dar va lua foc maşina sau se va rupe nava.

- Să nu se rupă, Smith şi să nu ia foc pentru că monstrul lovit la mijloc se va destinde ca un arc şi coada , care-i mai flexibilă, va mătura sute de mile în raza cărora, dacă vom mai fi, nu putem scăpa.

- Țin full ahead, sir.

- Bine. Ține cursul ăsta, este cel mai deschis față de arcul pe care monstrul îl va descrie în jurul rupturii.

- Sir, din babord vine tsunami dar ăsta e mai turbat ca primul. E-o furie lichidă.

- Fără floricele de spirit, Smith. E coada de care-ți vorbeam şi e solidă iar la viteza cu care vine ne striveşte mai uşor decât pe un țânțar. Trebuie să fim țânțarul care scapă şi asta depinde, acum, doar de noi şi de viteza noastră. Pun elicopterul deasupra navei. Dacă murim, murim împreună; dacă scăpăm, scăpăm împreună. Şi mai am eu un gând...

- Care, sir, dacă-mi permiteți.

- Nu-ți permit decât după ce scăpăm. Dacă...

- Aye, sir, cu Dumnezeu înainte!

- Sau cu cel care-i ține locul pe, pământ...

- Cu dracu', sir?

- Nu, Smith, cu prietenii noştri.

- Dar nu-i mai văd, sir.

- Nici eu dar ceva îmi spune că-i vom vedea la timp.

- Sir, după calculele mele nu putem scăpa.

- Ține full ahead, dacă murim măcar s-o facem frumos. Nu uita, murim împreună. Țin elicopterul mereu deasupra ta şi-ți păstrez viteza.

- La naiba,sir, dumneavoastră aveti, măcar, o şansă, noi nu. Spuneți celor de-acasă de iadul ăsta!

- Mai bine nu, Smith. Nu m-ar crede chiar dacă am pozele. Şi, la ce bun? Ori o facem toți, ori niciunul.

- Sir, priviți acolo! Coada se-ndoaie spre înapoi. Dacă o continuă aşa scăpăm neatinşi!

- Da, Smith, e gândul meu. Ne-ajută din nou. Priveşte punctulețul acela strălucitor din vârful cozii! Sunt ei.

- Care ei, sir?

- Cei din OZN. Nu, Smith, nu ne-au lăsat singuri. Şi nu pare uşor nici pentru ei dar luptă să întârzie mişcarea cozii până ce noi vom evita impactul.

- Sir, am depăşit raza.

- Ia de drum babord mult şi aşteptă-te la un val care va fi unda de soc a trecerii cozii. Monstrul este învins. Prietenii noştri par a-i fi produs şi alte ravagii. Oricum nu cred că se va mai ține după noi. Yu-piii, Smith!

- Yu-piii, sir, cu permisiunea dumneavoastră.

- După toate astea, Smith, cazanele iadului îți par o uşoară baie de aburi. Şi cred că aş bea un pahar cu ceva tare care să fie cel puțin acid sulfuric.

- Şi eu, sir, cu permisiunea dumneavoastră. Dar ce văd? Iar avem companie. Prietenii noştri au venit să-şi primească multumirile. Aprindem proiectoarele, sir, tragem salve de salut?

- Nu, Smith, nici să nu dați din mâini. Nu putem şti, încă, ce li se pare ostil şi ce prietenesc. Armele lor, după cum ai văzut, sunt de lumină. Cine ştie ce poate însemna, pentru ei, zgomotul? Acum sunt doar curioşi. Să nu producem o catastrofă după ce am scăpat din infern.

- Sir, v-ati depărtat de navă. Unde plecați?

- Să-i întâmpin, Smith, să-i întâmpin.

- Vă apropiați prea mult, sir.

- Nu, Smith, după tot ce-au făcut, dacă ne vor lua ca exemplare pentru studiu pe noi cei din elicopter, nu-i păcat. Am plăti un preț infim pentru ce-au făcut ei pentru noi. Şi cine ştie dacă n-o fi interesant să fii cobai în lumea lor?

- Da, sir, dumneavoastră sunteți şeful.

Pe cer, nava străină strălucea.

Contururi rămâneau nedefinite în lumina pe care o răspândea în jur şi se opri, deodată, în mijlocul cerului.

- Semnalizăm luminos, domnule? Întrebă pilotul.

- Pe dracu'. Nu facem nimic. Auzi? Absolut nimic.

Deodată fură înconjurați de un glob de lumină şi motorul li se opri. Curentul din baterii era zero. Pe aparatele de bord acele aiurau şi lor li se părea că sunt într-

o lume... O lume de vis... dar cine a visat vreodatã vise de lumină? O lume de lumină dar o lume... o lume.

La fel de brusc globul s-a retras şi ei cădeau... cădeau în gol... bateriile erau descărcate... Cădeau. Contact... Mut. Contact?... O smucitură. Se opriseră .Cine-i ținea? Priviră în jos. Săniile elicopterului stăteau pe un covor de lumină care-i ducea, încet, spre crucişător. I-a aşezat pe punte şi s-a retras către acea lumină - mamă.

Nava străină a mai stat, o vreme, deasupra crucişă-torului, pe puntea căruia nimic nu mişca. Boluri luminoase ca fulgerele globulare dar inofensive au trecut peste tot fără să ardă nimic. Parcă priveau. Apoi s-au retras şi o dâră de foc a crestat cerul înapoi spre locul unde era monstrul...

Warren ajunsese, din nou, pe puntea de comandă. Părea la fel de calm, doar mai palid. Îşi aprinsese o țigară de foi. Mâna îi tremura uşor.

- Sir ?

- Da, Smith, am dat mâna cu arhanghelul Gheorghe, care a ucis balaurul.

- Omenos arhanghel, sir.

- Divin, Smith, divin. Noi tindem să devenim nişte mici divinități dar ne împiedicăm de ancestrala, atavica greşeală a lui Cain. Arhanghelul nostru ne-a ajutat pentru părticica aceea de divin din noi şi nu pentru omenesc. Dacă ne comportam omeneşte ne lăsa să murim sau ne ucidea el.

- Cum, sir, nu credeti că este o inteligență ca şi a noastră?

- Ba este o inteligență, Smith, dar nu ca a noastră...

- Care este părticica aia de divin, sir? Dacă-mi permiteți să întreb.

- Faptul de a fi rămas alături, deşi era evident că cei din elicopter pot scăpa, asa am împlinit fărâma aceea de divin, Smith. Atunci ne-au văzut ca ființe capabile de iubire și sacrificiu.

Cât vom mai fi capabili de sentimentele acestea, vom mai merita sa existăm în univers.

...

Mântuitorul

La început n-a fost nimic. Era doar acel gust amar al dimineților care veneau prea devreme peste somnul lui şi-l smulgeau din aşternut spre a-l duce în mină. Şi mai era MINA. Sumbră, apăsătoare, cu accidente, cu răutatea aceea specifică oamenilor adâncurilor şi cu acea... acea solidaritate mută şi spontană în fața morții iminente.

Apoi au venit grevele, dorința lui de a face... nici el nu ştia ce dar de a face. Lupta surdă pentru mai bine... de fapt pentru oameni.

Şi atunci a apărut, prima dată, lumina aceea. Îl trezea din somn fără să-l trezească şi-l învăța s-o privească ore în şir, dacă cineva poate spune că orele somnului nu sunt veacuri sau secunde sau nici una nici alta, poate nici măcar nu-s timp.

După aceea a venit sala, sala aceea curată, cu oameni ce purtau măşti de chirugie, operând. El asista fără să vrea, poate chiar fără ca cineva să-l ia în seamă şi se chinuia să înțeleagă limba aspră în care cei din sală vorbeau. La început a fost imposibil dar cu fiecare noapte, cu fiecare vis, înțelegea tot mai mult, pătrundea tot mai aproape de cei care operau. A-nvățat ce-i o operație pe cord deschis, o trepanație, un transplant...

În fiecare a doua zi se temea să spună celor din jur ce ştie. Cum putea să explice el, semianalfabetul, că poate face intervenţii chirurgicale de mare fineţe? Dar noaptea participa obligat la cursul următor. Făcuse o pasiune din asta. Cei din jur îl acuzau că a dat în patima somnului dar lui nu-i mai păsa.

În mină viaţa se desfăşura la fel. Până-n ziua când s-a surpat tavanul şi i-a izolat pe toţi trei la capătul tunelului. Pe Juan l-a prins o grindă dedesubt şi l-a mutilat. Mai era în el doar o fărâmã de viaţă. Atunci a văzut prima oară lumina, treaz fiind. Nu, nu ştie ce-a făcut, nu era conştient... Colegii lui i-au spus că avea o lumină ciudată în ochi şi că vorbea cu accent străin, sigur şi poruncitor şi, din acel moment până au săpat de i-au scos, pe corpul celui muribund n-a rămas decât o cicatrice puţin vineţie dar perfect vindecată şi el a trăit.

Medicul minei a constatat, la radiografie, că intervenţia făcută era perfectă dar nu a raportat mai departe. Faptul, deşi evident, era imposibil.

A dormit câteva nopti fără vise. sau, oricum, fără visul acela.

Apoi, deodată, s-a revăzut în sala de operaţie goală, unde a intrat un om care şi-a scos, obosit, masca. Îi vorbea calm în limba aspră pe care acum o înţelegea perfect, în timp ce se spăla pe mâini de parcă el s-ar fi aflat în oglinda din faţă: "Te-am am ales pe tine, Jorge Santana, să-mi continui opera pentru că m-am convins că ţii la oameni. De-acum poţi face orice operaţie, oricât de complicată. Ştii tot ceea ce ştiu

eu. Eşti EU. Să nu iei niciodată bani pentru ce faci căci banii mi s-ar cuveni mie şi eu nu-i mai pot primi. Continuă să te perfecționezi căci sper că într-o zi vei face mai mult decât am făcut eu. Succes, Jorge, voi fi alături de tine!"

Şi a fost. Oamenii din oraş veneau la el cu chisturi, tumori, diverse boli infecțioase sau neinfecțioase şi el opera, în zile anume, cu acelaşi briceag îndoielnic şi, în urma operației, rămâneau aceleaşi incizii mai mari sau mai mici, puțin vineții dar, întotdeauna, perfect cicatrizate.

Oamenii au început să vină de mai departe, de tot mai departe. Şi el opera tot în zile anume, în funcție de schimbul în care era în mină. Oamenii i-au propus să nu mai lucreze dar el n-a primit.

S-a aflat. Au venit de la televiziune cu intenția de a descoperi un escroc şi au revelat un miracol. I-a uimit. A operat chiar chistul unui reporter de la o revistă de mare tiraj în timp ce-i lua un interviu. I l-a dat şi acesta a scris uimit: "Omul umil pe care-l vedeam pe stradă, devine în acea capelă părăsită un altul. Încrezător, arogant, cu un uşor accent străin şi o lumină ciudată în ochi. Cu toate că privesc în fiecare zi chistul pe care-l țin într-un borcan cu spirt şi-mi pipăi cicatricea de la cot continui să spun: Şi totuşi este imposibil!"

Într-o seară, au venit de la Ministerul Sănătății şi au comunicat că, în urma protestelor medicilor profesionişti, i se interzice să mai opereze datorită: "lipsei sale de calificare adecvată şi modului neigienic de a efectua pretinsele intervenții chirurgicale". Dar oamenii continuau să-l caute

şi să-l implore să-i ajute şi el a operat, sub ochii îngăduitori ai autorităților locale care nu doreau să intre în conflict cu minerii.

Totul s-a precipitat odată cu invitația la întrunirea din oraşul de reşedință al guvernatorului, a leaderilor sindicali cu ministrul de resort. La hotelul unde fusese cazat el, locuia şi ministrul care suferea de un cancer pulmonar în ultimă fază.

În dimineața întrunirii ministrul a declarat: ”M-am trezit din somn cam pe la miezul nopții şi am văzut cum se deschide uşa camerei şi intră acest om, cu o lumină ciudată strălucindu-i în ochi şi cu briceagul în mână. Ciudat, dar nu-mi era frică. Mi-a poruncit, cu un accent străin să mă întorc pe burtă şi eu m-am supus inexplicabil de uşor. Am auzit cum mi-a tăiat pijamaua şi din acel moment nu mai ştiu nimic. Când m-am trezit, aveam într-adevăr pijamaua tăiată şi două incizii lungi, cicatrizate, pe spate. ”

Ministrul a fost examinat minuțios şi, ...tumoarea nu mai exista. Pur şi simplu, nu mai exista.

A urmat, cu toate protestele diferitelor persoane, procesul şi condamnarea la trei ani închisoare pentru “practicarea ilegală a medicinii şi nerespectarea regulilor de igienă”.

În puşcărie nu putea opera dar a învățat, încet, că putea vindeca cu gândul. Folosea forța organismului bolnav şi-l “incita” să lupte împotriva bolii manifeste. La început nu reuşea decât în cazul bolilor mai uşoare dar cu timpul forța lui psihică a crescut din ce în ce mai mult. Lângă el,

bolnavii se vindecau miraculos. Se dădea mită pentru a fi repartizat în celulă cu el. Unii s-au retras din infirmierie şi au venit la el în celulă. Dar de data asta nimeni nu mai putea proba o activitate medicalã deşi bîrfele existau şi, uneori, şi amenințări. Nu-i păsa.

Fără să-şi dea seama accepta de la cei din jur alimente, câteva țigări sau, rareori, bani.

Timpul a trecut. În noaptea dinaintea eliberării a văzut lumina şi chipul profesorului Miller privindu-l trist: ”E ultima oară că te văd, chiar dacă vei scăpa din accidentul care te aşteaptă mâine. Ai făcut progrese şi singur. Chiar mai mult ca mine. Adio!” În urma lui în lumină a rămas, multă vreme, o cruce neagră.

A doua zi, maşina în care se afla s-a izbit într-un camion uriaş. Doar el a fost lovit mortal.

Abia acum îşi poate reînoda firul rupt . Îşi reaminteşte că, după o vreme, s-a trezit în spitalul acesta şi nu ştia nici măcar cine este. Era liniştit, nu vorbea cu nimeni şi, cei din salon cu el, se vindecau repede.

Bătrînul profesor, directorul şi proprietarul acestei clinici, l-a asistat la toate operatiile care le-a făcut, după ce, el, l-a salvat de la moarte, operându-l de cancerul metastazat de prostată din cauza căruia trebuia să moară în câteva luni. Nici nu ştie cu ce ocazie a fost desemnat “doctor în ştiințe medicale” şi apoi, el însuşi, profesor.

Fusese blestemat să trăiască pentru alții . Lumina aceea nu-i părăsea privirea şi vorbea tot mai rar. Dacă n-ar fi trebuit să mănânce fălcile i-ar fi rămas încleştate.

Cândva profesorul cel bătrân murise senin şi-l lăsase unic moştenitor. Era conştient că nu poate învinge moartea şi că, dacă soarta cerea ca unul din pacienții lui să moară, acesta avea pregătită maşina care să-l calce sau cărămida care să-i cadă în cap din senin. El nu făcea decât să prelungească acele vieți a căror prelungire nu era împotriva sorții. El nu era Dumnezeu dar putea prelungi ceea ce El a dat şi nu dorea să ia înapoi la termen fix.

Numele nu şi-l mai amintise până acum. De altfel, nici acum nu este sigur... Pe diplome i se trecuse numele din registrul spitalului şi, în rest, nu avusese nevoie de nume. El nu trăia ca ceilalți. Exista pentru a face bine. Nu existau decât drumurile de acasă la spital şi înapoi şi acestea nu erau lungi.

Fenomenul psi, acele unde misterioase care-l uneau cu organismul bolnav, îl contopeau cu acesta, şi, pentru perioada cât trata boala, îi făceau una şi aceeaşi persoană, nu-l interesase ca fenomen. Pentru el era un dat.

Acum, în el, se îngrămădeau sentimente străine, ca pe o bandă de magnetofon pe care ai lăsat-o să meargă aiurea într-o cameră plină şi care a prins, fără discernământ, de la fiecare din sutele de persoane prezente: vorbe, fapte, pahare sparte, certuri cu neveste...

Îşi amintea de un medic foarte cumsecade de la care rămăsese cu ideea că şi-ar fi omorât soția şi soacra, încet, cufundându-le în fiecare zi câte un milimetru într-un bazin cu acid sulfuric sau, când dorea o variațiune, cu peşti pirańa. O conştiință tumefiată, greu de stăpânit din cauza

sentimentelor contradictorii... . Reține, şi acum, ochii, ochii doctorului când, la ieşirea din clinică, a văzut, în prag, cele două femei aşteptându-l... .

Strâns legat de secretul profesional, purta în el mărturisiri de crime, violuri, jafuri, furturi, urmele unor suflete urâțite de cine ştie ce mizerie lumească sau atavică. Reținuse, inevitabil, ca pe o retină imaginile care îl frapaseră. Nu putea scăpa de ele. Îşi făceau loc peste tot, cotropindu-l, asfixiindu-l cu abundența lor ...

Mergea, şi azi, spre clinică aşa cum, de ani, mergea în fiecare zi, conştiincios, cu servieta sa obişnuită, cu ochii goi, acelaşi el şi totuşi, în fiecare zi, altul. I se spusese că avea un caz greu: un cancer cu metastază cerebrală. Înregistrase asta ca pe un eveniment cotidian. Ştia că va reuşi. Era infailibil. Dacă mai exista o urmă de viață în bolnav, o va revitaliza... o va face să strălucească din nou.

"La naiba, cine mai merită, astăzi, să-ți sacrifici eul tău pentru fărâma lui de viață?

Cine ştie ce-o fi zăcând şi-n conştiința ăstuia?"

Dar nu contează, esențial este ca biosistemul să fie salvat. Asta e datoria lui.

Da, asta e datoria lui, să salveze toate ciurucurile, să se murdărească de noroiul din ei şi să păstreze secretul profesional.

El, el când trăise?

Muncea ca un apucat. Nu mai reține când, în ce moment, totul a devenit rutină?

"Dracu' ştie?"

Mergea în transă. Întotdeauna mergea la clinică pe jos. Cei ce-l cunoşteau ştiau că, în aceste momente, nu vede pe nimeni, n-aude, nu răspunde la nici un apel exterior.

Se simtea vârstnic de parcă ar fi trăit sute de existente.

A ajuns. Clinica-i pare sumbră. Îi admiră fațada fără să ridice capul în timp ce toți cred că şi-a uitat cheia în casă şi a încuiat uşa automat. Sau, poate, nu toți. Sigur că nu toți. Ceva nu merge. A început să generalizeze gânduri izolate. Comoditate? Asta era doar opinia portarului. Sau, poate, contează doar opinia lui... Ceilalti... Unii nici nu au obsevat. Alții... dar ce importanță are? Doar nu face sondaj de opinii.

Intră. Este aşteptat.

- Domnule profesor...

Ce greu reuşeşte adjunctul său să-şi mascheze sentimentele! Este cel mai bun, după el, cel mai experimentat. Asistentul, probabil, va fi o revelație. Tace. Gândeşte sincer că va mai putea învăța ceva. Îşi încălzeşte psihicul. Bun băiat. Fără ură. Fără ranchiună. Fără invidie. Se pregăteşte să învețe silitor ca întotdeauna.

Se încălzeşte şi el. La el e doar o rutină. Un fel de explicatie pentru cei din jur. Un ritual. Simte că asistentul ştie. Zâmbeşte. Din ce în ce mai acurat pustiul. De fapt nu mai e puşti.

Intră-n sală. Curată,albă. Pe masă, omul. Pe tavan, deasupra lui, culoarea preferată a pacientului: violet. Pregătirea îi fusese făcută. El este acum deasupra sentimentelor.

Adjunctul îl urăşte. Poate pentru asta, poate pentru altceva. Constată şi atât. De ani de zile ştie doar ce îl deranjează. Celălalt se crede blocat, neştiut.

Începe. Îşi înfinge ochii în conştinta pacientului. Totdeauna i-a plăcut să creadă că o face cu ochii. De fapt văzul nici măcar nu este implicat, vede tumorile gemene. Îl cheamă pe bolnav în ajutor. Nu că ar avea nevoie dar e bine ca acesta să se creadă de folos.

Bolnavul refuză.

“N-are încredere? Nu, refuză pur şi simplu. N-are chef.”

Se contopeşte cu el. O existență plată, fără sentimente puternice. Ba da. unul singur: al inutilității.

Caută. Nimic.

“Dumnezeule, omul acesta...”

Izolează urgent tumorile. Le simte luptând, inutil, să se extindă. Celulele exterioare, susținute de forța lui, refuză să se mai dividă.Tumorile nu mai cresc. Nu mai evoluează. Totul va fi bine. Bolnavul tot nu-l ajută.

“Eu de ce lupt? Pentru ce prelungesc o viață care n-are nici un sens? Care-o fi sensul vieților noastre în afară de acela de a muri? Are, viața vreun sens?” Se revoltă. Numai asistentul a priceput şi-i urmăreşte curios reacția. Nu se amestecă.

O clipă... o clipă urăşte total, de acolo din seiful lui unde nu poate pătrunde nimeni.

“Asistentul pare a înțelege.

Ce, Dumnezeule, ce?”

Se-ntoarce la bolnav. E prea târziu. Celulele nesupravegheate au cedat tumorilor şi, ca-ntr-o explozie nucleară, acestea au cuprins organismul nepregătit şi l-au ucis instantaneu. Conchide simplu pentru cei din jur: "Era prea târziu, n-am putut face nimic. Şi nu m-a ajutat."

Adjunctul jubilează ascuns, savurează primul insucces al Maestrului. Acesta a obosit şi el îi va lua locul.

Asistentul pare totuşi a întelege, din nou.

"Ce? Dracu' ştie ce.

Am îmbătrânit?"

Se duce în camera de recuperare. Îl simte pe asistent înțelegând.

"Ce dracu'- nțelege?

Că e prea bătrân ? C-a greşit ? Oare-a greşit ?"

Tânărul îl învăluie cu un val de încurajare. Ştie ce-l frământã.

"Ştie !"

Se ridică obosit. E din nou stăpân pe sine. Se duce la baie. Priveşte în oglindă fața trasă, fără vârstă a unui necunoscut. El rămăsese cu imaginea veche. Se concentrează puternic:

"Mă urmăreşti, Jorge Santana? Acum îți las opera mea s-o continui. Te-am învățat absolut tot. Doar tu vei putea face un pas înainte."

Se-ntoarce în sala de recuperare.

Simte cum asistentul îl cercetează.

"Dumnezeule, întelege tot!"

Se aşează pe patul înclinat confortabil şi-şi ațintește ochii pe tavanul albastru.

Abia acum a observat că deasupra asistentului este alb.

Zâmbeşte în sine. Se-ntinde lejer...

“Brațul drept e greu... e din ce în ce mai greu... simt cum se înfinge în pat din cauza greutății... mii, sute de mii de greutăți îl trag către centrul pământului... e-atât de greu că, nici dacă aş vrea, n-aş putea mişca un deget... e greu ca natura însăşi...

Bratul stâng...“

Se relaxează.

O ultimă dată simte înțelegerea asistentului.

Îşi spune calm:

“Din clipa asta nu mai exist.”

Şi... n-a mai existat în acel timp al veşniciei şi în acel loc al infinitului.

Idei lejere

Sincer să fiu mi-au trebuit minute în şir să-mi dau seama că mă pierdusem de-atâtea ori şi că m-am regăsit de mult mai puține. Alții nu m-au găsit de loc şi n-au suferit.

De obicei sunt frământat de probleme dificile şi mă întreb dacă greşeala nu e undeva la copt, dar... Oricum, cu nițică gimnastică, mintea mea mă va aduce la linia de plutire, la care am renunțat, din comoditate, de când eram încă PEŞTE.

Am constatat, cu mare satisfacție, că sunt un animal evoluat deşi am vederea împărțită în mai multe puncte şi pot lua, uneori, țânțarul drept altul.

Totuşi am dreptul să-mi condamn la moarte colegele de regn fără ca acestea să mă tragă la răspundere pentru simplul motiv că nu are mânere.

Ca dovadă a evoluției mele, am devenit stăpânul meu însumi, fără să-mi dau seama că mă stăpânea domnul X sau Y pe care-l stăpânea domnul Z sau W şi aşa mai departe până am ajuns la absolutism. Dar toate s-au rezolvat când a apărut Domnul Dumnezeu, pe care, pentru că nu a venit la şedințe, l-am pictat din memorie şi, când şi-a văzut portretul, a promis c-o să mă judece EL mai APOI de-or să-mi meargă fulgii căci momentan avea nişte probleme de rezolvat... la matematică pentru Fiul Lui (pe care, de aceea, l-a renegat, mai târziu, denumindu-l Fiul Omului).

Acest mare efort intelectual era normal să-mi provoace temperatură şi, de aceea, m-am gândit că cea mai potrivită ar fi 37^0 C şi aşa am devenit homeoterm. Asta nu contrazice cu nimic micile variatiuni, când fierb de furie sau îngheț de frică şi, n-aş dori ca, din cauza asta să se spună că sunt libertin.

Înainte căutam adevărul aiurea dar, de când l-am descoperit în vin, am început să cuget şi mi-am dat seama că exist, ceea ce mi-a adus multe bătăi, printre care şi cele de cap.

Din fire sunt darnic, risipitor chiar, căci am ajuns a-mi da inima femeii, care mi-o calcă-n picioare (de asta privesc totdeauna la ea întâi picioarele) şi, când reuşesc s-o iau înapoi, ea țipă ca din gură de şarpe că n-o mai am ceea ce este perfect adevărat.

Tot căutând să-mi smulgă secretele, că de ce , dacă am fost la cârciumă cu colegii, miros a parfum consoarta mea m-a tras aşa de tare de limbă că era să mi-o smulgă şi atunci i-am dat drepturi egale cu mine: pe 1 si 8 martie... că în rest şi le face ea mult mai egale decât aş vrea eu.

Cu toate acestea ador femeia şi când o văd îmi pierd capul aşa că până să-l găsesc, ea pleacă cu altul.

Argument în sprijinul teoriei darwiniste

Una din marile probleme perpetue ale omenirii este aceea a primordialității oului sau a găinii.

Dacă oul a apărut primul atunci ne întrebăm legitim: pe acesta cine l-a produs? Evident o găină care a existat înaintea sa. Dar, astfel, nu mai ajungem nicăieri, întrucât împingem tot mai în necunoscut originea nexului nostru cauzal.

Dacă, însă, admitem că găina ar fi elementul primordial în acest nex, atunci avem o singură posibilitate aceea a originii găinii ca pasăre ceea ce deschide un orizont larg şi aici ne lămureşte ilustrul nostru predecesor Darwin care a stabilit că păsările provin din reptile.

Şi atunci, putem face următorul experiment practic:

Se ia un crocodil de mărime mijlocie (crocodilul este o reptilă reprezentativă considerat fosilă vie şi se poate înlocui, la nevoie, cu un aligator) şi, cu grijă, răbdare şi eventuale sacrificii, se adaptează la viața de curte. Lucrul se va dovedi foarte uşor realizabil, întrucât, în general, pe uscat crocodilii sunt foarte blânzi şi nu atacă omul (principiu ce s-a confirmat tocmai prin numărul mare de exceptii).

Adaptarea crocodililor la clima temperată nu pune nici ea probleme deosebite, aceştia având corpul acoperit cu plăci cornoase care, cu timpul, se vor transforma în pene, datorită faptului că, vara, crocodilul se va scărpina din cauza muşcăturilor de ţânţari iar în timpul iernii plăcile vor plesni din cauza frigului, ceea ce va duce la ruperea lor în fâşii subţiri.

Greutatea constă în faptul că, atunci când are pui, femela de crocodil este foarte irascibilă şi nervoasă (obiceiul s-a transmis la găinile cloşte) şi, de aceea, când vom încerca să hrănim puii cu grăunţe este indicată purtarea unui costum cuirasat.

Renunţând la costum, puii de crocodil ne vor ciuguli grăuntele din palmă (evident că trebuie să avem grijă ca ei, fiind încă mici şi neformaţi, să nu ne ciugulească şi palma).

Vom constata că, hrăniţi cu grăunţe şi, datorită schimbării de climă, crocodilii pierd în greutate până ajung la aceea a unei găini. La cum trăim în România, o balenă ar ajunge în scurt timp la dimensiunile unui guvid de unde rezultă că este mult mai uşor pentru un crocodil, dacă nu se hrăneşte, pe ascuns, prin vecini sau cu vecini.

Veţi fi tentaţi a întreba cum pot să evolueze membrele crocodililor în aripi?

Foarte simplu, pentru zboruri mici cauzate de faptul că ei tânjesc după habitatul lor natural şi zboară foarte des pe stâlpul porţii care este cel mai înalt loc din împrejurimi şi privesc într-acolo. Cu această ocazie crocodilii (actualmente cocoşii) scot, dimineaţa când e aerul limpede şi se vede

pânã departe, nişte sunete ce pot fi interpretate ca o chemare pentru rudele lor aflate în liberatate. Norocul nostru constă în faptul că acestea nu sunt francofone şi nu-nțeleg chemarea că am fi mâncați.

Propunem acest experiment datorită faptului că, la nivel național, s-a făcut, timp de douăzeci şi mai bine de ani, o experiență de acest gen cu reptile neadecvate, autohtone, "şerpi de dudău d-ăi galbini dă muşcă rău - mascul şi femelă - care la început ne-au înşelat cu replica" "Cin' se ia cu mine bine / îi dau haine de pe mine" şi apoi ... au trebuit împuşcați.

De altfel, în contextul actual, această experiență este la fel de uşor de efectuat ca şi trecerea României la economia de piață.

Vă avertizăm că, datorită economiilor de materiale, sau folosirii materialelor reciclabile, cum sunt vipere autohtone, s-a ajuns la anumite exemplare degenerate unele cu zâmbet de şarpe altele cu gât de lup, care constituie o grea moştenire.

Din experiența acumulată, s-a putut vedea, şi la noi, că aceste exemplare au tendința de a avea raporturi sexuale neadcvate cu toată populația care nu se mai înmulțeşte.

Dacă organele sexuale masculine sunt cucul sau cocoşelul, de unde a apărut o bufniță la Cotroceni.

Deci Darwin a avut dreptate: selecția naturală exclude exemplarele mai slabe, dar de multe ori, păstreazã nişte monştri.

Gânduri din armatã

Să-ți caut în păr o suviță mai crudă ca iarba ce-o calcă cireada-n picioare şi să-mi atârn de ea fericirea şi nodul privirii uşor adumbrite de genele - gânduri.

Surâzi. Înceată, ca apa de şes, te-ai întins pe patul mai alb, acum, ca niciodată. Uşor castanie, pielea pe carnea-ți cheamă mângâierea închisă în brațele mele.

Mi-e somn. În dragostea noastră, cu trupuri epuizate nu pot aduna pic de tihnă. Mă sorbi prin toți porii, mănghesui în vraiştea de sentimente din tine.

Sunt foarte obosit, sfârşit, chiar.

Încerc să-mi salt mâna şi să fac din ea căuş luminii ce mă orbeşte. E albă şi rotundă această lumină. Atît de albă... şi atât de rotundă...

Casa aceea

În casa aceea, foarte îngrijită, cu bolți înalte, fiecare din altă marmură, oameni luxoşi, unii chiar parfumați, petreceau tihnit.

Între coloanele autentice, în cele mai frumoase stiluri, amorurile mondene se reduceau la câteva acte sexuale succesive înghesuite în limita unor ore anume. Nu de mult, se renunțase la gelozia soților. Devenise supărătoare şi nici nu cadra cu atmosfera de acolo.

Pe pereți, poate nu chiar cu foarte mult bun gust, operele de valoare stăteau, acum, prea aproape una de alta, umbrindu-se. De mult nu le mai dădeau atentie decât colecționari maniaci sau psihopți scăpați din ospicii.

Din ziare nu se mai citea decât faptul divers şi din când în când despre vreun medicament împotriva cancerului sau a SIDA sau de o nouă armă.

În locul vinului, în pahare, din snobism, lumea prefera tot felul de preparate chimice noi...

Era fum de tigară şi de toate cele. Unul mai visător sau drogat spuse:

"Priviți , ce pasăre minunată... "

Ceilalți au pufnit în râs:

"Eşti nebun, domnule, era un avion."

Litera legii

Într-o bună zi, în vreme ce se scobea în nas- totdeauna gândea adînc atunci când se scobea în nas -a descoperit sămânța din care a crescut, el singur, o literă neagră. Era Litera legii.

S-a întrebat - fiind rational putea - dacă s-o distrugă sau nu când, încă, nu era persoană juridică dar fiind bine dispus a lăsat-o, să vadă ce-o ieşi, căci nu cunoscuse rigorile legii, şi nu avea prejudecăți.

A surâs. L-a copleşit sentimentul patern sau, poate, matern. Și aşa, în timp ce omul încă se mai scobea în nas şi gândea adânc, din tâmpla lui, uşor neglijată, a apărut Litera legii şi l-a înlănțuit.

Aşa... deodată, s-a civilizat şi nu mai are voie să se scobească în nas şi nici să gândescă adânc.

De departe

Singur, priveam în ploaie, din prag, oamenii condamnati să stea, veşnic, afară, pe care îi înghețau vremile. Mă trecuseră fiori, o vară mai mult căzuse-n țărână, la picioarele mele ostenite, de piatră.

Și unde mai stăteau nopțile aşa curate ca a mea?

Unde mai erau zilele aşa triste ca azi?

Râdeau copiii, sub pături ascunşi. Îi auzeam gângurind, în somn şi totul era, parcă, mai alb şi mai moale în lumina obrajilor bucălați.

S-apropie alte vremuri.

Înceată, cu brate deschise, m-astepți. Demult n-am mai primit veşti de la tine. Unde Dumnezeu te-ai dus fără să-ți pese de suferință şi noroi?

Ploua. Din prag, te admonestam uitând că, de fapt, eu plecasem la început de... sfârşit.

Fragment

Jocul continuă-n trei.

Doi s-au ascuns... iar al treilea a rămas să moară, lovit de dispreţul public. S-a îngropat în pământ, cu o grijă ce nu şi-o cunoscuse încă, încet, meticulos, aşezând peste el fiecare fir de ţărână, de iarbă, la fel cum au fost, ca să nu se strice simetria naturii înconjurătoare. Era un om cu frica lui Dumnezeu. În viata particularã, se ocupase cu vânzări imobiliare şi strânsese ceva bani, care acum i se păreau inutili şi ar fi vrut să facă ceva cu ei. Analizându-şi trecutul, a constatat că trăise lipsit de orice sens, ca un mecanism. Cui să lase banii? Sau, poate, să nu-i lase nimănui. Păcat. Îi va lăsa ei, singura fiinţă care a trăit, totuşi, în golul de lângă el. A plecat cu altul? Nu-i nimic, el o iartă. Îşi confecţionează mutra de sfânt iertător şi spune: ”Cu asta, umbra mea va pluti între voi până mă veţi urma în mormânt.” Aţinteşte ochii în sus, fără să ridice pleoapele, pentru ca ţărâna să nu i-i înlăcrimeze. “Am făcut tot.” se gândeşte împăcat cu sine. Înclină un fir de iarbă mai spre nord-vest cum fusese la început şi-l scutură de praf, cu grijă. Zâmbeşte. A treminat. Și, când să răsufle pentru ultima oară, îşi dă seama că nu va mai exista.

SPAIMA !!!

Ca o revoltă, spre în sus, trupul lui se smulge ţărânii ...

"NUUU!"

Dimineață, doi gropari, în timp ce-l pun la loc, îşi spun, printre înghițituri de rachiu prost:

"Ăsta, dacă n-a avut de gând să moară, ce l-o fi apucat să se îngroape tocmai aici?"

Câinele negru din vis

Pentru Valerica

Era o iarnă spurcată, cu nămeți înalți şi gerul înfipt, ca un roi de ace, în toate cele.

În magazin era cald şi oamenii intrau ca să tropăie zăpada de pe tălpi şi să sufle în mâini, mai mult decât să cumpere. Vânzătoarea zâmbea cald, împletind ceva, cu ochelarii căzuți şăgalnic pe vârful nasului, când s-a strecurat înăuntru un câine mare şi negru şi a privit-o rugător şi totodată întrebător.

- Da, Cuț, ce vrei tu? Vrei să papi? Îl alintă femeia ducându-se repede în camera de dincolo şi aducând câteva felii de cozonac.

Dulăul hăpăi lacom.

- Eşti flămând, săracul de tine, continuă să se agite ea ocrotitor. Nu te-am mai văzut pe aici. De unde vii? Îți mai aduce mama cozonac?

Oamenii priveau unii amuzați, alții temători. Unii chiar plecară dar femeia suplă şi blândă copleşea câinele cu dezmierdări pe care acesta le primea cu o plăcere evidentă ca şi hrana.

- Stai aici cu mama că-i frig afară şi cine ştie de unde vii. Stai şi te odihneşte, pari obosit. Și-l mîngâia ca pe un copil drag.

Seara, câinele a condus-o până în fața blocului în care locuia şi, la intrarea în scară, ea l-a mângâiat din nou de despărțire.

Restul a decurs normal. Televizor, hârjoana cu fetele, Mițu... somnul ...

Visul...?

Alerga înebunită printre copaci. Zăpada o înşfăca de picioare încetinind-o.

În urma ei se auzeau, tot mai aproape, lupii.

Alerga cu o furie pe care nu şi-o cunoştea. Dorea să scape numai pentru fete. "Ce s-ar face fără ea?" Fugea fără să înțeleagă dacă este ea sau o căprioară hăituită. Fugea din răsputeri şi totuşi urletele care însemnau moartea se auzeau din ce în ce mai aproape. "Moartea o poți accepta, însă nu cu drag.", îşi aminti. O creangă mai joasă o lovi peste nas şi-şi simți sângele prelingându-se pe buze. Spre surprinderea ei şi-l linse continuând să fugă cu disperare.

Nici nu avu timp să se sperie când trecu pe lângă ea, ca un fulger negru. Îl auzi, mai apoi, lătrând furios şi-i recunoscu vocea deşi nu-l mai auzise niciodată lătrând. Se gândi înduioşată: "Cuț, ai venit să mă aperi!" şi continuă să fugă spre luminile din față. În urma ei, lupta era pe viață şi...

Se trezi, lac de sudoare, în mijlocul unui infern de urlete şi lătrături care veneau de afară. Îşi puse un capot şi o haină groasă şi ieşi chemată de un instinct necunoscut.

Cu capul pe prag, găsi câinele negru mort în urma unor răni hâde din care mai gâlgâia încă sângele şi, printre lacrimile care-i izbucniră odată cu strigătul: "Cuuț!", văzu

îndepărtându-se o haită de câini mari, cenuşii şi nefiresc de țepeni.

Plânse mult şi mocnit, ca o văduvă şi, când se duse să ia un hârleț, să-l îngroape, văzu, cu stupoare, în oglinda din hol, că avea nasul zgâriat şi vânăt şi o dâră de sânge închegat i se termina pe buze...

Împreună cu trupul care devenise prea greu pentru picioare o apăsa în piept amintirea: ”Exist doar pentru a te apăra de tot ce e rău. Și, când nu voi mai fi, de-am să pot, mă voi întoarce s-o fac.”

Deci, EL era mort. De două ori.

Pe la noi

- Coborâm, tată, i-am spus şi el a tresărit uşor, trezit din somn... Sărut mâinile, doamnă şi drum bun în continuare.

- Mulțumesc, a răspuns ea, şi dumneavoastră la fel. Și, bine ați venit acasă. Sper că nu-mi veți refuza un cadou, o sticlă de must.

- Vai, doamnă, o privire de-a dumnevoastră şi vorbele bune sunt cel mai frumos cadou. Multumim. Sunt de ajuns.

Am coborât în frigul dimineții de toamnă, în gara mohorâtă şi neprimitoare iar ea s-a pierdut în ceața depărtărilor, la fereastra unui vagon oarecare, imagine albă şi diafană, cu ochii mari şi încărcați de vise. O femeie tânără şi frumoasă de pe la noi ...

Pe peronul rece, țărani cu traiste în spate, forfoteau care încotro:

- ' Neata, mă Vasâ'!

- ' Neata, mă Ghio'!

Eu şi tata păream, printre ei, deosebiți şi nelalocul nostru.

Ne-am îndreptat spre cîmp. Aveam ceva de mers până-n sat la noi. Câmpul nu ne-a recunoscut şi ne-a-nfipt roua prin încălțările de oraş. Geanta părea, mai puternic atrasă de țărână şi ne-a sculptat urme adânci, de mînere, în degetele slăbite. Mergeam tăcuți. Că, parcă, multe mai

aveam a ne spune, fiu şi tată, pe-un câmp care ne-a adunat spre a ne cunoaşte.

Ne-au lătrat nişte câini. Ici colo mai ieşea câte o bătrână la gard şi ne da "bună dimineața". Pe tata-l mai opreau unii şi, după chipul lor îmbătrânit, îmi dădeam seama că nici tata nu mai e tînăr, ca altă dată.

Atunci am avut senzatia timpului, care mă scurma, în măruntaie ...

"Dumnezeule, tată, îmbătrânim!"

Tata avea pasul aşezat al omului trecut prin multe. Cu vocea lui moale şi blândă, îmi explica: "Aici a stat Cutare al lui Cutare, îl ştii, că treceam cu şareta pe aici, când lucram la Poştă. A murit acu' vreo opt ani şi casa-i pustie. Aici stătea Cutare. Avea o fată de-o seamă cu tine. A murit şi el. Fata-i prin lume şi casa-i tot pustie."

Din livezile neculese, râdeau bogat, mere roşii şi albe. Și, mi-a părut aşa de pustiu în satele acelea dinaintea satului meu...

Sora tatii stătea într-unul din sate şi, la ei, după moartea bunicii, stătea, pierdut în ani şi durere, tatăl tatălui meu.

A ieşit în uşă. O schiță a omului voinic de altă dată, care muncea de dimineață până seara, de n-avea timp să stea cu noi nici măcar rarele dăți când ne adunam pe acasă. Cu dinții căzuți sau rupți, cu ochii cețoşi, s-a apropiat de tata şi l-a prins de mână. Tata a-ntrebat:

- Tată, ştii cine sunt eu?

Vocea bătrânului a tremurat atârnatã, o clipă, deasupra capetelor noastre, articulând numele mezinului a-ntrebare şi speranță:

- Grigore...?

- Nu, tată, sunt Vasile, s-a-necat vocea tatii în două lacrimi încurcate aiurea în coltul ochilor lui de bărbat vremuit. M-am dat şi eu aproape şi bătrânul a-nțeles cine sunt. Ținea la mine, cu dragoste de țăran, nedată prin miere şi unt.

- Ce mai faci, bunicule? Îmi pare rău cã nu te gãsesc sănătos.

- Zi, mă, băiete, mai bine mă găseai mort...

Am scos scaune-n ogradă dar bătrînul nu putea sta. Era, încă, soarele sus. A intrat în casă. S-a-ntins în pat. Îl priveam muți. Nici el nu ne vorbea, parcă ne uitase. Scrâşnea din dinți şi răsufla greu. Deodată, s-a ridicat şi a ieşit din nou afară. În lumea lui de întuneric şi tăcere, pătrundeau greu străini ca noi.

Bătrânul era la început de moarte...

Izolat, în gândurile lui, care-l duceau la bunica, a cărei moarte l-a rupt în jumătate, simțurile care trebuiau să-l lege de ziua de azi, lipsite de făptura ei puțină şi sfioasă, se pierdeau încet, nefolosite.

Mîncarea nefăcută de mâna ei nu avea gust, levănțica nepusă de ea între cămăşi nu mai avea miros, soarele, care n-o mai încălzea pe ea, nu mai strălucea, glasurile, dintre care nu mai trebuia să-l aleagă pe al ei, nu se mai auzeau, lucrurile din jur, fără căldura ei, nu se mai deosebeau la

pipăit. Și-aşa, în sufletul lui, unde icoana ei era vie, ca oricând, se cuibărise dorința de veşnicie şi speranța că, în neființă, dragostea lor caldă îi va reuni.

- Spune-mi, Ioane, m-a cuprins de umeri, după tăcerea ca o piatră de moară, cum să fac eu să mor?

- Asteptă-ți sorocul, bunicule, căci nimeni nu s-a născut din voia lui şi nu-i permis, din voia lui să moară.

- Da, măi băiete, dar de ce nu mă ia Dumnezeu pe mine, că tot m-am săturat de viața asta...? Să lase unul tânăr...

Bunicul se-ndoia, acum în fața morții, pentru prima dată în viață, de dreptatea divină? I-am auzit din nou puținii dinți, care au rezistat celor optzeci şi cinci de ani, scrâşnind a neputință . Buniul meu se răzvrătise...?

Mi-a spus, deodată, de gazdele lui:

- Dacă m-am săturat eu de ei, d'apoi ei de mine. Mare povară li-s pe cap.

La fel de pe neasteptate, a intrat în casă şi - n puțin timp a ieşit, din nou, dar acum nu ne mai auzea, nici vedea. Se ferea să-l prindă moartea stând.

Am plecat, şi-n poartă o femeie ne-a spus:

- Îi slăbit rău moş Ioan, mai bine-l lăsau în casa lui. Acolo, poate, se mai lua cu treaba şi-ar mai fi ținut.

Am urcat dealul, spre satul unde-mi era copilăria. Pe creastă, ne-am oprit la cimitir. Am aprins lumânări şi le-am apărat de vînt... şi, parcă, pentru o clipă mâinile noastre s-au unit cu ale morților, să apere flăcăruia mică. Le vorbeam

molcom. La mormântul străbunicii, am aşteptat să-i aud vocea caldă, ce mă întâmpina în poartă, spunându-mi:

"Bini-ai vinit."

Mormântul bunicii mele vitrege, Ileana, căreia, pentru că botezase mulți copii şi avea casa pe un deal toti îi spuneau "Naşa din deal", l-am găsit mai greu, s-ascundea, şugubeață, cum a fost totdeauna sau era supărată pe uitarea mea ingrată. Aşteptam să-mi mângâie obrazul cu palma aspră şi să-mi spună printre lacrimi: "Te-ai întors, puiu' bunicăi?" Cât aş fi vrut să-i pup mâna şi s-o rog să mă ierte pentru tot.

Ei, care m-a crescut şi m-a-nconjurat cu o dragoste cum nu s-a pomenit, n-am reuşit, cât a fost în viațã, să-i fac altă bucurie decât venirile mele scurte, în vacanțe, care, la plecare, o dureau tot mai mult, căci simțea cum o -ncearcă veşnicia, pe la poartă şi-i părea rău că, poate, nu va mai fi o "altă dată am să stau mai mult" cum, de altfel, odată, n-a mai fost. Mi-o amintesc, întinerită şi frumoasă, în moartea ei senină şi cred cã n-ar fi vrut sã moară, c-a plâns-o ploaia în toată acea zi. Poate că, o fărâmã din regretul ei a fost că moare, fără să mă mai fi văzut odată.

"Ne-om întâlni dincolo, bunică, şi-om sta de vorbă mai mult şi atunci oi fi şi eu mai copt şi mai bun. Tare-aş vrea, acum, să ştiu că eşti acolo, acasă, şi că pot s-alerg la mata, să-mi dai o oală cu lapte acru şi-un borş de fasole cu ceapã şi mămăligă rece..."

Am intrat în sat însoțiți de mirarea oamenilor:

"- Aista-i Ionel? Cum trec anii!"

Da, eu eram.

Satul stirb, cu case părăsite, gângave, ne zâmbea, totuşi cald, în lumina amiezii. Am trecut pe la şcoală. Clasa mea era acolo... goală... Și şcoala părea pustie. Nici un sentiment decât acela de gol.

“Satule, unde-ți sunt copiii? Nu i-am văzut, nici pe drum, nici prin ogrăzi, ca altă dată.“

Am trecut pe la bunica Ioana, mama naturală a mamei. Bunica Ileana o-nfiase pe mama mea, după război. Era soră cu străbunica. Mama n-a iubit-o niciodată cu adevărat pe “Naşa din deal”, de - aceea ei îi spunea “Mamă”, iar bunicăi Ioana “Mămucă” şi - aşa i-am zis şi noi, nepoții.

Ne-a lătrat câinele. A ieşit “Mămuca” în uşa bucătăriei şi i-a zis blând - ea nu ştia sã vorbească răstit - :

“Taci, Domnule. “aşa i-a rămas numele de când l-a întrebat fiică-mea, pe când fugea, odată, prin ogradă: “De ce fugi, domnule? “Lucru pe care ei l-au găsit tare amuzant.

....

Brânza cu smântână. Găinile grase, mari, câinele curat de parcă scos acum din baie, porcii rotofei, pisicile leneşe şi hrănite doar cu lapte şi brânză, vacile mari, cu pulpele pline şi țâțele albe, blânde şi calme ... Totul era ca altădată, numai în ochii Mămucăi era o lumină care, parcă, nu mai lucea la fel de viu şi, scăpate de sub broboadă, vreo două, trei şuvite albe, în plus.

În aceeaşi zi am trecut şi pe la casa noastră. Gardul era putred şi abia se mai ținea, un stîlp de la poartă se înclinase-ntr-o rână, a loc părăsit.

Fântâna se surpase, ucigând firul de apă rece şi limpede, cum numai acasă puteam bea. Din ograda vecină, de lângă o fântână de ciment, ne zâmbea înțelept, bătrânețea vecinei noastre care, pe vremea cât trăia Naşa din deal nu s-a înțeles niciodata cu ea fiindcă-şi temea bărbatul. Am zâmbit amintirii şi femeii de dincolo de gardul putred şi am schimbat câteva vorbe. Mă gîndeam cât de ilustrativ era chipul femeii care-o gelozea pe bunica, stând lângă fântâna care a prilejuit ruperea relațiilor de vecini şi vorbele ei, când au bătut în cuie portița pe care veneau să ia apă de la noi: ”Amnin, fa, amnin, nu măi vin la apă la tini!”

Oare ce pace şi ce uitare s-a cuibărit peste focul aprigei femei de atunci?

Casa-i dărăpănată, cu cimentul căzut de pe pereti şi curtea pustie, năpădită de bălării, cu copaci sălbăticiți de neîngrijire. Grajdul ... Nici măcar amintirea vitelor nu mai e-n el. Cuşca în care era cîinele nici nu mai există dar trec pe lângă locul ei şi mă feresc instinctiv. Era rău Azorel. Camerele au nevoie de văruit. Podul e gol. Cămara la fel.

- Să mergem, tată, călatorului îi stă bine cu traista-n băț...

Tata a oftat din greu, ca după o zi de plug şi, punând capul albit în piept, a zis:

- Să mergem, Ionele, ... să mergem.

În oftatul acela se adunase tot ce putea simți un om care a construit cu mâinile lui casa care acum se dărâma nelocuită.

Am plecat... De stat, am mai stat o zi pe acolo.

Pe drumul spre gară, m-am uitat în urmă, să văd cum îmi fac cu mâna crucile din cimitir, bătute de vântul toamnei.

Toți morții noştri ...

Am trecut de l-am pupat pe bunicul, care a lăcrimat parcă, sau, poate, doar mi s-a părut căci nu părea a fi ieşit nici o clipă din începutul lui de moarte... Sau, poate, obosit de-atâtea despărțiri, bietul bătrân, nici nu ne-a mai băgat în seamă şi-a lăcrimat cine ştie de ce...

În gară, un bărbat în vârstã şi-un tânăr, care nu mai e foarte tânăr nici el, stăteam pe bancă şi pritoceam, molcom, amintiri şi-ntristări.

Plecam din nou acasă. Plecam de-acasă, acasă.

Dă-mi mîna

Erau prieteni toţi trei şi Dan se căsătorise cu Eva. Ermil o iubea dar se supusese voinţei ei şi, acum, păzea, ca o umbră, căsnicia celor doi. Se făcea util cu orice, se gândea la orice înainte ca ea să scoată un prim sunet, devenise atât de util încât familia lor era de neconceput fără el .

În ziua când Dan a plecat, prima oară, pentru o lunã, pe mare, Ermil si Eva au stat pe mal pânã ce vaporul nu s-a mai văzut în zare.

Eva a plâns.

Ermil a consolat-o cuprinzându-i umerii, protegiuitor.

Au plecat, încet, acasă unde el a rămas la cină şi la o cafea şi-un coniac.

După un an, Ermil şi Eva îşi descoperiseră afecţiunea reciprocă şi abia aşteptau voiajele lui Dan, când rămâneau singuri să-şi ciugulească vorbele de pe buze cu sărutări, să se descopere, în fiecare zi, mai plini de tandreţe şi mai îndrăgostiţi. Totul le părea divin şi, Ermil, a început să considere că Dan, chiar între voiaje, devenea tot mai stânjenitor.

Dan se comporta, ca orice soţ, cu siguranţa de sine dintotdeauna, nu încerca să se facă util, ci chiar sancţiona cu glume "utilitarismul şi confortabilitatea" lui Ermil. Se

îmbăta des, cu colegii ”de barcă“. Uita să vinã nopțile. Ermil aflase, chiar, că are o amantă, la Sulina. Toate îl condamnau pe Dan deşi căra, din voiaje, lucruri de pe urma vânzării cărora Eva trăia minunat. Aveau în casă tot ce le trebuia. Aveau maşină şi-şi cumpăraseră apartamentul confortabil şi ultracentral.

Dan era magnific în meseria lui şi ştia să se descurce aşa că, în cinci ani, făcuse mai multe decât alții într-o viață. Dar devenea tot mai stânjenitor pentru dragostea celor doi.

Când i-a anuntat că va sta acasã opt luni consecutiv şi că s-ar putea ca, după aceea, să se debarce lovitura i-a năucit.

Să-şi fure câteva clipe de intimitate când mergea Eva la piață? Să se întâlneasca privind , mereu, peste umăr? Să-şi întâlneasca mîinile pe furiş când faceau amândoi vreo treabă? Sa suporte tot mai desele aluzii ale lui Dan la intimitatea care s-a creat între ei?

Dan îi spunea lui Ermil, Nae, de când constatase o apropiere între ei mai mare decât se cuvenea şi i-a explicat că Nae este cel ce ține locul bărbatului plecat pe mare şi alungã durerile de cap ale neveste-si. Că, dacă Nae este cunoscut, “barcagiul international” este fericit, trage la vâslele diesel fluierând, trece prin “bulău” cu seninatate, nu se teme că va cădea “la baltă” şi, când vine acasă, găseşte fericirea întipărită pe chipul nevestei care nu este în pericol să facã nodului la sâni, casa curată ca un pahar şi, din “buful” anterior găseşte consumat rezonabil, de-aşa manieră că poate să-şi încropească o gospodărie cât de cât pricopsită.

Ermil spumega. “Glume din astea nu se fac”, spunea el săgetându-l cu privirea pe marinarul cel isteț.

Eva suporta totul mai cu stoicism. Doar câte o umbrã trecea pe fruntea ei, când bãrbată-său o ciupea de fund de față cu Ermil şi-i povestea acestuia cât de “bună” a fost în noaptea precedentă.

Catastrofa plutea în aer când au plecat, toți trei la munte, la Buşteni dar, pe drum, atmosfera s-a mai relaxat.

Totul era minunat. Vremea era bună, deşi toamna începuse. Se plimbau în fiecare zi pe alt traseu iar, seara, Dan se îmbăta constant cu diverşi cunoscuți sau necunoscuți.

Într-o dimineață Emil a propus să facă “ Jepii”dar Dan s-a opus pe motiv că n-are chef de-un traseu de alpinişti, că-i venit la munte să se distreze nu să facă demonstrații de echilibristică şi că, la urma urmei, el este un om al mării. Ermil a rîs rău şi s-a hotărât să plece doar în doi lăsând “laşii să stea la călduricã”.

Poate o urmã de gelozie, poate nenorocitele alea de coniace băute l-au fãcut pe Dan să-şi schimbe hotărârea inițială.

Au plecat pe la ora zece. Ceața i-a prins aproape de vârf şi înaintau foarte greu pe traseul umed şi periculos. Nimeni nu se gândea decât să nu calce în gol. Dan glumea mereu.

- Acum puteți scăpa de mine, columbienilor - vă spun aşa căci termenul de porumbei este perimat - doar vă stau în gât. Cine-mi dă brînci sau n-ați stabilit pentru a nu strica ineditul situației ?

- Termină, mă, că putem să ne ducem de-a rostogolul toți trei din cauza glumelor tale tâmpite, spusese de mai multe ori Ermil.

Eva tăcea.

- Haideți, mă, ce faceți, că ajungem în vârf? spuse Dan exasperat şi, în acelaşi moment, alunecă în gol, într-o zonă unde lipseau parapeții de frînghie şi rămase suspendat prins cu mâinile de marginea de piatră.

Privea, îngrozit, la Ermil care întârzia să-i întindă mâna dar n-a spus nimic . Doar ochii cereau.

Ermil se apropia încet, cât de încet putea. Nu-l lăsa conştiința să nu se apropie dar o făcea cu viteza cea mai mică. A văzut degetele cum se desprind încet şi a întins mâna în aşa fel încât să pară că n-a putut să-l prindă. Totul se deşfăşurase ca-ntr-un film derulat cu încetinitorul.

N-am reuşit... spuse după ce corpul se rostogoli, fără un sunet în hăul lăptos de dedesubt.

- N-ai mai reuşit, spuse ca un ecou Eva.

Au urcat muntele ca-n transă. S-au dus la cabana Caraimanul unde nu era nimeni şi, cu greu, prin ceața tot mai deasă, din jalon în jalon, au ajuns la Babele.

Au anunțat accidentul şi, cu prima telecabină, au coborât în Buşteni, iar de aici au plecat cu o echipă de salvare să-l caute.

Tăceau dar depuneau tot efortul fără a şti dacă din dorința de a-şi înşela propriile conştiințe sau pentru a se convinge că Dan e mort.

L-au găsit târziu. Era zdrobit. O masă amorfă.

Ea plângea încet, stăpânit, şi el o ținea de umeri.

Înmormântarea a fost fãcută după toate canoanele şi, Ermil, a fost mereu lângã Eva dar, ştiind relațiile dintre ei, nimeni nu era contrariat. Abia după ce el s-a mutat definitiv în casa lor ceva a părut suspect dar era foarte târziu şi n-a reacționat decât bârfa.

Dar n-a mers. Dragostea lui Ermil a devenit plictisitoare. Dorinta lui de a fi mereu util obosea. Monotonia a sufocat frumosul şi, într-o zi, Eva l-a dat afarã.La câteva luni s-a mãritat cu un coleg de-a lui Dan.

Ermil a plâns. S-a zbătut să o recucerească. A implorat-o, a aşteptat-o la colțuri dar nimic nu s-a mai reînodat.

Eva nu putea iubi doar o jumãtate din întreg, iar el cu Dan fuseseră întregul pe care ea îl iubise. El singur nu mai însemna nimic.

Într-o zi, pe la amiază, Ermil s-a dus la mormântul lui Dan şi a aprins o lumânare. Deodată i-a venit un chef nebun să vorbească şi a recunoscut tot.

Nici n-a simțit cum l-a învăluit o ceață deasã . L-a văzut pe Dan prins de marginea de piatră cu ochii îngroziți şi, de data asta, i-a dat mâna fără să mai ezite şi acesta a prins-o şi-l trăgea după el.

- Nu, Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa ! a strigat şi s-a trezit, în genunchi, în lumina soarelui, lângă mormântul prietenului sãu.

Când a vrut să-şi şteargă sudoarea de pe frunte a văzut că nu mai avea decât un ciot din antebrațul mâinii drepte cu pielea roşie şi subțire.

A scos un urlet şi a leşinat din nou.

L-au găsit oamenii rătăcind, aiurea, prin cimitir, ținându-se de mâna ciuntită şi bombănind fără noimă.:

Dă-mi mîna! Dă-mi mîna!

Nimeni n-a mai putut scoate altceva de la el.

Când l-au dezgropat pe Dan, după şapte ani, au găsit mâna dreaptă a scheletului ridicată înspre afară şi încleştată pe scheletul altei mâini al cărei antebrat părea retezat cu ceva extrem de tăios.

Să plângi cu flori albastre

Pentru tine

Adormise cu capul pe mână.

Masa părea că i se înfinge în creier, apăsând în sus cu o forță de antigravitație ciudată.

Plămânii îl ardeau uşor în spate şi nu-şi mai simțea picioarele .

Se văzu întins pe masă, între flori.

La cap, aplecată, cu ochii albaştri picurându-i rouã pe frunte, stă EA.

Lui îi este deodată bine şi lacrimile care îi scaldă fruntea, îl mângâie. I se pare că, după acest sublim, nu mai poate urma nimic şi se trezeşte dezamăgit şi singur în biroul murdar şi cu pereții coşcoviți unde este obligat să-şi mai petreacă o noapte... o moarte.

Un robinet cu garnitura tocitã curge continuu, televizorul sâsâie ca un gâscan furios şi, afară, se aud zgomotele estompate ale oraşului adormit şi ale fluviului lovindu-se de maluri.

A murit a doua zi, pe seară, şi l-au dus, degrabă, să-l îngroape în satul din nord, aşa cum ceruse.

În camera cu lut, pe jos, pe catafalc, între cele câteva icoane, părea încruntat şi trist până ce au văzut toti o umbră

fumurie, plângând, parcă, la capul lui. Când umbra a dispărut, au rămas lângă tâmpla dreaptă două flori albastre care nu fuseseră acolo şi, pe fruntea mortului, se vedeau picături de apă de parcă ar fi fost sudoare sau lacrimi.

Chipul celui de pe catafalc se înseninase.

Undeva la câteva sute de kilometri, o femeie cu ochi albaştri se trezi dintr-o amețealã ciudată cu privirea împăienjenitã şi secătuită de lacrimi. În minte îi stăruia chipul livid al unui mort necunoscut după care îi părea grozav de rău, ca după un iubit.

Mishima sau experimentul Uddalaka

pentru Gabi şi Victor, ca să devină supravieţuitori

I. Mahalaua

În prima zi când am "văzut" lumea am văzut gardurile înalte de la "Mishima International" cu paznici înarmaţi, garduri care te ucideau dacă le atingeai şi poarta de la intrare larg deschisă pe unde, pe alei nu intra nimeni deobicei, doar rareori păşea timid şi nesigur cîte un mahalagiu care nu se mai întorcea.

Definiţia mahalalei era foamea, foamea aceea care-ţi sfîşie stomacul şi te face să doreşti ca aproapele tău să fie puţin neatent ca să-l poţi ucide.

Nimeni din mahala nu făcea nimic fără a avea ca scop mîncarea.

Doar uneori, lângă foc, atunci când păzeam mâncarea grupului vorbeam între noi de Mishima.

Unii spuneau că au auzit urlete de animal şi că, înăuntru, nimeni nu trăieşte decât pînă îi vine rândul să fie dat ca hrană acestora, alţii că este bine şi că ai de toate şi că nimeni nu se întoarce pentru că nu are chef să venim şi noi murdari şi hămesiţi în raiul de acolo, iar cei care aveau riduri şi părul alb spuneau că acolo este locul unde se duc

toți morții şi că nu are sens să intri pe poartă viu, dar cu toate astea, într-una sau alta din zile, vedeam pe cîte unul dintre noi pe alee.

Foamea îl trimitea acolo unde apărea speranța.

Față de mocirla păcătoasă şi sălaşurile în care stăteam Mishima părea să fie o gură de rai calmă, curată şi cu paznicii pe care nu-i scoteai niciodată din ale lor şi care niciodată nu priveau spre exterior de parcă nu ne-ar fi văzut.

Noi, cu foamea noastră, continuă nu existam pentru ei care erau sătui şi îmbrăcați.

Mahalaua nu exista pentru Mishima ci doar Mishima pentru mahala.

Odată, în vălmăşagul timpului într-un atac al altui grup mi-a murit femeia, singura ființă pentru care părea să mai aibă rost să trăiesc.

Atacurile altor grupuri au continuat şi ale noastre la fel, vânătorile erau tot mai puțin rodnice şi mie nu-mi mai păsa de nimic. Nu mă temeam nici de "năluci". Nălucile erau o realitate pentru toți dar nimeni nu le văzuse în realitate. Atacau, nopțile, fulgerător, din desiş şi găseam doar resturile celui ales împăştiate prin iarbă. Niciodată nu ştiai când vin şi când pleacă şi nici dacă nu erai tu cel ales pentru masă.

Foamea făcea parte din mine şi de aceea nu cred că ea m-a împins către porțile de la Mishima.

Poate curiozitatea, poate dorința de a trăi altfel decât în mahala poate toate deodată m-au făcut să păşesc în plină zi, şovăitor, prin poarta uriaşă. De vreo câteva ori m-am întors din drum să mă conving de faptul că nimeni nu mă opreşte.

Am păşit înainte, către clădiri, din ce în ce mai hotărît dar cu teama în suflet.

II.Intrarea în Mishima

Mă apropiam de grupul de clădiri ca de o primejdie potențială dar eram curios să văd primul lucru adevărat din ceea ce pentru noi însemna Mishima, înspăimântătoarea şi totuşi mirifica "Mishima", stăpâna visurilor noastre, ale celor din mahala.

Cei doi bărbați, în halate albe, m-au salutat de parcă ne despărțisem de curînd şi m-au invitat într-o cameră curată şi ciudată cum nu mai văzusem.

N-am înțeles cum de ştiau limba mea dar nici n-am întrebat pentru că nu asta era cel mai important dar n-am mai reuşit să întreb nimic pentru că îmi părea că ceva are să devină mai important şi că, eu, tocmai nu reuşeam să pricep de ce acei oameni erau atât de politicoşi şi prietenoşi cu mine, murdarul şi speriatul om din mahala.

Zâmbind, ei m-au introdus într-o cameră de baie aşa cum nu mi-am putut eu imagina niciodată unde din tot împrejurul au năvălit aburi şi m-au înconjurat iar mâini mecanice, mi-au îndepărtat meticulos zdrențele şi straturile succesive de jeg de pe corp.

Îmi părea că jegul meu va astupa tot, în acea cameră şi că, după ce va dispărea aburul, mă voi găsi într-o mahala nouă sau veche dar în care va reîncepe calvarul meu de

până acum. Mi-era frică să nu se schimbe lumea ideală în lumea reală de dinainte.

Dar n-a fost aşa. Camera s-a luminat, aburul a dispărut şi m-am găsit acolo privind la un perete care-mi reflecta imaginea ca o apă curată cum nu era decât, departe, în mijlocul pădurii mahalalei şi aproape nu m-am recunoscut.

Cei doi au zâmbit când m-am strîmbat la imaginea mea să văd dacă face la fel, m-au luat blând de mână şi m-au scos din camera de baie.

Laboratorul imens în care am intrat mi-a tăiat respirația.

Se aflau acolo aparate cum nici în poveştile noastre despre "cei vechi " nu se aflau descrise şi nimeni din lumea mea nu şi le-ar fi putut imagina şi bărbați şi femei curați lucrau fiecare fără să-mi dea importanță!

Am fost aşezat, cu blîndețe, pe o masă din material lucios dar care la atingere mă învăluia în confort şi n-am mai ştiut nimic.

Atunci când m-am trezit, aveam psihicul odihnit dar nu ştiam, încă, de ce capul meu părea altfel.

Oameni în alb m-au dat jos de pe masa de laborator şi am constatat cu surprindere că nu puteam să mai merg în două picioare.

Am păşit nesigur în noua mea poziție privind în sus la cei doi însoțitori ai mei care nu-mi spuneau nimic.

S-a deschis o uşă şi m-am trezit, într-o sală cu pereții din acel material care reflecta un singur leu vînjos dar stînd, curios, pe patru picioare de parcă nu erau ale lui şi privind nedumerit în jur.

M-am strâns în mine, de frică şi am crezut că acolo –mi va fi sfârşitul până când, în paralizia mea, am constatat că eu nu existam în cameră ci doar leul acela uriaş. Am făcut un pas înapoi, pe cele patru labe ale mele şi leul a păşit, şi el, înapoi.

Am stat o infinitate privind animalul şi el pe mine. Ne priveam în ochi aşteptând ca unul dintre noi să se mişte, până ce am avut o bănuială.

Am ridicat mâna dreaptă şi leul a ridicat instantaneu laba stângă. Am închis ochiul stâng şi leul l-a închis instantaneu pe cel drept.

M-a fulgerat o bănuială dar am alungat-o imediat. Nu era posibil.

Totuşi…?

Am deschis gura şi leul a deschis, în acelaşi timp, botul lui înspăimântător.

"Dumnezeule!" am urlat. "Eu sunt leul!!"

Am leşinat exact în acelaşi moment cu leul din oglindă.

Numai după ce ai stat leşinat o veşnicie poate să-ți fie atât de foame.

Am mai privit odată leul din perete şi am văzut în fața lui o bucată de carne crudă însângerată şi stomacul mi s-a întors pe dos.

Era de om.

Avea pe umeri capul meu.

"Dumnezeule!". M-am ucis pe mine! M-am sinucis! Nu. Nu-i adevărat, leul m-a ucis.

Dar eu sunt leul.

Pentru Dumnezeu, eu sunt leul deci m-am ucis pe mine. Mi-am ucis corpul folosind corpul unui animal.

Mi-era foame dar n-am mai putut şi am leşinat din nou.

Când m-am trezit, corpul meu era acolo tot în fața mea. Sângele se mai uscase.

Mi-era foame. Îngrozitor de foame ca în nopțile copilăriei în mahala când prindeam şobolanii, prin mine părăsite şi-i tăiam şi-i mâncam cruzi ca să nu-i împart cu cei mari sau cu alți copii.

Va trebui să mănânc din carnea mea ca să supraviețuiesc.

Dar care sunt eu? Cel mort sau leul?

Am căscat gura şi leul din perete a căscat-o pe a lui.

Am ridicat o labă şi leul a făcut la fel.

Am muşcat aerul şi leul a făcut la fel.

Eu eram leul. Filozofia nu-mi ține de foame. Conştiința mea este în leul viu şi nu în corpul mort, de om . Deci corpul mort, de om, nu mai are nici o valoare decât pe acea de hrană.

Cine ştie cât mă vor mai ține aici şi trebuie să mănânc, altfel corpul meu va muri şi trebuie să mă răzbun pe cel care mi-a făcut asta.

III. Animalul "Eu"

După primele muşcături, am constatat că gustul cărnii moarte îmi face bine.

Numai gândurile mă încurcau în a mă hrăni şi atunci am eliminat celelalte gânduri.

Nu, nu aşa deodată ci pe rînd.

Întâi şi întâi am eliminat gândul că sunt om şi aş avea vreo datorie față de oamenii care mă aduseseră în starea de animal, alta decât răzbunarea.

Asta m-a făcut să mă hrănesc atunci când, din greşeală, intrau oameni în camera mea.

Abia după o vreme am constatat că aceşti oameni veneau la intervale regulate, ceea ce dovedea că cineva mi-i oferea drept hrană.

Atunci am continuat să mă hrănesc pentru a exista şi a mă răzbuna pe cel ce gândise toate cele ce mi se întâmplau.

Am eliminat din minte orice gând şi am început să urmăresc logica intrării oamenilor care-mi erau oferiți ca hrană având în vedere că erau doar trei uşi.

Nu ştiu dacă era zi sau noapte când l-am simțit dar cândva, în timp, l-am auzit venind spre uşa numărul trei.

Venea şovăitor.

De bucurie i-am făcut un cadou, l-am ucis imediat.

Nici n-a apucat să ofteze şi eu deja îi simțeam sângele cald dîndu-mi putere.

M-am jucat o vreme cu ghicitul uşilor şi am ajuns la două reuşite din trei, m-am concentrat să văd cum să ucid omul în cadrul uşii, pentru a mi-o ține blocată, să pot ieşi, altfel uşa m-ar fi prins pe mine care aveam corpul lung şi aş fi murit de foame.

După cinci încercări am reuşit.

Am aşteptat să se deschidă uşa şi, întins pe podea în fața ei, am schelălăit uşor.

S-a aplecat, chiar în prag, să vadă ce-i dar n-a apucat. L-am ucis fulgerător şi uşa a rămas deschisă.

M-am uitat în cameră şi n-am mai numărat cadavrele. Nici nu mă mai interesau. Aveam un scop. Să-l ucid pe cel care-mi făcuse asta.

Coridorul în care am ieşit era luminat în alb şi la fel de curat ca tot ceea ce văzusem.

Am intrat într-o cameră unde o femeie stătea la o masă şi privea ceva lucitor care-şi schimba forma.

Mersul meu nu scotea nici un sunet, căci îmi retrăsesem ghiarele cât mai adânc.

A murit fulgerător.

Când am privit spre acel ceva lucios de pe masă am văzut o imagine luminoasă a camerei mele plină de cadavre sau a altei camere la fel căci eu sau un alt leu stăteam sau stătea în mijlocul ei mestecînd leneş o pulpă de om.

Am privit femeia în faţă şi o clipă inima mi s-a oprit. Era femeia mea.

Care femeia mea?

Eu nu mai pot avea o femeie. Doar o femelă şi m-ar încurca.

Eu sunt un războinic. Trebuie să mă răzbun.

Am pornit, din nou, pe coridoare.

Se auzea un zgomot întrerupt. La uşi clipea   o lumină.

Am văzut paznici, cu bastoane dar ştiam că nu fac nimic, aşa că nu i-am atacat.

Unul m-a atins cu un băţ şi am simţit o durere sfâşietoare.

Am urlat cum nu mai urlasem decât atunci când mi-am dat seama că sunt leu şi pe cel mai apropiat l-am tăiat adânc, la gât, cu gheara.

Deci paznicii te lăsau să intri dar nu te mai lăsau să ieşi.

M-au închis înapoi şi hrana mea n-a mai apărut.

Am flămânzit şi-am aşteptat până cînd, undeva în tavan, s-a deschis o uşă şi un trup mort de om s-a prăbuşit.

Puțea a hoit dar l-am mâncat şi mi-am dorit şi mai mult să-l omor pe cel care-mi făcuse asta.

Am alungat din nou orice gând şi am aşteptat să văd ritmicitatea hranei.

Fiind în tavan n-au considerat necesară mai mult de o trapă şi atunci am început să construiesc, din cadavre, drumul spre ieşire.

Într-un târziu am putut, când s-a deschis trapa, să sar, prin ea, afară.

Cei doi oameni care-mi aruncau cadavrul au murit privindu-mă tâmp.

Eram hotărât să nu mă mai las prins.

Am pornit din cameră în cameră, ucigînd ca un fulger, atent să nu ating nimic din ceea ce ar fi putut porni lumina care clipea şi zgomotul.

N-am lăsat pe nimeni în viață pe drumul meu şi am văzut printr-o fereastră aleea care ducea spre poartă.

Am spart geamul cu trupul meu masiv şi am fugit spre gardul împrejmuitor, simțind cum pe alee se încrucişează o sumedenie de fulgere care scurmau asfaltul.

În urma mea, au început fulgere care cădeau tot mai aproape.

L-am văzut pe paznic privindu-mă prosteşte, cu ochii mari şi împietrit şi cred că, dacă nu i-am rupt şira spinării, nu este mort.

IV. Fuga din mahala

Când cădeam dincolo de gardul înalt şi cu lumini albastre despre care ştiam, de mic, faptul că ucide, dacă-l atingi, mi-am dat seama că scăpasem din Mishima.

Eram primul care se întorsese din Mishima.

Bucuria mea nu cunoştea margini şi mergeam foarte ţanţoş printre copaci să-mi caut camarazii din grup.

Nu reuşeam să înţeleg ce se întîmplase şi cum de locurile noastre erau ocupate de alţii.

Am crezut că ai mei au fost ucişi.

Apoi am crezut că am greşit locul în care erau şi am mai căutat.

Am căutat dar n-am zărit nici un cunoscut.

Apoi mi-am adus aminte că eu abia dacă aveam cunoscuţi.

Eu fusesem singur şi nu înţelegeam de ce ar trebui să le spun despre Mishima unor străini.

Apoi. Apoi au apărut, din tufiş şi, cînd mă apropiam de ei cu gîndurile amestecate, m-au atacat urlând furioşi.

Norocul meu a fost că au atacat prea devreme dar tot m-au rănit grav la un umăr şi la piept.

Am fugit cât am putut de repede şi i-am evitat de atunci dar am început să-i urăsc şi pe ei.

După ce mi-au trecut rănile, timp în care am mîncat doar şobolani, ca atunci cînd eram copil, am început să-i atac în nopțile întunecoase cu viteza fulgerului să le fur câte un tovarăş pentru a-mi potoli foamea.

Acum ştiam ce erau nălucile din copilărie.

În fiecare zi deveneam mai rapid şi mai greu de văzut şi reuşeam să prind oameni tot mai vânjoşi.

Începusem să mă simt ca un zeu puternic şi temut, în pădurile de lângă Mishima, cînd ne-am văzut.

Avea ochii roşii în noapte şi abia i-am simțit mişcarea ca o respirație de copil.

Mă privea cu înțelegere din noapte dar şi cu teamă.

Eu nu mă temeam.

Eu ştiam să ucid.

Eu eram moartea năpraznică şi iute.

M-am îndepărtat mândru, de el şi am dispărut în tufişuri.

Zilele următoare m-am simțit mereu urmărit.

Ochii lui mă ardeau, din întuneric.

Paşii lui erau mereu pe urmele paşilor mei.

Am simțit că mă provoca.

Am simțit că se temea.

Ştiam că-l pot ucide oricând dar n-am făcut nimic.

A făcut-o el.

M-a atacat într-o noapte, după ce atacasem un om foarte puternic şi, care, se luptase din greu ca să se salveze.

Credea că atunci va reuşi.

L-am primit cu o lovitură de gheară în ochiul drept ceea ce l-a dezorientat.

Nu credea că-l aştept dar cum şi-a dat seama a devenit periculos.

Lupta ca orice lup singuratic încercând ocoluri din ce în ce mai strânse şi atacând când credea că mă poate muşca.

Şi m-a muşcat de gât şi de pulpele din spate de mai multe ori.

Am început să mă mişc lin şi mi-am alungat orice alte gânduri.

L-am simțit plutind în aer, când m-a atacat şi atunci l-am lovit cu gheara dreaptă în gât.

S-a dezechilibrat şi a căzut într-o parte – dar, deşi a încercat, n-a mai apucat să se ridice căci eu eram deja deasupra lui cu colții în gâtul lui îmblănit sufocîndu-l încet în propriul lui sânge.

Când n-a mai mişcat, cu laba dreptă pe pieptul lui am scos un urlet care a umplut pădurea.

L-am târât în vizuina mea.

Nu l-am mâncat.

Era prima dată când nu ştiam ce să fac cu victima mea.

Îl apreciam. Luptase ca un adevărat lup iar rana de la cap semăna cu a mea.

Ambele erau cicatrizate de mult.

Să fi însemnat că a fost şi el în Mishima? Scăpase şi el oare din Infern?

Atunci de ce m-a atacat? Trebuia să gândim la fel. De ce nu gândim la fel?

Am început să meditez.

Cineva de acolo de unde fusesem noi crea războinici punând oameni în trupuri de animale.

În vechile poveşti, se spunea că fiecare om are un animal cu care se potriveşte şi că, cel ce găseşte şi ucide animalul său, îl va purta cu sine pentru totdeauna.

Înseamnă că leul m-a găsit pe mine şi m-a ucis ori eu l-am găsit pe el?

Evident el m-a ucis pe mine dar eu îi locuiesc mintea.

Eu sînt leul. Deci cine a murit dintre noi doi?

Leul?

Eu?

Amîndoi?

Nici unul?

Greu de spus şi toate astea nu țin de foame.

Am plecat să vânez şi ceva parcă m-a atras către porțile de la "Mishima".

Am început să le dau târcoale tot mai des.

De ce voiam să mă întorc?

Uneori mă mințeam că vreau să mă răzbun pe cel ce-mi făcuse asta dar n-avea rost, altceva mă chema înapoi.

Dorința de a şti şi restul.

Într-o dimineață, m-am hotărît brusc şi am intrat din nou pe aleile lungi şi cunoscute şi m-am îndreptat către corpul de clădiri.

Aşteptam să văd fulgerele de la plecare, acele fulgere care ar fi putut să mă omoare când am fugit şi care nu se vedeau niciodată din mahala.

Dar eu ştiam acum, că ele există şi că mă pot ucide… dar n-au venit. Totul era calm.

Intrarea mea a fost marcată de apariția unui om ciudat.

Era mic de statură, îmbrăcat cu haine largi şi colorate în albastru viu, avea ochii oblici şi pielea închisă la culoare iar părul îl ținea legat într-o coadă lungă adusă în fața peste umărul drept.

În jurul lui se simțea o linişte şi o pace desăvârşită.

- Eu sunt Mishima. Sunt cel care a inițiat acest proiect. Iată-te desăvârşit, pregătit pentru marea crimă: SUPRA-VIEȚUIREA.

Da, sigur că înțeleg de ce voiai să te răzbuni la început. Necunoaşterea naşte ură sau spaimă şi ambele au nevoie de aceleaşi lucru – o victimă.

Răzbunarea este nevoia de o victimă anume.

Sacrificiul are nevoie doar de o victimă.

Vezi de ce supraviețuirea este o crimă? Îi iei naturii dreptul de a primi un sacrificiu, viața ta care i se cuvine.

Dar, în aceste momente, supraviețuirea este necesară.

Lumea este pe cale de dispariție şi eu am creat supraviețuitori de diverse forme, din diverse specii dar supraviețuitori.

Eu voi muri nu, pentru că nu vreau să trăiesc ci pentru că aşa este regula.

Cineva trebuie să dea naturii ceea ce i se cuvine ori eu sunt ultimul sacrificiu care vă va face pe voi SUPRA-VIEȚUITORI cu adevărat.

Iar tu eşti cel care mă va ucide căci vei vrea să ştii ce este în spatele meu.

Şi atunci m-a atacat fulgerător.

Tocmai îl crezusem dar cuțitul lui lung mi-a brăzdat adânc gâtul şi numai miile de repetări ale mişcărilor au făcut să nu fiu mort a multa oară când am crezut în altă ființă.

Mi-am alungat toate gândurile şi l-am privit fix.

Era o realitate, era moartea mea…

Venea din toate părțile şi rănile provocate de el mă dureau.

Îl lovisem şi eu de mai multe ori dar nu ştiam cât de grav pentru că era mereu în mişcare.

Ştiu, doar, că l-am simțit venind şi l-am întâmpinat cu o lovitură ultimă destinată să omoare orice sau să lase după ea moartea mea.

O vreme n-am ştiut de mine.

Când m-am trezit, am deschis uşa pe care intrase Mishima şi am văzut:

Erau animale de toate formele şi de toate mărimile într-un habitat natural sau artificial şi oameni care stăteau împreună gata, oricând, să se sfâşie unii pe alții la căderea unui fir de păr dar constituind, împreună, o forță pe care nimeni nu ar fi putut-o învinge.

Dar, deasupra tuturor, plutea, nerostită, o întrebare:

VA FI FOST DE AJUNS SACRIFICIUL LUI MISHIMA?

Și a fost seară și a fost dimineață

Copiii s-au jucat în noroi fără rost.

Nu glumeau.

Erau serioşi dar,totuşi, se jucau.

Am adormit adânc.

Uite, viața ta a trecut! Timpul tău...

„Nu-i ceasul meu.”

Ỉn jurul tău, pământul răscolit fără alt gând...

Adormit în picioare, cu trupul cocârjat, omul veghează somn îndulcit de frumusețea adâncurilor nopții.

Acolo, au cântat cocoşii. Zorii ne-au mâzgâlit privirea cu lumină tristă.

Toate le uit, azi.

Noapte şi-ntuneric...

Alarmă!!!

Dimineața s-a ițit prea devreme.

Hai, priveşte, acum, răsăritul luminii!

Nu mai poți. Aşa-i?

Tânărul Maestru

pentru Găbița mea, qi-gong-uța

M-am înscris la cursurile acelea de qi-gong mai mult de gura neveste-mi.

Nu-mi plăcea faptul că toți îi spuneau chinezului, Master. Imi părea o linguşire şi o umilință, asumată pe banii lor de către cursanți.

Aşteptam, în sală, cu ochii pe uşa pe care trebuia să intre Master.

A intrat.

Calm.

Chinez.

Sigur pe el.

El era Cel care ştie.

Ne-a salutat şi l-am salutat şi noi.

Au trecut primele ore, primele zile şi, eu, învățam conştiincios cum să respir, cum să nu respir, cum să mă mişc şi cum să nu mă mişc, în concordanță cu ordinele lui.

Nu puteam să-i spun Master ca toți ceilalți şi-i spuneam Teacher, până când, în una din zile, o femeie din grup, poate intrigată dar, mai mult ca sigur ca să se bage în seamă, m-a apostrofat:

- Toți am înțeles că Master este Master numai tu îi spui Teacher, te crezi mai cu moț? Cu ce te crezi mai deosebit decât noi?

- Nu mă cred nimic. Pentru mine, el este doar profesor pentru că-l plătesc să mă-nvețe ceva. El ştie ceva ce eu vreau să învăț, îl plătesc şi el mă-nvață.

L-aş fi numit Master, dacă mă lua la el acasă şi-mi dădea şansa de a învăța din comportamentul lui zilnic şi eu l-aş fi slujit cum m-aş fi priceput cu treburile casnice.

Ceea ce face el aici este un curs, la care se găseşte în postura de om care ştie mai mult decât alții într-un domeniu şi vinde ceea ce ştie.

- Cum îndrăzneşti să-l jigneşti pe Master?

- Nu l-am jignit. Am enunțăt o stare de fapt. Dacă se simte jignit îmi poate da banii înapoi şi nu mai vin la cursul lui. Poate percepe ceea ce spun eu ca pe o ofertă indirectă şi nu ca pe-o jignire. Dar, el alege, că-i Master, nu?

Mâna maestrului a zvâcnit ca un fulger şi m-am trezit pe podea lângă uşă cu banii în mână.

Nu ştiu cum a făcut.

Am plecat supărat şi, într-un fel, dezamăgit.

Dezamăgirea a devenit frustrare şi am început să citesc despre qi-gong şi arte marțiale şi alte metode orientale de vindecare a sufletului şi trupului.

Am scris pro şi contra qi-gong, am făcut unele mişcări, am şi trăit qi-gong dar nu m-a interesat niciodată Master.

Anii au trecut aşa cum trec anii, neobservați, şi, la o conferință unde am fost invitat a apărut şi el.

Era bătrân, dacă un chinez poate arăta bătrân dar la fel de calm şi senin la chip cu ochii aceia vii dar care nu spuneau sau nu-mi spuneau mie nimic.

- Hello, Teacher, i-am spus.

- O, hello, hello, Young Master, mi-a răspuns...

- Why are you calling me Young Master? I have no degree in qi-gong.

- Oh, but you are. Who cares if is qi-gong or not. You are teaching everybody for free.

- You are flattering me after you knocked me down at the hall.

- No. I'm telling you the truth.

- I want to tell you that you were right to knock me down. I ment to offend you, to hurt you and make you nervous. I deserved it.

- And you succeded.

- How that? And all this years I've been waiting for you to call and tell me that you accept me as student. I would have told you that I gladly accept.

- All this years I've been waiting for you to call an ask me to be your master. I would have told you I'm honoured. In this we both failed thanks to our ego.

- So, why do you call me Young Master? I don't deserve it a bit...?

- I failed you twice you failed me once, that makes you better than me. You were sopposed to have a powerful ego but I was not, that makes you even better. And, most of all, you have time to achieve what is to be achieved and I don't.

It’s hard work and long trail to pass and my time is going short.

- Master, please, take me as student now. Toghether we can find a shortcut. Time is in our power.

- My time is up, dear friend. Time is not in our power is beyond us and is measuring our doings. You go and find that shortcut. I have done my job as better as I could. Now is your time to do yours if you have chosen so. For me will be another task in another lifetime. I hope I’ll be able to fulfill it better, this time.

- Master, but we could do many things together.

- No, my friend. Thanks for calling me Master but you are on your own, now. You will do good, I know. I recomended you to the Grand Masters but it’s you who have to deserve it. I am, nomore, one of them. Don’t ask. I resigned the day after I hit you.

Femeie!

Motto:
„Androginul?”

Dumnezeu te-a desprins din mine, în timpuri imemoriale şi mi te-a dat ca suflet pereche.

De-atunci, când plângi, eu plâng, când râzi, eu râd, când te doare, pe mine mă doare, când eşti singură, eu sunt singur.

Te-ai înstrăinat dar eşti mereu în mine ca mâna tăiată care doare la frig.

De ce n-am înțeles mai demult semnificația mărului primordial? A mărului discordiei?

De-atunci încerci să fii ca mine şi nu eşti, nu poți fi. Eşti o parte din mine aşa cum eu sunt o parte din Dumnezeu şi, până nu vom ajunge un întreg nu vom şti nimic unul despre altul şi ne vom chinui perpetuu.

Haide, vino înapoi acasă, în mine, să refacem acel întreg pe care Dumnezeu l-a făcut perfect.

Numai atunci vei şti cu adevărat ce simt pentru tine, numai atunci vom fi la fel.

Dragă Nuşa,

Imi amintesc de tine ca de o minune a copilă-adolescenței mele. Nu mai ştiu unde eşti şi ce mai faci dar te-am visat azi-noapte-„n vis" – hai că nu continui cu „te spălai, te pieptănai..." ci doar îți spun că am simțit o mare dragoste venind din mine.

Sub fruntea ta frumoasă de „Domnişoară Pogany" mi-ai fost mereu aproape, cel mai bun prieten şi sfătuitor, mai înțeleaptă decât anii tăi mai bună şi mai delicată decât toate fetele din jur.

Veşnic deschisă la „cabană", mergând cu vârfurile spre interior şi rămânând mereu în urmă parcă te-aud şi-acum spunând: „Mergi mai încet, măi Gioane (derivatul tău de la John cum îmi spuneau şi atunci), nu fi gâlmă!".

Mi-aduc aminte ochii mamei când ne-a adus plăcinte şi te-a găsit în pat, lângă mine (eram grozav de răcit şi lipsisem de la şcoală), dându-mi lecțiile.

Nu ştiu dacă să regret că nici măcar n-am încercat să te sărut, poate, dacă te percepeam ca femeie, relația dintre noi s-ar fi schimbat, poate ... cine poate şti?

Tu ai plecat, la fel de brusc precum ai venit, la Bucureşti, la prietenul tău Nae, cu care am înțeles că te-ai şi măritat şi eu am rămas să caut o femeie care să fie ca tine.

M-ai încurajat mereu să-mi caut o femeie potrivită dar nu mi-ai dat niciodată sfaturi.

După voi, pentru că şi părinții tăi erau nişte oameni ca din visul cel mai frumos şi sper că mai sunt aici dacă nu s-au dus în altă lume mai bună, a rămas un gol pe care nimic nu l-a putut umple.

Mi-e dor de voi şi mai ales de tine dar mi-e şi frică să te caut. Nu, nu pentru că m-aş mai teme de indecență sau de gelozia lui Nae ci pentru că mă tem să nu distrug visul acela frumos care-ai fost. Este cel mai scump vis din adolescența mea şi, de departe, mi-ai fost cel mai bun şi apropiat prieten adevărat.

Soția mea de azi îți seamănă, nu la trup sau la față ci la prietenia dintre noi dar este mai puțin matură acum decât erai tu atunci(na, c-am pârât-o).

Am vrut să scriu asta ca o eliberare şi pentru că sper ca, printr-o minune să ajungă la tine şi să te bucure aşa cum mi-a adus mie amintirea asta un nod în gât.

Atât. Restul e tăcere.

Gion

Alice?

- Alice?

- John.

- Dar nu poți fi tu. Eşti prea tânără.

- Sunt eu. Dar nu sunt Alice. Sunt Adnana, fiica ei. Nu mă mai cunoşti?

- Ba da. Dar semeni... aşa-i, ai ochii albaştri, ca taică-tu.

- Nu mă sufoca. Poți să mă ții în brațe dar nu mă sufoca.

- Atâtea amintiri deodată. Ciudat. Ce cauți pe-aici.

- Am venit din Noua Zeelandă să caut amintirea tatii. Stiu că voi obişnuiați să beți prin crâşme de cartier. Tu ce cauți pe-aici?

- Aici stau. M-am mutat mai aproape de crâşme şi-am renunțat la băutură.

- Eşti bolnav?

- Nu, mi-a ajuns. Si mai practic şi o terapie specială şi... din respect față de pacienți...

- So you. De ce-mi pare că numai tu puteai face asta? Totdeauna ai făcut pentru cei din jur ceea ce n-ai fi făcut pentru tine.

- Pentru că mă iubeşti?

- Da şi de asta. Dar nu sunt mama. Pot discerne.

- Vrei să spui că ea nu putea?

- Ea te-a iubit şi-atât. Si te iubeşte şi acum.

- Si eu.

- N-am înțeles niciodată relația voastră. Sunt mii de kilometri între voi. Tata, prietenul tău. Ai fost de-atâtea ori la noi în casă. când era el şi când nu era. Dormeai nopți la rând cu mama în pat.

- Dar n-a fost nimic între noi.

- Sigur, nici măcar cearceaful. Dar să ştii că nici ea nu recunoaşte, la fel ca tine.

- E-adevărat. Venea şi plângea pe umărul meu şi-mi spunea cât de mult îl iubeşte pe Vlad, cum îl aşteaptă. Cum se-ntreabă dacă n-a murit... pe undeva. Cum îi este dor de el.

- Dar venea în cămaşă de noapte.

- Era cald, ce voiai să vină în şubă?

- Voi nu sunteți normali.

- Poate nu... poate numai noi suntem normali... Cine ştie? Si ce contează?

- O viață de om te-am considerat amantul mamei şi te-am iubit ca pe tata. N-am înțeles niciodată cum. Dar te iubesc şi-acum. Toți te considerau amantul mamei.

- Am fost amantul mamei. Amant înseamnă iubit şi eu şi mama ta ne iubim şi-acum.

- Bine că eşti tu deştept.

- Dar amândoi l-am iubit şi respectat pe Vlad. Apropo cum s-a otrăvit.

- Nimeni nu poate explica. Gestul nu-l caracterizează dar s-au grăbit s-o numească sinucidere şi noi am fost bucuroase că ni l-au dat să-l îngropăm şi să scăpăm de forfotă... de întrebări...

- Gata, gata... Ce mai contează? Cum îți merge?

- Bine. Nu mă plâng. Am învățat şi limba indigenilor şi mă descurc. Nu te uita lung n-am venit să rămân. Plec duminică.

- Unde?

- Cu primul avion. Intotdeauna mi-a plăcut şi mi-am dorit să fac aşa cum făceai tu când plecai în concediu cu primul tren. "Regula primului tren".

- Vrei să spui c-ați vorbit de mine acolo?

- Foarte des. Când trăia tata mereu spunea că dacă plecați, atunci, împreună în Africa de Sud poate rămâneam împreună. Stii de câte ori mi-am imaginat asta?

- Nu.

- De foarte multe ori.

- Stăm în stradă ca doi bezmetici.

- Invită-mă undeva. Dacă tot ne-am găsit măcar asta poți să faci. Nu te jena dacă n-ai bani, am eu destui.

- Ce să facem într-un restaurant? Dacă erai Vlad... acolo era locul.

- Atunci invită-mă la tine. Eşti însurat?

- Da, dar soția mea este plecată într-o excursie.

- Atunci invită-mă, omule, la tine acasă.

- Stii că sunt timid în fața femeilor frumoase.

- Bine, eu nu. Unde stai?

- Dincolo de şinele de cale ferată. Intr-o cocioabă.

- Nici nu m-aş fi aşteptat să ai un palat. Ai rămas prințul modestiei. Hai!

- Eşti atât de frumoasă, Ali.. Ana.

- De ce ți-a plăcut ție să-mi spui mereu Ana şi nu Adnana? Imi mai spuneai Ana lui Manole.

- Nu ştiu. Am făcut multe lucruri fără să am un motiv anume. Dar dragostea Anei lui Manole Meşterul mi-a părut superbă.

- Uite, un câine.

- Il cheamă Seth.

- Zeul morții.

- Un zeu. Poate al treilea fiu al lui Adam, din care ne tragem toți.

- E frumos şi bun. Seamănă cu tine. Te temi de el până ce-l cunoşti apoi îl iubeşti iremediabil.

- Hai în casă că nu ne lasă să vorbim.

- Văd că-i avid de dragoste.

- Ca noi toți. Numai că unii nu ştim, alții nu vrem să ştim şi celor mai mulți ne e frică.

- Tie nu ți-e frică.

- Da dar fac parte dintre oameni, nu-s Dumnezeu.

- Ai aflat? Aşa cum te ştiam... nu prea părea...

- Am mai înțelepțit...

- Văd că nu te consideri bătrân.

- Nici nu sunt. Sunt tot acela care-ți declara, când erai liceancă, dragoste veşnică şi-l tachina pe tată-tu că, dacă n-aş fi fost însurat, te luam de nevastă.

- Fain. Am un noroc chior, dau peste tine numai când eşti însurat. Ia o pauză omule să mă pot mărita şi eu "Happily", ca să spun aşa.

- Te pomeneşti că m-ai aşteptat pe mine.

- Poate că da. Poate că toată viața mi-am dorit să aflu de ce te iubeşte mama. Poate că tu ai fost idealul meu de

bărbat. Erai tandru, miroseai minunat şi discret a parfum bun şi țigări bune...

- Nu mă dădeam cu parfum. Miroseam numai de la țigări. Fumam Marlboro şi aşa miroseau...

- Nici acu' nu te dai?

- Ba da însă rar şi cu parfum bun. Nici țigările nu mai miros la fel.

- ... uneori miroseai a băutură. Imi imaginam ca beai numai coniacuri bune şi whisky de peste doisprezece ani. Aşa mă lăudam la colege.

- Nu era chiar aşa dar, uneori, da.

- Aşa beai cu tata.

- Când venea el era altceva. Aducea totdeauna chestii fine. Avea gust.

- Avea multe calități numai că nu era acasă... Dar nu i-am simțit lipsa datorită ție. Vezi, de asta te iubesc.

- Si tu? Ca maică-ta?

- Nu, nu neapărat ca ea. Te iubesc în stilul meu personal. Sper că am voie să am şi eu o personalitate, Mister Personality.

- Nu mă tachina. N-am fost niciodată rău cu tine.

- Nici n-am zis. Ai fost atât de bun că mă dureai în suflet.

- De ce?

- Eram adolescentă. Nici nu ştii tu de câte ori mi-am dorit să fiu eu în dormitor cu tine în locul mamei. Si acum îmi spui că nu făceați nimic.

- Ba făceam, vorbeam şi ea plângea pe umărul meu şi dormeam liniştiți unul lângă celălalt.

- Nu era frustrant?

- N-am simțit aşa. Iubirea mea pentru ea nu-nsemna neapărat un act anume, să-l numim schimb de fluide, ci simpla stare de grație, de suflet. Intotdeauna am considerat că femeia pe care o iubesc merită să fie fericită şi... dacă aşa era ea fericită...

- Te superi dacă eu mi-o imaginam mai mirean?

- Nu. Si cred că mulți şi-o imaginau la fel. Mai puțin noi trei.

- Tata ştia?

- Bineînțeles, doar nu crezi că am aşteptat s-o afle de la vecini sau să-i fi spus tu din greşeală. Nu, nu te-am bănuit niciodată că ai fi parşivă sau atât de rea.

- Dar am vrut să fiu. N-am putut.

- Erai adolescentă.

- Sunt şi acum.

- Ai să râzi da' şi eu.

- Ie-te unde erau Liceenii rock and roll. Atunci bagă, omule, o băutură tare să ne veselim că prea-i priveghi în casa asta. Ma duc să-mi fac un duş. Sper că boilerul nu-i de decor.

- Nu-i. Du-te, dacă vrei, eu pregătesc ceva de băut. N-o să fie la standardul de altă dată dar... sper să-ți placă.

- La băutură să nu te pricepi tu... Apropo, mi-a dat să-ți dau bricheta tatii. Plec să nu te văd plângând.

- Ai plâns?

- Nu. Stii că nu pot să plâng.

- Ba ştiu că poți. Te-am văzut când n-am reuşit la facultate prima oară.

- Era altceva. Mi-au dat lacrimile de furie şi frustrare. Părea nedrept. Tocmai tu.

- Las' că nici tu, din prima.

- Eu m-am îmbătat.

- Eu m-am îndrăgostit.

- De cine?

- De tine, idiotule. Pentru tine am învățat ca o nebună şi-am luat în toamnă. Am plâns toată noaptea cu gândul la lacrimile tale. Tata era plecat şi tu ai plâns. A fost un coşmar.

- N-am ştiut.

- N-ai ştiut nimic şi te-am urât şi iar te-am iubit şi te-am urât din nou şi te-am iubit mereu şi când te uram... Si-acum, când mi-amintesc, e-atât de frumos.

- Si, dacă aş fi ştiut, ce-aş fi putut să fac? Si eu te-am iubit totdeauna, ca pe o fiică dar... am simțit femeia. Erai prea tânără şi prea frumoasă ca să sper mai mult de gluma mea preferată.

- Să divorțezi de scorpia aia şi să mă iei pe mine. Ti-aş fi ținut loc şi de mama.

- N-a fost o scorpie. Pur şi simplu nu ne potriveam. Si n-apucam. M-ar fi împuşcat Vlad.

- Plecam în lume. Nu ne găsea el. Deci te-ai gândit şi tu?

- Erai... şi eşti atât de frumoasă şi deşteaptă... Si, fii sigură că ne-ar fi găsit. Stia cum să caute şi ne cunoştea prea

bine pe-amândoi. Poate nu ne-ar fi căutat... dar nu era bine să riscăm... Eu ca eu dar n-aş fi suportat să ştiu că ți-am făcut vreun rău. Stii tu, eu trăiesc din fericirea celor dragi ca un vampir. Si lor le place sa fie iubiți, nu ştiu de ce-i consideră lumea răi, poate, doar, nu cunosc drumul. E simplu. Aştepți să fii iubit şi atunci te bucuri extrem. Nimeni nu poate fi forțat să iubească pe cineva, asta vine din sine.

- Lasă asta că plâng şi nu-mi place.

- Poți să plângi. Plânsul linişteşte.

- Si-mi înroşeşte ochii acum când vreau să arăt bine.

- Dar arăți bine oricum. Si pe maică-ta am văzut-o de-atâtea ori plângând şi nu mi-a părut mai urâtă.

- Ea plânge senin, ca un copil. Unde-i băutura?

- Poftim.

- Săru' mâna.

- Nu-mi mai spune aşa că-mi aduc aminte bancul cu tipul care stătea în scara blocului şi admira o gagică mişto care se apropia şi, când a intrat în scară, tipa aia mişto i-a spus "Săru' mâna..."

- Te vrei crai?

- N-am stabilit că suntem liceeni.

- Poate eu.

- Da' eu ce cusur am?

- N-ai observat că-s îmbrăcată cu cămaşa ta şi ...

- Ba da dar am rezistat... Totdeuna am fost un domn.

- Nu mai... Cu domnii nu fac găinile ouă cu bănuț.

- Bine, nu mai...

- A penny for you thought.

- Nimic deosebit doar țigara... mi-a dat fum în ochi.

- Aha.

- Mi-a spus mama că eşti foarte tandru da' de-abia acum am înțeles. Acum cred că n-ați făcut sex, în dormitor.

- Credința este cel mai important şi frumos lucru. Stii că mi-a plăcut filosofia misterelor lui Blaga.

- Lasă-mă să vorbesc. Acum am înțeles ce voiai să spui când o tachinai că nu s-a măritat cu tine şi, când ea spunea că-s milioane de bărbați, tu răspundeai "Dar eu sunt Bărbatul".

- Mă flatezi.

- Nu, te iubesc. Mai mult ca totdeuna acum că te-am cunoscut mai bine. Nu-mi mai pare rău c-am bătut atâta drum şi nici dacă-am să mor mâine. Tot tu spuneai asta: "Am avut atâtea clipe frumoase în viață că nu-mi pare rău dacă mor şi mâine".

- E valabil.Atât, doar, că aș mai avea o veșnicie de clipe frumoase.

- Da, dar poate părea rău altora.

- Si ce pot să fac eu?

- Să trăieşti, de-un exemplu. Pentru soția ta. Cred că-i o fericită.

- Asta doar ea poate s-o spună.

- Ce faci tu acolo?

- Mă jucam cu pisica.

- Nu, în Noua Zeelandă.

- Trăiesc bine.

- Asta fac americanii.

- Si neozeelandezii.

- Dar tu eşti româncă.

- Sunt ce aleg eu să fiu şi, acum sunt neozeelandeză. Fac o mulţime de lucruri şi mai nimic. Am suficienţi bani şi rămaşi de la tata şi câştig şi eu.

- Nu-mi spui concret?

- Nu.

- Ai să mai vii?

- Poate. Mi-o fi, cândva, dor de ţară.

- De mine?

- De tine nu-ncetează să-mi fie dor dar nu te pot fura neveste-ti. Sunt, şi eu, o doamnă. Ce mai? Mi-e dor şi-acum când sunt lângă tine.

- Puşlama mică...

- Alice de ce nu vine?

- N-ai uitat? A zis că din cauză că tu eşti însurat şi singurul bărbat cu care s-ar mai fi măritat erai tu. Eu mă mulţumesc cu puţin. Sau, cel puţin, acum mă mulţumesc cu puţin.

Vreau să-ţi spun că am venit cu gânduri contradictorii. Tata a murit din cauza ta. De ce n-ai fost lângă el? Tu şi numai tu îl puteai apăra.

- Ti-am spus că nu-s Dumnezeu.

- Pentru noi ai fost şi vei fi. Tata spunea despre tine că faci ceea ce nimeni n-ar face, că ai un curaj nebun pentru simplul fapt că tu nu concepi că ţi se poate întâmpla ceva rău câtă vreme faci ceea ce crezi tu că-i bine.

- Aşa şi este şi am demonstrat dar celorlalți le trebuie un timp să vadă. Nimeni nu-i prooroc în țara lui.

- Voiam să mă-ntâlnesc cu tine şi nu voiam. Mi-era ciudă că trebuie să-ți dau bricheta trimisă de mama. Tata ți-a lăsat şi stiletul lui dar nu l-am luat la mine că-i armă albă. Am văzut că-l ai pe-al tău.

- Eu n-am avut niciodată stilet. Pe ăsta l-am cumpărat dintr-un anticariat cu gândul la Vlad. Eu am făcut ce-am vrut şi ce-am crezut că-i bine şi nimeni nu s-a-ngrijit să mă facă ofițer.

- Tata era.

- Stiu.

- Mă aşteptam să fii un moş rablagit şi aşa arătai când ai bâiguit încurcat"Alice". Abia când ți-am văzut ochii am înțeles că tu chiar crezi că-s mama. Pentru tine timpul nu contează.

- E-o dimensiune ca oricare alta.

- Da dar uite cum ne rablageşte.

- Si ce ne-mpiedică să nu ne rablagim? Gândul nostru ne poate repara toate cele.

- Taci, să-ți spun. Ti-am citit un articol în ziar şi totul s-a schimbat. Te-am recunoscut. Nu erai un moş rablagit. Trebuia să te caut. M-am dus la nişte oameni despre care tata mi-a spus că-i pot contacta la nevoie. Ei erau bătrâni dar ştiau totul despre tine. Nu eram întâmplător acolo unde ne-am întâlnit. Stiam că nevasta îți e plecată. Stiam că-i frumoasă şi o iubeşti şi te cred în stare. Voiam să nu mă cunoşti dar tu, mereu cu ochii după fuste, m-ai şi văzut.

- Intotdeauna mi-au plăcut femeile frumoase şi le-am privit cu drag. Ca pe nişte flori. Nu vreau niciodată să le rup ci doar să le admir. Să le văd cum înfloresc şi să le simt parfumul, scent of a woman. Dacă nu admiri o femeie şi nu reuşeşti să o faci să se simtă bine cu tine atunci n-a avut rost s-o facă Dumnezeu din trupul tău.

- Am vrut să trec pe lângă tine şi să te lovesc cumva şi să-ți strecor bricheta în buzunar. Mă pricep şi la asta un pic.

- Si la ce te mai pricepi.

- Taci şi ascultă că mă grăbesc şi nu vreau să mai întârzii după ce-ți spun asta. Când m-ai confundat cu mama aş fi vrut să te omor dar ți-am răspuns cum ar fi făcut ea. Stii ce-nseamnă gelozia la femei? Nu-ntreba, acum, că nu-ți răspund. Dar când m-ai îndepărtat şi m-ai privit în ochi s-a... ajuns aici. Pa!

- Pleci?

- Da.

- Atunci, la revedere.

- Pa. Nu vii?

- Nu.

- Nu?

- Stii bine că nu pot.

- Stiu şi-mi pare crunt de rău. Te-aş urâ dacă ai veni şi te iubesc pentru că rămâi şi vei fi departe de mine cu femeia ta pe care o iubeşti şi o faci fericită.

- Sau nefericită, uneori.

- Fericirea, dacă-i o stare continuă, devine nefericire, dragule.

- Alice îmi spunea “dragule”.

- Am să-i spun mamei tot.

- Tot?

- Tot, dragule, absolut tot. Ea cunoaşte misterul şi va înțelege. Nu mă conduce. Urăsc să plâng sau să-mi schimb gândul şi să rămân. Nu-mi pot construi fericirea pe nefericirea altei femei. Pa! Dacă te hotărăști vreodată să vii în Noua Zeelandă, să știi că sunt două femei care te-așteaptă.

- Stiu. Pa, ...Alice? Ana mea.

Despre păcate

Stii de ce cred eu ca Dumnezeu a considerat cel mai mare pacat ca fiind TRUFIA?

Pentru ca ea distruge rasa umana.

Nu mai trebuie sa demonstrez ca, peste tot in jur, avem dovezile de cat de nociva e trufia.

Oamenii promoveaza nonvalori si minciuna a luat locul adevarului.

ASISTAM LA O GENERALIZARE A SINTAGMEI FOLOSITE DE ULTIMUL REGE LUDOVIC AL FRANTEI: "DUPA MINE, POTOPUL".

Petrolul NU se va termina.

Hrana NU este o problema desi agricultura e distrusa treptat si productia scade, malthusian, pe fondul cresterii populatiei.

Apa NU va deveni o problema nici fiindca se topesc polii, nici pentru ca e tot mai poluata, nici pentru ca flora si fauna acvatica dispar.

Aerul NU se rarefiaza, NU este poluat, NU este in pericol sa NU mai intretina viata.

Pericolul nuclear NU exista.

Rachetele cosmice NU ne imprastie atmosfera in spatiu cand pleaca si NU o ard imens la plecare si la sosire.

Pe scurt eu nu cred ca Inteligenta suprema a lumii are un plan de rezerva pentru a salva rasa asa cum este. Cred ca Inteligentei lumii ii este dor de sine ca sa "se mai autocunoasca", asa cum spunea Hegel, pentru ca SE PROSTESC LIDERII LUMII PE ZI CE TRECE (EU CRED CA, SI CEI VIZIBILI SI CEI SECRETI) si numai inteligenta pura sau ideea pura sau energia pura sau SUFLETUL in jurul caruia s-a adunat trupul nostru pacatos, va supravietui si se va uni, in sfarsit, cu sine dupa ce a fost divizat, atata vreme, in noi.

Asta, insa, va costa Omenirea pierderea Pamantului si a trupului de carne dominat de instincte contradictorii, care s-a lasat prada TRUFIEI.

TRUFIA l-a facut pe om sa guste din fructul cunosterii, sfidandu-si Creatorul, si, de atunci, l-a guvernat mereu pana acolo incat a ajuns la distrugerea vietii ca forma de existenta.

Probabil ca ideea ca OMUL ESTE SUPREMA FIINTA, FACUTA DE DUMNEZEU DUPA CHIPUL SI ASEMANAREA SA, ne-a dat impresia ca EL va avea grija de supravietuirea noastra ca trup de carne.

SUFLETUL NOSTRU ESTE PARTE DIN DIVINITATE NU MINTEA SI TRUPUL CELE ROASE DE CONTRA-DICTII.

Dar, Dumnezeu, Cel sfidat de la inceput, de TRUFIA noastra care, azi, a ajuns pana acolo incat aproape Il somam sa ne faca pe plac si sa ne corecteze greselile continui si tot mai mari- pana la a ne impauna cu re-crearea vietii- a

obosit. Forta Lui este disipata in noi, care devenim tot mai multi si mai dezbinati- uitand ca suntem o entitate pe care doar iubirea o poate tine unita- si singura Sa solutie este sa ne lase sa producem acea catastrofa, pe care ne-a revelat-o in Apocalipsa lui Ioan, si El sa devina din nou UNICUL din care am izvorat, mai bogat cu o experienta.

Dilema demiurgului

Demiurgul ne-a creat şi ne-a dat o bucăţică din haos pentru a face din ea lumea noastră.

Noi, am inventat legi, am creat infinituri finite şi finituri infinite, am creat binele şi răul, dreptul şi nedreptul, greul şi uşorul, curatul şi murdarul, sărcul şi bogatul şi toate contrariile pe care ni le-am putut imagina şi le-am numit „univers cunoscut” dar am uitat că nu există contrarii ci doar tendinţe opuse, că Yin şi Yang nu sunt antagonice şi există una în alta, că haosul nu are nici furie nici blândeţe ci doar tendinţa spre un veşnic echilibru.

Apoi am inventat iubirea şi ura şi ne-am încurcat în propria noastră invenţie pentru că cele două nu sunt contrarii şi nu se exclud una pe alta dar complică întregul univers.

Am căutat contrariul iubirii şi nu l-am găsit.

Am încercat să punem frica dar nici ea nu exclude iubirea.

Am încercat şi furia dar nu exclude nici ea iubirea.

Aici ne-am înfundat şi, de aceea, nu mai ştim ce să facem pentru că iubirea pare să fie Demiurgul, pentru că nu are un contrariu dar ea nu pare a fi esenţa noastră şi-ncercăm să ne-o impunem ca pe-o corvoadă.

Am format familia monogamă şi am descoperit adulterul, vorbim de *lupta* pentru pace dar ne dorim averea vecinului, ne dorim fericirea femeii şi avem sex expus în cele mai intime forme peste tot...

Nimic nu pare să meargă aşa cum ar trebui.

Cum ar trebui să meargă?

Nu ştim nici asta dar credem că iubirea este Demiurgul şi nu există opusul ci numai absența ei.

Problema Lumii a fost, că atunci când i s-a dat cuvântul ca bază, s-a insinuat şi minciuna ca alternativă care separă noțiunea de cuvântul care o exprimă.

Asta înseamnă Iadul, absență noțiunii din componența cuvântului, în consecință minciuna.

Absenta lui Dumnezeu şi, prin acest raționament, am ajuns la explicația sinonimității dintre Dumnezeu şi iubire.

Sa fiu eu norocosul?

Logic este, lumea acceptă oarecum, în consecință aş putea fi unul dintre mulții norocoşi care au găsit explicația asta.

Nu trebuie sa explic, acel care va intelege este acel care are aceeasi idee cu mine, cel care nu intelege, oricum nu va intelege pentru ca nu este de acord.

Cred

Permite-mi să nu înțeleg evoluția actuală a poeziei.

Tiradele sado-maso-lesbo-pederasto-self-satisfing versificate din când in când sau deloc nu pot decât să mă facă să mă gândesc la ușurința cu care găsești gunoiul în gunoi.

Dar eu cred că poezia este căutarea diamantului ascuns în gunoiul cotidian. :n felul acesta voi scoate din gunoi cioburi colorate sau alte sticle dar niciodata secreții umane reziduale cu scopul de a le da valențe literare.

M-am îngrozit când am auzit versuri sau pretinse versuri scrise de tipi cu acute refulări sexuale despre propriile lor satisfaceri manuale ieftine și la îndemana oricui- dealtfel generale la o anumită vârstă dar taxate cu apelativul de "rușinos" de către părinți bolnavi de puritanism duminical și marcante, pentru sufletul mic doritor s s ajungă în "culmea incompetenței sale".

Să fi murit, oare, sufletul poetic?

D-aia-l urăsc, eu, pe Arghezi ca poet, cu toate că nu-i contest genialitatea. Pentru dementa sa estetică a urâtului, adică frumusețea urâtului. Eu nu cred că există frumos urât sau urât frumos pentru că atunci am nega ceea ce filosofiile, științele și religiile admit ca indubitabil, existența contrariilor care constituie motorul evoluției. De la el, cei

carora le este lene să caute, în continuare, diamantul, frumosul suprem, au invadat poezia cu mizerii cotidiene exprimate cat mai vulgar. Să ne înțelegem, nu este Arghezi inițiatorul acestui curent și nici precursorul lui. Arghezi este un poet și ideea lui este o idee. Poate fi o căutare din sens opus dar eu cred că este o delăsare condamnabilă tocmai în momentul cel mai greu.

Poezia este calea către frumosul suprem, către Dumnezeu. Găsirea lui Dumnezeu înseamna adevărata poezie.

Cum pot să-l caut pe Dumnezeu în frumos? Continuând tradiția poetica și încercand să descopăr acea unică expresie poetică de început: CUVÂNTUL. Da, acel cuvânt din Cartea Sfânta despre care se spune că a fost sâmburele din care s-a născut lumea.

Ne aflăm la finele unei existențe. Omenirea este bătrână și bolnavă și trebuie să moară așa cum mor toate cele dar depinde enorm de modul cum murim, cu demnitate și înțelepciune sau înglodați în propriile dejecții și cu spume la gură, încercand să ne agățăm disperați de o existanță râvnita deși total mizeră. Lenea generalizată a ființei umane a facut-o pe aceasta să nu mai caute raritatea și frumosul sub pretextul că, despre acestea s-a spus totul. Este numai greu, mult mai greu să parcurgi un ultim capăt de drum când s-au spus multe și NU PUTEM ŞI SCOATEM LA SUPRAFAȚĂ CUVÂNTUL A CARUI CUNOAŞTERE NE-AR FACE STĂPÂNII LUMII CU ADEVARAT. Este mult mai ușor sa ne behaim supremația și să ne împăunam

cu măreția noastră decât să continuam opera cu care suntem datori înaintașilor.

Genetic suntem mai evoluați și instinctul ne duce înainte dar important ar fi să descoperim noi CUVÂNTUL și nu să ne fie revelat, la moarte, ca o slaba compensație a unei existențe inutile.

Lipsa dorinței de progres este vizibila peste tot. Tehnicizarea nu inseamna progres. Nu se mai descoperă legi fundamentale ale lumii nu pentru că s-au descoperit toate ci pentru că nu mai caută nimeni pentru că nimeni nu mai cercetează pentru a cerceta ci ca să-și împlineasca visele efemere de mărire. Nu mai simțim ca OMENIRE ci ca ființe umane separate și egoiste. Marii descoperitori de legi fundamentale nu sperau să primească premii ci să facă un bine lumii în care trăiau.

A murit, în noi, samanța "artei pentru artă" și a rămas dominantă "arta cu tendință" care nu va duce niciodată la adevarul suprem.

Ori ne dreseaza cineva promițându-ne recompense imediate ori lenea noastră și Trufia nemăsurată ne fac să nu ne mai pese de scopul pentru care am fost înzestrati cu SPIRIT.

Nu cred că toată omenirea-i o babă stafidită și rea, nempacată cu ridurile și neputința, înzorzonată ca o sorcova și proastă în ultimul grad sau un moșneag răpciugos și libidinos, supărat pe toată lumea fără motiv, cu mintea ramasă sub fustele femeilor tinereții. Omenirea poate și trebuie să moară înțelept, privind adânc în ochii Divinitații

și pricepând Cuvântul în ultima clipă sau mai înainte căci, altfel, moartea ei va încununa o existență inutilă.

Asistăm la triumful materialismului pragmatic asupra spiritului. Trăim, azi, pentru azi dar uităm că mâine este o altă zi.

Triumful formei fără fond face batrânețea lumii urâta oricât ne-am minți.

SPIRITUL nu are menirea de a muri sclavul dorintelor cărnii ci de a da cărnii un sens mai înalt, altfel ce ne face superiori unei râme care trăiește pentru a se hrăni și reproduce?

Încă este posibil, EU CRED.

De ce nu?

(Cuprinde o compilație de texte celebre şi povestiri care-mi susțin părerea)

Motto:
Timpul în care te învăț trece din viață mea.
Fă ca asta să merite.

„9. Ceea ce a fost va mai fi şi ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece căci nu este nimic nou sub soare.
10. Dacă este vreun lucru despre care să se spună <Iată ceva nou!> aceasta a fost în vremurile străvechi de dinaintea noastră."
(Ecleziastul 1; 9-10)

Prefața soției mele

„Cine sau ce suntem noi ?

O întrebare al cărui răspuns îl improvizăm, uneori mai bine, alteori mai puțin bine...

Iată o ultimă improvizație a mea ....

Suntem precum un fluviu, precum o apă curgătoare. Corpul nostru este ca o apă curgătoare!

Buna lui funcționare depinde de albia pe care i-o săpăm prin obiceiurile noastre, prin tabieturile noastre, prin acțiunile noastre.

De aceea, proastele obiceiuri nu fac altceva decât să o mâlească şi să dea apei un miros neplăcut. Resturile, reziduurile se depun pe pereții albiei iar uneori chiar îi pot devia cursul.

Cu cât curățăm mai bine albia cu atât „apa din noi" devine mai fericită şi ne mulțumeşte sclipind în lumina vieții . Altfel, după cum spuneam, se mâleşte, iar viața nu mai curge atât de lin precum ne-am fi dorit.

Influențe vin dinspre alimentație, dinspre „acțiunile" noastre dar şi dinspre partea sufletească.

Totul are darul de a crea albia!

Există un determinism de genul „cum îți aşterni aşa dormi„ pentru că îți poți prelungi albia, viața, dacă devii conştient de factorii care influențează pozitiv.

Sunt unii oameni precum apele de munte, repezi, tumultuoşi, neastâmpărați, dar, mai devreme sau mai târziu, se pierd în apele liniştite ale şesului. Şi sunt unii precum fluviile mari şi liniştite ce captează o mulțime de afluenți până la vărsarea în mare...

Dacă suntem supărați, agitați, suntem precum apele învolburate pe vremea inundațiilor iar efectele asupra corpului nostru se pot compara cu malurile rupte, câmpiile băltite, casele dărâmate...

De aceea, probabil căutăm liniştea! Fără să ne dă seama, căutăm liniştea, pacea, împăcarea sufletească, armonia cu cele din jurul nostru, tocmai pentru ca „apa" din noi să curgă fără piedici şi fără dezastre.

E interesant şi faptul că, mai devreme sau mai târziu, ne „vărsăm” în ceva precum pârâul în râu, râul în fluviu, fluviul în mare...

Ne contopim cu cei asemenea nouă iar întoarcerea la începuturi poate să se facă numai dacă ne evaporăm şi revenim prin picături de ploaie. (sublimare în spirit!?)

Nu ştiu cât de sugestivă este imaginea descrisă dar cred că am înțeles de ce se zice că poți să înveți de la toți şi toate....inclusiv de la apă...

Se spune că e bine să trăim cu „speranța”! Nu neg faptul dar am ajuns la ideea că mai bine e să trăim cu „credința”. Credința are un efect miraculos şi e mult mai puternică decât speranța. Este, procentual vorbind, un element de 100% plinătate pe când speranța, care include şi un element de dubiu, este de doar 50%. Când trăieşti cu speranța iei în calcul un eventual insucces pentru care nu eşti pregătit.

Credința nenumită este cea adevărată. Când o numeşti, când te gândeşti la ea, când o analizezi, atunci o alterezi, introduci dubiul şi sunt mari şanse să o transformi în speranță.Credința adevărată este ascunsă în sufletul şi mintea omului guvernându-i alte gânduri şi toate acțiunile sau vorbele.

Credința absolută e nenumită, la fel ca şi Dumnezeul absolut, nenumit.

Nu ştiu exact de ce am început să scriu acestea, aşa că nu cred că am prea multe de spus înainte de a începe cu adevărat ce am de spus decât că-mi doresc din suflet ca măcar un text sau un cuvânt să folosească unei singure persoane pentru a nu fi scris degeaba.

Vreau ca textul acesta să rămână viu, pentru că numai aşa va exprima ceea ce mi-am dorit, adică viața. Prin asta înțeleg că el poate fi corectat de orişicine, orişicând cu ceea ce-şi doreşte pentru sine. Nu consider decât că acest text este un început dacă este şi asta şi nu cumva s-a făcut înaintea mea.

Trebuie să ținem cont de faptul că suntem tentați să ascundem de cei care ne înconjoară adevăratul nostru „eu", construind o iluzie în locul realității şi, astfel, pierdem foarte mult timp din propria noastră viață.

Autorul acestor rânduri consideră că avem tendința de a ne scurta viața construind proiecții inutile ale viitorului cu toate că atât filosofia cât şi religiile ne sfătuiesc să nu o facem. O sursă de stress pentru omul modern este grija față de viitor, cu întrebări ca: ce va fi mâine? ce voi face dacă…? cum va reacționa persoana… dacă…? Cum să fac să am bani mai mulți? Pe cine să... ca să ajung şef?. Răspunsul pentru toate aceste frământări l-a dat filmul **7 ani în Tibet** prin eroul Dalai Lama: ***"Dacă un lucru se va întâmpla de ce să-ți faci griji, dacă nu se va întâmpla de ce să-ți faci griji?"***

Oamenii din orientul îndepărtat au obiceiul de a spune ”trăieşte azi pentru azi, mâine este o altă zi” şi este foarte adevărat pentru că, situați mereu între amintirea zilei de ieri şi temându-ne de ziua de mâine, noi occidentalii, uităm de cele mai multe ori să trăim ziua de azi.

Dacă picătura doreşte să cunoască marginile oceanului trebuie să se pregătească a deveni abur, nori, ploaie, izvor, pârâu, râu, fluviu, mare şi abia apoi... picătură în ocean. Dar va mai avea ea toate amintirile? Le va mai putea suporta? Numai picătura poate şti pentru că voința este a ei. {i poate şti numai după ce va încerca sau va învăța de la alte picături care au încercat. Atât dorința de a încerca pe cât şi cea de a învăța aparțin picăturii şi nu oceanului.

Convingerea mea este că orice om are posibilitatea să-şi construiască viitorul cu condiția de a respecta Forța divină, iubindu-şi semenii şi considerând toate întâmplările neplăcute ca pe nişte încercări menite a-i perfecționa Eul. Eul nostru şi Dumnezeirea pot trăi într-o armonie perfectă atâta vreme cât nu vom dori să stăpânim forțe necunoscute nouă pentru a ne rezolva propriile orgolii şi a ne impune celorlalți. Gloria personală vine natural, dacă respecți regulile şi înveți cum să învingi obstacolele fără a le compara cu cele ale altora ci ca un alergător de cursă lungă învingându-ți doar propria oboseală.

Trăim într-o piesă de teatru şi nu ne scriem singuri rolul, nu pentru că ne interzice regizorul ci pentru ca suntem ori prea leneşi ori prea fricoşi ori prea proşti. Nu comentez în nici un fel tenta zoroastrică a celor de mai sus

pentru că mie mi se par cu valoare de adevăr dar... nu sunt convins de caracterul lui absolut de aceea rog pe cei cu opinii contrare să şi le exprime fără rezerve.Dealtfel tot ceea ce scriu poate fi contrazis pentru că este opinia mea şi, deci, poate fi contrazisă de alte opinii.

Divinitatea este blândă pentru că se ştie indestructibilă. Orice vine către Ea o completează şi nu o slăbeşte. Iar noi suntem făcuți după chipul şi asemănarea Ei.

Să mulțumim pentru durere şi boală, pentru că ne perfecționează în drumul nostru spre Dumnezeu. Pentru reducerea acestora stă în puterea noastră de a găsi calea.

„Tot ceea ce nu te omoară, te întăreşte."

Dumnezeu a creat omul sub forma lui duală, bărbat-femeie iar omul a creat omenirea în care s-a rătăcit.

Androginul (Platon, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade). Fiecare poate citi singur pe această temă.

Problema nu este dacă omenirea se va întoarce la Dumnezeu ca un singur om sau se va reduce la un singur om într-o eternă reîntoarcere ci dacă divinitatea va fi îmbogățită de această reîntoarcere.

Iar întrebarea este dacă forța divină este intactă sau, aşa cum se spune în vede, acel Unu sau Om s-a divizat datorită lipsei noastre de credință. Dar acesta este treaba divinității şi noi n-ar trebui să ne gândim decât la întoarcerea la UNU.

Hai să ne jucăm, ca atunci când eram mici şi să ne punem în postura Creatorului care îşi priveşte opera. Am fi mulțumiți de ceea ce vedem? Nu, nu cu privire la întrega omenire, ci numai la noi înşine. Dezbrăcați de omenirea ca

întreg şi singuri să vedem dacă suntem mulțumiți de ceea ce am ajuns. Aşa vom şti dacă El este mulțumit.

Veda înseamnă DIVINA MAMĂ.

Indiferent cum, întoarcerea va avea loc.

Nimic nu este imposibil pentru o persoană care doreşte cu adevărat să fie fericită pe principiul "Precum m-a iubit pe mine Tatăl şi eu v-am iubit pre voi… Rămâneți întru dragostea mea." (Ioan XV, 38) sau, mai mirean, "trăieşte şi lasă-i și pe alții să trăiască".

„Incepe ziua cu dragoste, petrece-o cu dragoste şi sfârşeşte-o cu dragoste. Acesta este drumul spre Dumnezeu. .... Dragostea înseamnă lipsă de egoism şi egoismul înseamnă lipsă de dragoste." Shri Sathya Sai Baba, poate avatarul lui Shiva.

„Descartes a spus: Cuget, deci exist. Eu vă spun: vă iubesc, deci exist..." Voltaire.

Dar pentru a ajunge să simțim dragostea față de toți cei din jur trebuie să exersăm **iertarea** aşa cum spune rugăciunea Tatăl nostru, "precum şi noi iertăm greşiților noştri". Iertarea este o atitudine şi poate fi exersată, dragostea este un sentiment şi nu poate decât să existe în noi sau să apară ca urmare a ceva care ne-a schimbat modul de a simți.

Desigur veți spune că asta este de domeniul fantasticului şi că nimeni nu poate aşa ceva, că numai pustnicii ar putea, că nici preoții de azi nu mai fac asta, că toată lumea are nevoie de cât mai mulți bani şi în general, că este inutil tot ceea ce facem noi. Atunci să ne punem întrebarea: De ce ne-a creat Dumnezeirea ca ființe sociale,

bărbați şi femei, cu dorințe şi slăbiciuni? Toate acestea ne formează Eul şi trebuie să fim în stare să trăim, în armonie, cu acest Eu şi cu Forța divină.

Pustnicia nu este decât **o cale** spre cunoaştere şi una dintre cele mai uşoare pentru practicant, pentru că acesta învață singur departe de tentații. De aceea s-au spus poveşti despre realizările asceților fiind încălcat principiul de bază al ascezei şi anume modestia. Omenirea avea nevoie de exemple şi le-a creat.

Cum s-a făcut asta când ascetul a trăit singur, n-a scris nimic şi n-a vorbit cu nimeni?

Prin imaginația celor care aflaseră de existența lui.

Concluzia este că, până şi poveştile despre asceți, sunt relative şi că ceea ce contează sunt principiile de bază ale vieții; dragostea şi blândețea completate cu educarea Eu-lui să înlăture sau să diminueze pe cât posibil frica de singurul element cert din viață şi anume moartea.

Omenirea are tendința de a inventa oameni deosebiți în care înghesuie toate calitățile, creştinismul îi şi sanctifică, pentru a-i chinui şi omorâ cât mai barbar posibil fără să ştim dacă e pentru a conserva acele calități sau pentru a crea prototipuri. Ambele fiind la fel de inutile.

Eul nostru este format din trei unități: trupul, sufletul şi mintea. Datoria fiecăruia dintre noi este să ținem ansamblul în armonie.

Nici una dintre cele trei nu este dominantă dar fiecare poate face ceva din treaba celorlalte două aşa că ele tind să se înlocuiască.

Echilibrul şi armonia le vom obține prin dragoste. Nu egoism ci dragoste pură pentru fiecare dintre ele şi pentru ansamblul lor care este eul nostru. Si mai trebuie să veghem să facă fiecare dintre ele ceea ce trebuie şi în mod natural.

Problema care se pune este aceea a controlorului armoniei celor trei ceea ce implică existența unei a patra componenete(partea de divin?). Atunci Eul nostru nu-i format numai din trei componenete ci putem considera că sunt mult mai multe date fiind tarele și tendințele care ne-ncearcă în viață.

Cei care au încercat să spună omenirii adevăruri esențiale, înainte ca aceasta să fie pregătită, au fost ucişi ori pentru blasfemie, cei ce au vorbit în nume propriu, ori pentru că oamenii erau curioşi dacă Tatăl Ceresc îi apără pe cei care au vorbit în numele lui.

Concluzia ne-a tras-o filosofia orientului îndepărtat de mii de ani.

„Despre cel ce trece la orice faptă, fără dorință şi hotărâre, ale cărui fapte sunt arse de focul cunoaşterii, despre el, cei luminați spun că este un înțelept" Bhagavad-gita, Cartea a parta, Yoga cunoşterii şi faptei, 19

„Prin urmare Ințeleptul
dacă doreşte să se afle deasupra,
prin vorbe, dedesubt trebuie să se-aşeze
iar, dacă doreşte să se afle în frunte,
în urma tuturor trebuie să se-aşeze:
astfel, deasupra stă aşezat
dar poporul nu-l socoteşte o povară

şi locul din frunte-l ocupă

dar poporul nu socoteşte că-i face rău;" Lao zi, Cartea despre Dao şi putere, 66

Faptele bune sunt paşii noştri siguri către Dumnezeu dar trufia de a cere recunoaştere pentru că am descoperit ceea ce este la îndemâna oricui mai devreme decât alții, ni-i poate şterge.

Prin fapte bune succesive vom descoperi Cuvântul Suprem, pe Dumnezeu, în fiecare Eu sau în EUL COMUN.

Dumnezeirea nu are nevoie de ofrande, de lucruri scumpe sau de locaşuri înzorzonate căci are tot ceea ce este material în lume fiind Creatorul, tot ce putem noi oferi sunt gândurile noastre bune şi faptele pe măsură. Acestea sunt cele mai primite rugăciuni şi cele mai profunde meditații.

Lui Dumnezeu ne închinăm cu faptele noastre şi nu cu vorbe meşteşugite care ascund cerşetorii iar locul de închinăciune este propriul nostru suflet.

Cea mai sintetică rugăciune pe care am aflat-o este incantația vedică *gayathri*: „Eternule Unu (OM)

Indrumă-mă de la iluzie la adevăr,

De la întuneric spre lumină,

De la moarte către nemurire

Să fiu cu veşnicia mereu în pace"

„Dacă cerul şi cerurile cerurilor nu Te încap, cu cât mai puțin Te va încăpea templul acesta pe care Ti l-am zidit eu." Paralipomena II, 6,18

Cei care îşi acuză semenii că se-nchină la alți dumnezei păcătuiesc, în fața logicii simple, de două ori*: odată pentru că neagă unicitatea şi a doua oară pentru că aduc ofensă Dumnezeului pe care pretind a-l cunoaşte.*

Marele duşman al devenirii noastre îl constituie **FRICA DE NECUNOSCUT** sub toate formele ei şi, mai ales, sub cea mai cunoscută formă, FRICA DE CERTA ŞI IMPLCABILA MOARTE. Chiar şi curajul de a face lucruri deosebite, cățărări periculoase, numere de circ sau acte de bravură inutilă izvorăsc din frică.

Orice formă de apărare crează dorința, uneori involuntară, de atac. Frica ne face să ne temem de monştri, de diavoli, de orice este necunoscut fără a ne da seama că toate acestea sunt creația minții noastre speriate. Analizați-vă motivele de spaimă şi veți vedea că monştrii care vă terorizează au chipul pe care l-ați dat voi. Ochii de pisică, pisica neagră, ziua de 13, diavolul încornorat sunt creațiile minții - chiar ale minții colective - pe baza unor spaime atavice.

Dumnezeu ne spune să avem încredere în El şi să ne ferim de orice fel de vrăji, Iisus l-a învins pe diavol, pentru a ne arăta că se poate, spunând: "Piei din fața mea Satană" şi toate cărțile sfinte, ale oricărei religii, spun că răul poate fi şi este, mereu, învins.

Nu trebuie să învingem frica ci s-o înțelegem şi s-o apropiem de noi ca pe un prieten pentru ca s-o putem depăşi precum alergătorul de care vorbeam. Frica ne crează monştrii care bântuie casele, ne activează forțe ce alterează

echilibrul universal şi ne atrage în capcane ce ne duc spre alienare mintală.

Dacă vom învăța să eliminăm cauzele fricii prin credința în forța binelui vom putea să păstrăm natura spiritului nostru curată,armonia şi echilibrul universal.

Dar, pentru cei care vor persevera, metoda propusă se va dovedi aducătoare de pace sufletească şi alungătoare de stress. Este important să credem că Dumnezeul nostru este întotdeauna în favoarea noastră cu condiția să facem ceea ce este corect şi să nu deranjăm echilibrul, să credem în şi să respectăm forța Lui care se materializează în toate lucrurile şi tot ceea ce este viață şi să încercăm continuu să ne autocunoaştem şi să ne autoperfecționăm. Respectând şi încercând, mai apoi, să iubim pe cei din jur vom ajunge să ne respectăm şi să ne iubim pe noi înşine mai mult.

„Cunoaşte-te pe tine însuți" - inscripția de pe frontispiciul templului zeului Apollo din Delfi.

„Poartă-te, în lumea asta, ca un călător sau ca un trecător şi priveşte-te pe tine ca fiind dintre cei morți" Invățăturile Profetului Mahomed.

In viață eşti ceea ce îți pui în cap să fii. Dacă te crezi un luptător aşteaptă-te la o luptă dar fii atent la arme şi la pregătirea ta ca războinic. Dacă eşti un supraviețuitor aşteaptă-te la regim de supraviețuire. Dacă eşti un conducător învață să conduci. Pentru că forța externă va avea grijă să-ți ofere încercări din ce în ce mai complicate.

Incearcă să vezi viața ca pe un continuu joc şi lasă supărările să treacă aşa cum trec copiilor. Este o variantă.

Caut-o mereu pe cea pentru care te simți pregătit. Regulile jocului se schimbă mereu.

Dacă ne vom îndrepta cunoaşterea către interior vom ajunge să ne respectăm mai mult, să ne iertăm mai des şi să ne iubim atât pe noi înşine cât şi unii pe alții. Lumea va deveni mai bună şi mai plină de frumos.

Dacă nu știi a te iubi pe tine cum vei ști să-ți iubești aproapele?

Tata mi-a povestit odată, pe când eram destul de mic pentru a înțelege şi destul de mare pentru a simți, o întâmplare trăită de un consătean în timpul celui de-al doilea război mondial pe undeva prin munții Tatra.

Omul despre care vorbim ajunsese sergent şi datorită morții ofițerilor - se pare că muriseră şi mulți soldați căci plutonul se oprise într-o localitate pentru refacere şi recompletarea efectivelor - era cel mai mare în grad. Impreună cu el, tot războiul, fusese un jidan sărac din acelaşi sat cu noi - la noi, în Bucovina, erau o mulțime de jidani în acea vreme - care se tot împrumutase de bani de la sergent.

In oraşul acela, de foarte departe, jidanul îl roagă pe sergent să-i dea voie să meargă în vizită la nişte conaționali. Dându-i de grijă să nu întârzie ca să nu fie declarat dezertor omul nostru îl învoieşte.

La întoarcerea din oraş jidanul vine însoțit de o familie, încărcat de papornițe cu tot soiul de mâncare şi, după ce urcă în trenul gata de plecare, îi returnează sergentului toată suma împrumutată. La întrebarea uimitului

comandant: „Cum ai să dai, mă calicule, banii oamenilor înapoi?” jidanul a răspuns senin: ”Lasă, don’ sărjănt, când oi avea şi eu, oi da unui jidan necăjit.”

După mai bine de douăzeci de ani am văzut filmul „Dă mai departe” a cărui denumire englezească este „Pay It Forward” care m-a făcut să-mi amintesc povestea tatei.

Mai jos am pus, în antiteză, cele zece porunci cu cele cinci precepte ale buddhismului.

“1. Atunci a rostit Domnul înaintea lui Moise toate cuvintele acestea şi a zis:

2. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.

3. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!

4. Să nu-ți faci chip cioplit ***şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ!***

5. ***Să nu te închini lor, nici să le slujeşti***, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, ***care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam,***

6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.

7. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.

8. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințeşti.

9. Lucrează şase zile şi-ți fă în acelea toate treburile tale,

10. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,

11. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ți fie bine şi să trăieşti ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.

12. Să nu ucizi!

13. Să nu fii desfrânat!

14. Să nu furi!

15. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!

16. Să nu doreşti casa aproapelui tău; să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui şi nimic din câte are aproapele tău!" Ieşirea, 20

"1. A nu ucide.

2. A nu fura.

3. A nu minți.

4. A nu comite impurități sexuale.

5. A se abține de la orice drog sau substanță toxică." Cele cinci precepte ale buddhismului.

Chiar dacă lista este mai lungă nu vom şti decât dacă trecem de primul nivel inițiatic, probabil de faza de ființe separate.

Nu avem cum să ştim dar există speranțe: Buddha a atins nirvana şi s-a întors, Iisus a înviat, Ilie şi Enoh s-au înălțat cu trup cu tot la cer… Religiile ne arată că nimic nu

este imposibil şi ne cer numai credința adevărată şi respectarea unor principii prestabilite.

Citatul din Biblie a fost la îndemână dar referirile din text atunci când spun Dumnezeu, privesc acea forța exterioară nouă care a stat la baza tuturor religiilor, nu numai pentru că nu vreau să ofensez vreun cult dar şi pentru că am convingerea unicității acestei forțe în universul nostru. Diferitele culturi i-au dat nume diferite dar niciodată pe cel adevărat. Dumnezeu este unic pentru toți doar căile de a ajunge la El sunt diferite pentru fiecare în parte.

O întrebare de mare valoare a pus Deepak Chopra, în cartea sa Lords Of Light: „What if we've spent centuries painting the messinger and missing the message?" adică „Ce-ar fi dacă am pierdut secole pictând mesagerul şi ignorând mesajul?"

Trebuie să ne gândim la faptul că Dumnezeul Vechiului Testament interzicea oamenilor să-şi facă „chip cioplit" şi la acela că noi, cei de azi credem mai mult în puterea unor icoane şi cruci şi neglijăm învățăturile biblice precum şi credința în Dumnezeu.

Mai cred că, între forțele care compun universul nostru, există un echilibru perfect şi continuu, orice stricare a acestuia fiind imediat reparată indiferent de consecințe şi că energia se conservă schimbându-şi numai forma (dacă materia nu este o formă de energie acest lucru îi este aplicabil perfect şi ei).

Cred că greşeala tuturor filosofiilor este aceea că au conceput forțele contrare care stau la baza lumii ca fiind în luptă continuă. Lupta este o concepție pur umană în forma sa violentă.

Eu cred că Yin şi Yang nu se luptă între ele ci sunt ca aerul şi apa dintr-un pahar, dacă se retrage una cealaltă îi ia locul. Dacă una doreşte să ocupe locul celeilalte, aceasta se retrage ori comprimându-se ori ocupând alt spațiu.

Se spune că apa stinge focul fiind duşmanul natural al acestuia. Dar cel mai puternic este focul pe apă (întrebați orice marinar cu experiență) pentru că apa îl întreține cel mai bine.

In vede nu există un principiu stabil al răului şi nici iadul pentru păcătoşi ci răul este, pur şi simplu, lipsa binelui aşa cum întunericul este lipsa luminii.

Probabil acesta a stat la baza Big-Bang-ului inițial (care este inițial numai pentru noi).

Desigur, eu nu pot deține adevărul absolut, în consecință nu pot să pretind că ceea ce afirm este aşa. Crezând, însă, pot face asta Adevărul meu.

In sprijinul afirmației mele vine Coranul care recunoaşte pe Hristos şi alte personaje biblice şi o istorioară Zen pe care o reproduc mai jos:

„Un student îl întreabă pe Gasan:

- Ai citit Biblia creştinilor?

- Nu, citeşte-mi tu din ea.

Studentul deschise Biblia şi citi din Evanghelia lui Matei:

- De ce te îngrijeşti de haine? Priveşte crinii câmpului: nu lucrează pământul, nu țes dar nici Solomon nu a fost îmbrăcat atât de frumos...

- Cel ce a spus aceste lucruri, preciză Gasan, pare un om ce a atins iluminarea!

Studentul citi în continuare:

Cere şi ți se va da, caută şi vei găsi, bate şi ți se va deschide...

Gasan comentă:

- Foarte frumos! Cel ce a spus asta, e aproape un Buddha!"

Auzeam, de la o bună colegă şi prietenă care a plecat departe de țară, despre ***regula celor trei metri***: "**Dacă ajungi la o distanță mai mică de trei metri de o persoană, zâmbeşte-i".** Este o regulă minunată, având în vedere că lumea devine din ce în ce mai încărcată de răutate şi invidie.

Pentru ca metodele de meditație şi exercițiile pe care le voi propune în următoarele pagini să fie posibil de realizat cu o mai mare uşurință este nevoie de respectarea câtorva reguli de bază timp de o săptămână sau poate două înainte de a începe practicarea lor. Desigur, nu este nici o greşeală să începeți exercițiile de meditație şi de gândire pozitivă concomitent cu respectarea regulilor expuse mai jos şi să observați progresul în ambele direcții chiar dacă se va dovedi mai lent. Aceste reguli sunt cuprinse în capitolul Mens sana in corpore sano şi sunt absolut la îndemâna oricui.

Nu vă aşteptaţi la minuni ci doar observaţi cum viaţa vi se schimbă, progresiv, în mai bine. Cu cât voinţa dumneavoastră va fi mai puternică şi veţi respecta regulile mai strict, cu atât progresul va fi mai evident.

Incercaţi să nu consideraţi meditaţia ca fiind apanajul unor iniţiaţi ci o formă de rugăciune prin ofertă, de purificare şi comunicare empirică îndreptată către forţa divină de la care NU aşteptaţi un răspuns imediat şi explicit. Credeţi, credeţi necondiţionat în ceea ce faceţi. Nu vă costă nimic şi, dacă nu reuşiţi, nimeni nu o să vă ştie iar, dacă reuşiţi şi vă este frică de invidia altora o veţi şti numai voi.

„Să vezi trandafirul, să-l separi de spini şi pământ, înseamnă Concentrare. Să dai deoparte trandafirul, să separi inima de minte şi de restul, înseamnă Contemplare. Să oferi trandafirul la picioarele lui Dumnezeu, înseamnă Meditaţie."Shri Sathia Sai Baba o persoană actuală, controversată ale cărei idei le respect

Cine suntem şi ce vrem?

1. Persoana care dorim să părem a fi(imaginea pozitivă) este imaginea pe care încercăm să o proiectăm lumii despre noi înşine.

Persoana care suntem cu adevărat este înăbuşită de *persoana care ne temem să nu devenim* şi *persoana care vrem să părem a fi.*

Pentru a putea determina cine dorim să fim trebuie să ne răspundem în mod absolut cinstit la întrebări cum ar fi:

- Cum mi-ar plăcea să fiu văzut de cei din jur?

- Care sunt aspectele personalităţii mele care aş vrea să fie imediat observate?
- Ce trebuie, neapărat, să ştie ceilalţi despre mine?
- Dacă ar fi să demonstrez ceva despre mine, în viaţă, care ar fi acel lucru?

Sunt multe persoane care doresc să ofere lumii o imagine despre ei care nu coincide cu Eul cel adevărat. De multe ori vrem să părem ceea ce nu suntem şi tindem să facem lucruri la care nu ne pricepem sau ne pricepem foarte puţin de aceea suferim mai mult în cazul eşecurilor şi ne este mai frică să nu greşim. Ne-am dus la o anumită şcoală pentru că am vrut să câştigăm prestanţă şi bani nu pentru că ne-a plăcut ideea că vom face un lucru pe care-l dorim, ne-am angajat undeva pentru că acolo am crezut că vom fi mai avantajaţi, ne-am dorit şi am făcut totul pentru a obţine o funcţie pentru că am vrut să fim mai presus de alţii. Toate acestea ne-au făcut ca, în forul nostru interior să ne simţim frustraţi pentru că nu sunt decât o imagine sub care se ascunde Eul nostru cel adevărat, înăbuşit şi plin de reproşuri pentru sacrificiile la care a fost supus.

Această contradicţie ne strică echilibrul intern şi, pe mulţi, i-a dus la alienare mai mult sau mai puţin evidentă.

Lucrul cel mai de preţ pentru un copil este să fie fericit în viaţă nu să facă ceea ce n-au făcut părinţii săi sau ce-şi doresc aceştia pentru el. Iată de ce se justifică grija pentru nevoile copilului în SUA.

Nu credeţi în mass-media. Lumea nu este aşa. Sunt foarte mulţi oameni care nu mai doresc să ştie despre crime,

violuri şi tâlhării tocmai pentru că acestea nu constituie starea naturală a omului şi nu are nici un rost să se încarce cu necazurile altora când pot să vadă ceea ce este frumos şi curat în jur. Gândind frumos şi vorbind frumos vom atrage frumosul către noi. Iubind vom atrage iubirea, iertând vom atrage iertarea.

Un bun coleg pe care aş îndrăzni să-l numesc şi prieten mi-a spus o povestioară care nu pot să n-o repovestesc la rândul meu deşi, poate, cu mai puţin talent:

„Se spune că era odată, demult, un cioplitor în piatră care avea mulţi copii şi îşi ducea cu greu zilele din meşteşugul său.

Intr-una din zile, pe când cioplea o stâncă mare ca să ducă piatra la oraş şi să ia un ban muncit, vede un alai mare trecând şi se întristează.

Dumnezeu, care-l iubea pe creştin îl întreabă: „De ce eşti trist, Cioplitorule?"

Si el răspunde: „Cum să nu fiu trist, Doamne, când sunt aşa de sărac?

„Bine, zice Dumnezeu, mâine vei fi bogat."

A doua zi omul nostru se trezeşte bogat peste poate şi se duce să-şi vadă moşiile. Pe la prânz ajunge într-un câmp uscat şi veştejit şi-i întreabă pe lucrători ce s-a întâmplat. Aceştia îi spun că Soarele a ars totul de n-or să mai aibă parte de recoltă.

Omul nostru iar s-a necăjit şi Dumnezeu iar l-a întrebat ce-l doare. Când i-a spus că ar vrea să fie soare Tatăl Ceresc i-a satisfăcut din nou dorinţa.

Stănd el mândru pe cer şi pârjolind totul în cale, la un moment dat l-a umbrit un nor de ploaie şi, pe loc s-a întristat cerând lui Dumnezeu să-l facă nor. Dar când a ajuns nor şi a dezlănțuit furtuni şi potop de ploaie a constata că o stâncă nu se clintea din calea şuvoaielor şi a vrut să fie stâncă. Dumnezeu i-a ascultat ruga şi iată-l stănd semeț şi privind în jur cu fală când un cioplitor în piatră s-a apucat să-i ciocănească temelia şi s-o şubrezească şi iar s-a întristat.

Dumnezeu l-a întrebat din nou: „ Ce mai este şi de data asta, de ce eşti supărat?

Doamne, zise omul nostru, fă-mă înapoi cioplitor în piatră cum am fost. Si Dumnezeu i-a împlinit voia pentru ultima dată.

Un om cu adevărat bogat nu este acela care are foarte multe lucruri ci acela care are foarte puține nevoi şi este fericit cu ceea ce are indiferent dacă este mult sau puțin.

Cred că a găsi mulțumirea în condiția pe care o ai este maxima înțelepciune. Este trufie să doreşti a fi altceva decât ceea ce eşti pentru că-l sfidezi pe Creator şi deviezi de la calea care ți-a fost dată. Toate lucrurile pe care le posezi peste strictul necesar sunt lux. Privindu-ne aşa vom constata cât de bogați suntem toți.

2. Persoana care ne este frică să nu fim (imaginea negativă) este imaginea pe care o avem despre cum am putea fi pentru a ne autodispreţui.

Dacă cineva te face incapabil, mizerabil, nehotărât, încăpățânat sau chiar prost şi, în forul tău interior, simți că te afectează înseamnă că te temi de asta.

Asta-mi aminteşte de o superbă inscripție pe care am văzut-o în cabina unui comandant de navă englez cu un minunat simț al umorului deşi (asta era prin anul 1984) se lupta împotriva unui cancer pulmonar operat: *„Comandantul nostru are întotdeauna dreptate, poate fi indecis, necizelat,bleg, încăpățânat chiar prost DAR NU GREŞEŞTE NICIODATA”.*

Aceasta este, cel mai probabil, rezultatul educației primite în copilărie, rodul nefast al celor şapte ani de-acasă, influența unui sau unor educatori (includem şi părinți, bunici etc.) cu caractere puternice şi dominatoare. „Ai să ajungi un cerşetor, un vagabond!” este o frază des folosită de părinți şi care se imprimă, prin repetare, în mintea copiilor şi-i marchează toată viața. Poate, dacă n-ar exista aceste temeri, unii ar cere mai mult de la cei din jur iar alții ar călători mai mult şi cu mai puține bagaje.

Toate aceste temeri, odată identificate, pot fi făcute să dispară din mintea noastră.

Hai să ne mai răspundem la nişte întrebări:

- Care sunt trăsăturile de caracter opuse celor ale persoanei care vrei să fii?
- Care dintre secretele tale va fi descoperit abia după moarte?
- Care-i persoana pe care o deteşti cel mai mult?
- Ce-ți spunea mama ca să te facă să înveți mai bine?
- De ce n-ai vrea să fii aşa?
- Dacă ai fi nevoit să fii aşa cum nu-ți doreşti ce-ai face?

Dacă ne vom autoconvinge că nu exită Omul Negru că temerile mamei de a nu deveni huligani sau hoți nu s-au adeverit şi nici nu au şanse a se adeveri vom reuşi mai uşor să facem să dispară imaginea dezagreabilă care ne stă pe creier şi ne provoacă o spaimă neîncetată.

3. Persoana care eşti cu adevărat („eul" tău autentic) este personalitatea pe care o îmbraci natural atunci când nu te controlezi deloc.

- Cine eşti tu când nu este nimeni în preajmă?
- Atunci când te consideri total echilibrat, ce ai face altfel?
- Cine ai fi dacă nu ți-ar fi frică?
- Cum te simți când faci ce vrei tu şi nu ceea ce trebuie să faci?
- Poți face şi ceea ce trebuie şi ceea ce vrei?

Toate întrebările pe care le-am pus nu fac decât să se constituie într-o pledoarie pentru practicarea spovedaniei, care a fost transformată de occidentali într-o afacere profitabilă a unor aşa-zişi psihologi consultanți în diferite domenii. Descalificarea preoților ca şi aceea a psihologilor duce la nevoia autoterapiei şi recomand cu cea mai mare căldură autospovedania adică autoanaliza greşelilor şi supunerea lor arbitrajului unui personaj istoric pe care noi îl considerăm cel mai în măsură să dea o soluție. Eşti cel mai în măsură să te vezi în oglinda minții aşa cum eşti cu adevărat şi să tinzi către propriul tău echilibru interior.

Exercițiu: Identificați o greşeală pe care o regretați dar nu ştiți cum s-o reparați sau o problemă de viață pe care n-o puteți rezolva.

Gasiți o personalitate pe care o considerați cea mai în măsură să dea o soluție în această materie.

Incercați să vă imaginați ce ar spune această personalitate despre greşeala sau problema dvs.

Aplicați soluția pe care ați identificat-o şi mergeți mai departe. Viața vă va deveni mai uşoară.

Este foarte greu pentru un european să-şi controleze eficient organismul propriu. Astfel, oricare dintre noi ar dori să-şi accelereze bătăile inimii numai gândindu-se la aceasta, ar reuşi foarte greu sau nu ar reuşi deloc. In schimb, dacă aceeaşi persoană s-ar gândi la un eveniment înfricoşător prin care a trecut, inima sa îşi va accelera ritmul aproape instantaneu.

Ca să ne putem autoeduca să avem ***conştiința valorii*** proprii este necesar să admitem faptul că modestia exagerată este la fel de rea ca trufia.

Extremele crează dezechilibrări mari şi este mai greu să te redresezi după ce ai căzut într-una dintre ele. Moderația în toate este de natură să ne facă viața lineară dar asta o poate lipsi şi de frumusețea confruntării cu neprevăzutul. Nu poți greşi dacă faci ceea ce simți că trebuie, cu bună credință şi respect pentru tot ceea ce este viață.

Cei care sunt tentați să se înscrie într-un joc al extremelor trebuie să fie atenți la consecințe. Nu dezvolt

această temă pentru că fiecare dintre noi o poate face singur şi nici nu vreau să transform mica mea pledoarie pentru combaterea stress-ului într-o polilogie cu privire la de toate şi despre toate.

Pentru ilustrarea celor spuse cităm câteva maxime celebre:

„Nu glumeşte, oare, Dumnezeu pe seama noastră, implantându-ne dorința de ceruri dar făcându-ne nepotriviți cu ea?" Sarvepalli Radhakrishnan, vicepre-şedinte al Indiei.

„Ceea ce astăzi este demonstrat, a fost cândva imposibil" William Blake

„Si dacă crezi că poți şi dacă crezi că nu poți, probabil, ai dreptate." Henry Ford

„Oamenii dau vina pe circumstanțe pentru ceea ce sunt. Eu nu cred în circumstanțe. Oamenii care merg înainte, în lumea asta, sunt cei care caută circumstanțele şi, dacă nu le pot găsi, le creează ei înşişi." G.B. Shaw

„Caut îngerul în piatră şi îndepărtez piatra din jurul lui" Michelangelo

„Ceea ce se poate propovădui dar nu se poate pune în aplicare, mai bine rămâne nespus. Ceea ce se poate practica dar nu se poate spune, mai bine nu se face." Lecție Zen

„Cel care nu se abate de la Cale de-alungul timpului până ce îşi dă duhul în munți sau în văi nu este la fel de bun ca acela care practică învățăturile Căii şi îndrumă pe adepții dintr-o comunitate." Lecție Zen

Poate că repetarea unei istorisiri zen arhicunoscute ne va mai pune un picior în pământ: "Odată, Tanzan şi Ekido

mergeau pe o stradă plină cu noroi. Ploua cu găleata. La un colț, întâlniră o fată care nu putea trece strada.

- Vino fetițo, îi spuse Tanzan, şi o luă în brațe şi o purtă până la trotuarul opus.

Ekido nu spuse nimic, până când ajunseră la templul în care urmau să-şi petreacă noaptea. Acolo izbucni:

- Noi, călugării trebuie să ne ferim de femei şi, mai ales, de cele tinere şi frumoase. De ce-ai luat-o în brațe?

- Eu am lăsat fata acolo, răspunse Tanzan. Tu, însă, o cari şi acum cu tine."

Anais Nin spunea: "Nu vedem lucrurile aşa cum sunt ele ci aşa cum suntem noi".

Un exercițiu lămuritor: ***Incearcă să-ți aminteşti împreună cu un cunoscut lucruri comune din trecut. Vei constata cu surprindere că amintirile voastre diferă.*** **Trecutul este, întotdeauna, în funcție de percepția fiecărei persoane şi o minciună spusă de multe ori capătă valoare de adevăr până şi pentru cel care a spus-o inițial.**

Orice am vrea să facem trebuie să ne gândim că va reuşi, **dacă ne îndoim noi înşine cum putem spera să învingem obstacolele ridicate de alții?** Nu ne vom potrivi sub nici o formă celor care ne descurajează pentru că numai aşa vom reuşi în făptuirea noastră.

Dacă ai greşit nu pierde timpul regretând greşeala. Nu o mai repeta.

Gândeşte mereu, gândirea îți dă regulile. Simte mereu, simțirea te înalță spre lumină şi te uneşte cu universul. Doreşte să trăieşti fără să produci rău, asta te va face să

meriți lumina. Invată mereu, asta te va face să-ți meriți strămoşii. Dă învățătură, asta te va face să-ți meriți urmaşii.

Fii tu însuți, asta te va face să ştii toate astea fără a le citi!

Nu avem nevoie să ne luptăm cu viața pentru a ne fi bine ci să iubim viața aşa cum este. Cum spunea un prieten când beam un pahar: „Hai să mai trăim că destul om muri!”.

Viața este viteza cu care trăim.

Viteza cu care atingem nişte obiective impuse.

Soluția ca să o prelungim este fie să încetinim cursa, fie să atingem cât mai multe obiective prestabilite.

Mulți dintre noi auzim o voce critică sau simțim că nu am făcut ceea ce trebuie într-un mod neplăcut şi este necesar să luptăm împotriva acestui lucru.

Vocea aceea ne spune, de multe ori, vorbe grele despre capacitatea noastră de a face ceva, ne descurajează inițiativele şi ne desconsideră munca.

Este necesar să eliminăm această voce împreună cu sentimentul de autodezaprobare şi nu ştim cum.

Primul pas ar fi să nu ne mai autoflagelăm în cazul nereuşitelor adresându-ne expresii ca: „Eşti un idiot!” „Nu ştii nimic!” etc. ci să ne autoîncurajăm printr-o frază de tipul „Am mai învățat ceva din asta” iar al doilea este să privim lucrurile în spiritul celor primite de mine pe email, pe care le reproduc:

”Sunt recunoscator:

- Sotului (sotiei) care sforaie toata noaptea,

Pentru ca doarme acasa cu mine si nu cu altcineva!

- Fiicei mele adolescente care se plange ca trebuie sa spele vasele,

Pentru ca inseamna ca este acasa si nu pe strazi.

- Impozitelor pe care le platesc,

Pentru ca inseamna ca sunt angajat.

- Murdariei de curatat dupa o petrecere,

Pentru ca inseamna ca am fost inconjurat de prieteni.

- Hainelor care sunt putin cam strimte,

Pentru ca inseamna ca am destul de mincare.

- Umbrei mele care ma insoteste la munca,

Pentru ca inseamna ca sunt afara la lumina soarelui.

- Podelei care trebuie stearsa si ferestrelor care trebuiesc spalate,

Pentru ca inseamna ca am o locuinta.

- Tuturor nemultumirilor la adresa guvernului pe care le aud,

Pentru ca inseamna ca avem libertatea cuvintului.

- Locului de parcare pe care il gasesc tocmai la capatul parcarii,

Pentru ca inseamna ca pot sa merg si ca am fost binecuvantat cu un mijloc de transport.

- Zgomotului pe care trebuie sa-l suport de la vecini,

Pentru ca inseamna ca pot auzi.

- Gramezii de rufe de spalat si calcat,

Pentru ca inseamna ca am haine de imbracat.

- Oboselii si durerilor musculare la sfarsitul unei zile,

Pentru ca inseamna ca am fost capabil sa muncesc din greu.

- Soneriei care ma trezeste in zorii zilei,

Pentru ca inseamna ca sunt viu.

SI, IN SFARSIT, ... pentru e-mail-uri,

Deoarece inseamna ca am prieteni care se gandesc la mine.

Mai departe adaug un şir de sfaturi orientale pe care le consider de mare valoare:

1. Da oamenilor mai mult decât se asteapta si fa-o cu bucurie.

2. Casatoreste-te cu un barbat/femeie cu care îti place sa stai de vorba. Pe masura ce vei îmbatrâni, îndemânarea de a face conversatie va fi foarte importantă.

3. Nu crede tot ce auzi, cheltuie tot ce ai si dormi când vrei.

4. Când spui 'Te iubesc' asa sa fie.

5. Când spui 'Îmi pare rau' priveste omul în ochi.

6. Logodeste-te cu cel putin sase luni înainte de a te însura.

7. Crede în dragoste la prima vedere.

8. Nu râde de visurile cuiva. Oamenii care nu au viasuri, nu au prea multe.

9. Iubeste mult si pasional. Poti fi ranit, dar este singurul mod de a trai din plin.

10. În dispute, lupta cinstit. Nu pronunta nume.

11. Nu judeca oamenii după relatiile pe care le au.

12. Vorbeste rar, dar gândeste repede.

13! .... Când cineva îti pune o întrebare la care nu cunosti raspunsul, zâmbeste si întreaba: De ce vrei sa stii?'

14. Tine minte ca marea iubire si marile realizari comporta mari riscuri.

15. Spune 'Noroc' când auzi pe cineva stranutând.

16. Când pierzi, nu pierde şi lecția.

17. Tine minte cei trei 'R':

Respecta-te;

Respecta pe altii;

Responsabilitate pentru toate actiunile tale.

18. Nu lasa ca o mica disputa sa strice o mare prietenie.

19. Când îti dai seama ca ai facut o greseala, incearca imediat sa o corectezi.

20. Zâmbeste când ridici telefonul. Apelantul va simti asta în vocea ta...

21. Stai o vreme singur.

Trebuie să ne concentrăm asupra emoțiilor care revin constant şi a fixațiilor negative nu asupra celor tranzitorii.

Emoțiile sunt ca durerea, avertizează asupra existenței unor disfuncții.

Imaginează-ți o zi perfectă. Bravo!Acum trăiește-o.

Poveste: S*e spune că un țăran chinez avea, într-o vară, o recoltă foarte bună. Vecinii lui, care aveau recolte mai proaste, l-au lăudat că-I foarte norocos şi el a răspuns: "Poate". O herghelie de cai sălbatici s-a abătut pe acolo şi i-a stricat recolta țăranului nostru. Vecinii l-au compătimit că are ghinion şi el a răspuns:*

"Poate". Fiul său a prins un cal sălbatic şi mai multe iepe şi vecinii l-au lăudat din nou că-i norocos. Omul nostru a răspuns din nou: "Poate". Fiul său a încălecat calul care l-a trântit şi a suferit o fractură de picior. Vecinii iar l-au compătimit că are ghinion şi el a răspuns: "Poate". A venit împăratul în regiune cu oaste mare ca să se lupte cu un stat vecin şi a recrutat cu forța pe toți tinerii mai puțin pe fiul țăranului nostru care avea piciorul rupt. Vecinii au lăudat iar norocul țăranului nostru dar el a răspuns: "Poate".

Câteva vorbe de spirit:

"Nu există vreme rea ci doar haine nepotrivite." Billy Connoly

"Nu ne retragem ci înaintăm în altă direcție" Gen. George Patton

"Oricât de fin ar fi tăiată felia tot are două fețe" Baruch Spinoza

Trebuie să conştientizăm că, în lumea actuală, minciuna stă la loc de adevăr şi greşeala cea mai mare este să ajungem să nu mai recunoaştem adevărul din această cauză, pentru că ne pierdem echilibrul interior şi deranjăm echilibrul universal în acelaşi timp.

Trebuie să avem înțelepciunea de a accepta viața aşa cum este şi să schimbăm ceea ce se poate în noi înşine pentru că puterea adevărată este aceea a exemplului.

"Pomul se cunoaşte după roade şi omul după fapte" Proverb

Orice lucru poate fi considerat rău dacă este comparat cu altul mai bun dar există şi reciproca şi trebuie s-o luăm în calcul.

Avem posibilitatea să vedem paharul ca fiind pe jumătate plin şi nu pe jumătate gol.

Adaptarea la orice situaţie cu seninătate şi linişte sufletească ne face puternici, trebuie să avem mereu flexibilitatea trestiei pe care vântul o îndoaie dar nu o poate rupe.

In principiu, nu există eşecuri ci doar atitudinea noastră faţă de ceva care nu ne-a reuşit. Edison încercase de 700 de ori să descopere electricitatea şi când a fost întrebat cum este să ai 700 de eşecuri a răspuns senin: "Nu sunt eşecuri căci am descoperit 700 de moduri în care nu se poate produce electricitate. Eliminând căile imposibile o voi găsi pe cea bună." Si a găsit-o.

"Dacă ne pierdem averea nu am pierdut nimic, dacă ne pierdem sănătatea am pierdut ceva, dacă ne pierdem caracterul am pierdut totul" Bill Graham

"Nimic nu-i imposibil pentru muritori." Sophocles

Istorioară Zen:

„Matajuro Yagyu era fiul unui celebru spadasin. Tatăl său, convins că fiul e prea leneş pentru a-i egala măiestria, l-a izgonit.

Atunci Matajuro s-a dus la muntele Futara, la celebrul spadasin Banzo.

- Vrei să înveţi mânuirea sabiei sub îndrumarea mea? Iţi lipsesc cele necesare, a spus Banzo.

- Dacă lucrez din greu, câţi ani îmi trebuie pentru a ajunge un maestru? insistă tânărul.

- Restul vieţii tale.

Nu pot aştepta atât. Dacă accepți să-mi dai lecții voi fi servitorul tău devotat. Cât timp va dura?

- Probabil că zece ani, se îmblânzi Banzo.

- Tatăl meu a îmbătrânit, va trebui să am grijă de el... Dacă voi munci din greu, cât va dura?

- Treizeci de ani!

- Cum aşa? se miră Matajuro. Adineauri ai spus zece ani iar acum zici treizeci! Aş accepta orice lipsuri, doar să învăț această artă într-un timp cât mai scurt!

- Se pare, spuse Banzo, că va trebui să rămâi cu mine şaptezeci de ani. Un om care se grăbeşte aşa rareori reuşeşte ceva!

- Bine, zise tânărul, înțelegând că-i pedepseşte nerăbdarea. Accept.

Matajuro primi ordinul să nu mai vorbească despre scrimă şi să nu mai pună mâna pe sabie. Gătea, spăla vasele, făcea patul, mătura curtea, îngrijea grădina...

Trecură trei ani. Matajuro continua să muncească. Nici măcar nu începuse să învețe arta căreia îi dedicase viața sa...

Intr-o zi, Banzo se strecură în spatele lui şi-i dădu o lovitură teribilă cu o spadă de lemn.

In ziua următoare, în timp ce Matajuro gătea, Banzo îl lovi din nou, pe neaşteptate.

De atunci, zi şi noapte, Matajuro trebuia să se apere de atacuri surprinzătoare. Nu era clipă în care să nu se gândească la sabia lui Banzo și ajunsese să presimtă atacurile acestuia.

Abia atunci zări pe figura maestrului un zâmbet...

Matajuro ajunse cel mai mare spadasin din Japonia.”

Câteva întrebări care să ți le pui ca să exersezi dorința de ideal.

Cine/Ce mă (m-ar) face cel mai fericit(ă)?

Cine ma (m-ar) face să mă simt cel mai iubit(ă)?

Cine/Ce mă (m-ar) face să mă simt cel mai bogat(ă)?

Cine/Ce mă (m-ar) face să mă simt cel mai puternic(ă)?

Si aşa mai departe. Intrebările de acest tip ne vor ajuta să ne fixăm idealuri şi să depăşim problemele de zi cu zi. Astfel ne programăm şi cum am dori să fim în acea zi. **Aceasta este teoria idealurilor tangibile**, despre care nu-mi mai amintesc de la cine am auzit-o.

Principalul element care nu trebuie uitat este acela că lumea este formată din persoane care doresc să fie prietenoase dacă li se dă ocazia. (Regula celor 3 metri) Starea normală a fiecărui om este cea de apropiere față de semeni.

Sunt câteva lucruri pe care este bine să le ştii:

Eşti singurul expert în problemele tale.

Nu eşti un mecanism defect care trebuie reparat. Eşti tu, cu bunele şi relele tale.

Ai toate resursele să reuşeşti.

Dacă vrei să dărâmi zidul dintre tine şi ceilalți, ia câte o cărămidă pe rând nu-l prăbuşi peste ei și nici peste tine.

Dacă ceea ce faci merge, fă altceva. Ceea ce deja merge nu mai prezintă aceeaşi provocare.

Nu există eşec ci numai feed-back.

„Vrei formula succesului? E simplă. Dublează-ți rata eşecurilor!” (T. Watson, fondatorul IBM)

Trebuie să învățăm din eşecuri mai mult decât din succese. Dacă vom reuşi să ne controlăm reacțiile în fața eşecurilor atunci, şi numai atunci, vom putea spune că suntem pregătiți pentru a avea succes.

Viitorul ți-l creezi azi. Dar nu trebuie să pierdem timpul făcând planuri şi analizând trecutul ci să trăim prezentul cu ceea ce ne aduce el într-un mod cât mai intens.

Poveste Zen: Când vizitezi templul Obaku din Kioto, pe uşă vezi scis: ”Primul principiu”. Literele sunt foarte mari şi sunt o capodoperă de caligrafie. Au fost trasate de Kosen, cu două sute de ani în urmă. Maestrul le desenase pe hârtie iar lucrătorii le sculptaseră, mărite în lemn.

In timp ce Kosen desena literele, lângă el stătea un elev care-i pregătea tuşul. Era cam obraznic şi-si permitea să critice opera maestrului.

– Nu-i bine, Ii spuse el maestrului, după prima încercare.

– Dar aşa

– Groaznic! E mai rău ca înainte.

Răbdător Kosen rupse foaie după foaie, de opzeci şi patru de ori, fără să obțină aprobarea elevului.

Când acesta ieşi pentru câteva minute, Kosen gândi:

– Acum am posibilitatea să scap de privirea lui.

Si, în grabă dar cu mintea eliberată de alte gânduri, scrise: ”Primul principiu”.

– O capodoperă! exclamă elevul, când se întoarse.”

„Scopul vieții este o viață cu scop” R. Bryne

„Ai încredere în Dumnezeu dar legă-ți cămila” Invățăturile Profetului Mohamed

Dumnezeu îți dă dar nu-ți bagă şi-n traistă, proverb românesc.

Când îți urmăreşti **propriile idealuri** condus de **valorile tale** în contextul **viselor tale** poți înfăptui miracole.

Ca un exercițiu de gândire, încearcă să te pui în situația de a nu putea greşi, de a fi perfect şi perfecționist. Cum te-ai simți?

Trebuie să ne dorim lucruri pe care le putem face. Dacă cerem ceva ce odată avut ne va crea probleme ne vom spori disconfortul şi, implicit, starea de stress.

Este bine cunoscută legenda regelui frigian Midas care a obținut de la Dionysos darul de a transforma în aur tot ce atingea şi era să moară de inaniție dacă nu i s-ar fi ridicat darul din mila zeului.

Marile idei sunt rezultatul unor imaginații bogate. Se spune că Tesla vedea în minte maşina pe care urma să o construiască, cu ani mulți înainte iar Einstein se visa călătorind pe o rază de lumină.

In lagărele naziste, au supraviețuit acei care au avut un ideal.

Intrebarea este: Si dacă nu ştiu ce să visez?

Simplu, făcând **liste de priorități în viață nu liste de cumpărături.**

Ce-ai face dacă, peste o săptămână, ar fi sfârşitul lumii?

IMPORTANT:

Fă paşi concreți în realizarea visului tău nu te limita numai la a visa. Visul tău se bazează pe viața reală şi are nevoie de un suport material pentru a fi realizat.

„Primum vivere deinde philosophari" Mai întâi trăim şi abia apoi filosofăm. Adagiu latin.

Mens sana in corpore sano

Parabolă Zen:

„Budha povesteşte următoarea parabolă, într-o sutră:

Un călator întâlni un tigru. Fugi, urmărit de tigru, până ajunse la o prăpastie. se agăță de corzile unei vițe sălbatice şi-şi dădu drumul în prăpastie. Tigrul îl aştepta sus. Omul privi în jos şi văzu că, în fundul prăpastiei, aştepta alt tigru. Si doi şoareci începură să roadă corzile viței... Atunci, omul văzu, crescută într-o crăpătură de stâncă, o fragă.

Tinându-se de corzi, se întinse şi o culese. O băgă în gură. Ce gust bun avea!"

Doctorul LOUIS KUHNE avea părerea că organismul poate să se vindece de orice boală dacă este curățat de toxine, el spunea că microbii nu atacă organismul curat şi că țânțarii pişcă persoanele bolnave, în locurile bolnave, trăgându-ne, astfel, un semnal de alarmă. Recomandarea lui era să învățăm de la câini cum să ne tratăm de boală (câinii, când sunt bolnavi, nu mănâncă ci beau doar apă şi se odihnesc). Intregul său tratament se baza pe ideea că omul este un recipient în

care s-au strâns toxine şi aceste toxine trebuie eliminate prin stimularea excreției normale. Se ştie că un corp sănătos permite minții să se sustragă stress-ului.

Nu ştiu dacă există mâncăruri toxice, pentru că fiecare fel de mâncare are părți pozitive şi negative dacă este analizat în laborator iar efectele asupra unui om sau a altuia pot fi diferite dar ştiu sigur că există mâncăruri în exces pentru că omul este singurul animal care nu mănâncă de foame ci de plăcere şi mâncăruri care nu ne priesc.

In ziua de azi există nutriționişti care separă alimentele în grupe substituindu-se naturii şi uitând că nu te hrăneşte ceea ce bagi în stomac ci ceea ce este digerat.

Nu poți vindeca pe nimeni dacă nu te-ai vindecat măcar odată pe tine însuți. Nu vei şti să ai cu adevărat grijă de un bolnav dacă tu nu te-ai îngrijit în timpul unei boli uşoare.

Starea fizică precară generează stress ori îl favorizează.

Jumătate din tratamentul unei boli constă în atitudinea pe care o avem față de boală. Am văzut oameni pe care dorința de a trăi i-a făcut să se ridice din comă profundă, unul dintre ei este tatăl meu.

Dacă medicii nu mai practică psihoterapia înainte de orice tratament medicamentos ori chirurgical trebuie să ne antrenăm noi înşine pentru a face aceasta. Oricât de nepriceput ar fi medicul voința noastră de viață şi vindecare ne vor aduce sănătatea înapoi. Vindecarea este jumătate voința noastră şi jumătate voință divină, spun medicii chinezi.

Dar nu este mai puțin adevărat că este important să prevenim boala prin respectarea unor reguli de igienă mintală şi fizică.

Principalul principiu pe care eu l-am descoperit din toate lecturile mele este că omenirea, din frica irațională față de boală, luptă cu boala ca o entitate separată în loc să pregătească fiecare ființă în parte să lupte contra bolii cu propriile ei mijloace.

Medicina, în general, a degenerat de la dorința de a vindeca oameni la dorința de a câştiga cât mai mulți bani din vindecarea altora, pierzându-şi atât menirea cât şi harul. Babele lecuitoare şi vracii nu cereau nimic în schimbul vindecării pentru că nu era a lor ci a divinității şi trăiau din mila obştii care le recunoştea talentul.

In concluzie cauza bolii este organismul nepregătit şi nu factorul extern, fie el şi microbian. Nu toți oamenii puşi într-un mediu infestat de tuberculoză, ciumă, holeră sau chiar SIDA se vor îmbolnăvi în acelaşi timp, unii nu se vor îmbolnăvi deloc, de regulă cei care nu ştiu despre pericol pentru că nu dezvoltă nici frică.

S-a constatat că, cei care sunt animați de dragoste, nu iau boli contagioase nici măcar prin contact direct cu bolnavii.

Imunitatea la boli este o abilitate organică educabilă dar, dacă ar şti toți cum să o obțină, n-ar mai fi nevoie de vindecători şi iar ajungem la dragostea față de aproapele nostru.

Fiecare om trebuie să ştie să se vindece pe sine sau să ceară ajutor pentru a învăța asta pentru că toți marii vindecători au fost sufocați de bolnavi precum Iisus. Fără forța noastră internă, fără dorința noastră de viață nici o vindecare nu este posibilă şi ne poate răpune orice boală oricât de ridicul de banală ar fi ea.

„Viața mea a fost plină de necazuri, majoritatea nu s-au întâmplat." Michel de Montagne

„Dacă vrei să ştii cum ți-au fost gândurile ieri, verifcă-ți sănătatea, azi." Proverb indian.

Pe acest principiu se bazează Noua medicină germană inițiată de oncologul Ryke Hamer.

Stress-ul este o boală occidentală, Mircea Eliade spunea că diferența dintre un asiatic şi un occidental este că asiaticul, dacă se loveşte la un deget, îl doare numai acel deget, pe când occidentalul dacă se loveşte la un deget îl doare tot corpul.

Stress-ul poate fi combătut prin combaterea fricii de ceea ce se poate întâmpla şi să nu uităm cum Ion Creangă în „Prostia omenească" ne povesteşte despre nevasta şi soacra celui care a plecat în lume care plângeau moartea copilului aflat în legănul de sub cuptorul pe care stătea drobul de sare pe care urma să-l dărâme pisica ce urma să vină în casă.

O primă posibilitate de a menține echilibrul organismului este aceea de a respecta timpul de refacere al acestuia. Să nu uităm că orele de şcoală de pe vremuri erau de 50′ cu pauze de zece minute. Acesta nu a fost întâmplător ci rezultatul cercetărilor unor igienişti. Organismul are nevoie, în fiecare

oră, de o pauză pentru refacere şi unele dintre marile minți ale lumii obişnuiau să ațipească în timpul lucrului câteva minute fixându-şi modalități de trezire (Edison obişnuia să ațipească în scaun cu o ligură sau alt obiect în mână şi când acesta cădea pe podea se trezea revigorat).

Exercițiu de relaxare Qui-Gong:

Respiră uşor şi fără efort urmărindu-ți respirația.

Imaginează-ți că picioarele tale sunt calde şi pufoase ca un nor.

Expirând relaxat adu senzația de bine către genunchi. Simte liniştit confortul genunchilor tăi.

Relaxarea se întinde prin muşchi şi oase ca şi cum un curent cald ar circula prin trup.

Expiră relaxat şi adu senzația de bine până la zona bazinului. Simte.

Expiră relaxat şi adu-o la umeri. Las-o să se răspândească în tot corpul şi în brațe şi palme ca un curent de aer cald şi plăcut.

Cu o nouă expirație du relaxarea până în creştet şi învăluie-ți organismul în aerul cald.

Stai în aerul cald care este ca un duş, lasă toate grijile şi necazurile să fie luate de acel flux şi îndepărtate de tine.

Repetă după un timp.

Câteva reguli de conduită

1. încercați să eliminați cuvintele considerate urâte din vocabularul dumneavoastră zilnic;

2. încercați să spuneți "sărut mâna" sau "bună ziua" primii atunci când întâlniți pe cineva cunoscut indiferent dacă-l considerați o persoană care nu merită efortul;

3. încercați să spuneți "te iubesc" celor dragi deşi vi se pare desuet şi demodat și să simțiți cu adevărat această iubire;

4. încercați să iertați din start greşelile altora față de dumneavoastră acordând prezumția de nevinovăție sau sperând că forța divină va repara nedreptatea care vi s-a făcut, aşteptați relaxat să vedeți cum se va produce asta dar nu vă bucurați de răul celuilalt ci numai notați faptul că acest echilibru funcționează şi nu contabilizați greşelile pe care alții le fac în viața lor(fără bârfă);

Mevlana (Celaladin I'Rumi) spunea ca sunt patru feluri de oameni:

Acei care, când primesc o palmă, răspund cu aceeași monedă și care sunt pe primul nivel al înăltării;

Acei care, când primesc o palmă, privesc să vadă cine i-a lovit;

Acei care, în aceeași situație, nici nu întorc privirea dar se întreabă de ce au fost loviți și

acei care, primesc palma și nu dau importanță, pentru că știu că în fiecare rău este și un bine implicit și care se află pe cea mai înaltă treaptă a înăltării.

5. doriți-vă intens ceea ce vă doriți şi aşteptați să se îndeplinească, chiar dacă vi se pare absurd;

6. tratați munca dumneavoastră ca pe un joc, fără a vă implica sentimental în eşecuri dar bucurați-vă de reuşite;

dozați-vă timpul în aşa fel ca să vă şi odihniți cel puțin 5′ la fiecare oră – vezi somnul lui Edison.

7. încercați să fiți fericiți cât mai des posibil până veți ajunge să fiți aşa în fiecare clipă. Râdeți cât mai des şi cu cea mai banală ocazie dar încercați să nu vă tâmpiți neglijându-vă intelectul. Adresați un zâmbet tuturor organelor dumneavoastră ca şi cum v-ar fi prieteni şi nu uitați regula celor trei metri.

Fără să vreau aceste reguli au ieşit în număr de 7. Nu vă cer să îndepliniți aceste reguli deodată este suficient să încercați şi veți vedea că rezultatele pozitive obținute prin aplicarea uneia vă vor atrage să le aplicați pe toate.

Câteva reguli de igienă

1. treziți-vă la ora 6 şi culcați-vă la ora 21, reducând, astfel, televizorul cu programele lui deprimante;

2. mâncați ceea ce vă prieşte şi nu ceea ce vă place, mestecând până când bolul alimentar devine o pastă;

3. aerisiți camera înainte de culcare chiar dacă este iarnă grea timp de 5 minute frigul căleşte şi spaima noastră de frig este o prejudecată; nu există noțiunea de curent de aer creat între uşă şi fereastră(vezi medicina din SUA) ci numai aceea de organism necălit sau bolnav;

4. faceți zece minute de gimnastică în fiecare dimineață, cu fereastra deschisă, indiferent de anotimp, nu pretindeți că nu aveți timp, şi mâncați-vă micul dejun;

5. nu mâncați mult la o masă obişnuită şi faceți o pauză sau folosiți hrană mai uşoară după o festivitate la care ați participat;

6. mergeți mai mult pe jos, organismul are mare nevoie de mişcare sau faceți 30'-1h de sport care să vă facă să transpirați de două ori pe săptămână cel puțin;

7. beți apă obişnuită şi nu altcevă când vă este sete.

Am încercat ca aceste reguli să fie tot 7 pentru simetrie dar puteți adăuga orice regulă de igienă vi se pare potrivită cu condiția să nu contravină acestor reguli de bază.

Dar să nu uităm vorba înțeleaptă „**Nu tăim pentru a mânca ci mâncăm pentru a trăi".**

Respectarea acestor reguli vă va ajuta să vă însuşiți mai bine exercițiile pe care vi le propun şi să ajungeți la rezultate pozitive rapide şi chiar la schimbarea cursului vieții dumneavoastră.

Poveste Zen: "Soyen Shaku, primul maestru zen care a călătorit în America, spunea:

– Inima mea arde ca focul, dar ochii mei sunt reci ca cenuşa stinsă.

El îşi stabilise nişte reguli pe care le-a respectat cu strictețe toată viața:

- dimineața, înainte de a se îmbrăca, ardea tămâie şi medita;
- se culca la aceeaşi oră;
- mânca la intervale regulate;
- mânca moderat, niciodată pe săturate;

- primea oaspeți în aceeaşi atitudine în care se afla când era singur;
- singur, păstra aceeaşi atitudine ca şi atunci când avea oaspeți;
- judeca înainte de a vorbi iar ceea ce spunea ducea la îndeplinire;
- nu pierdea ocaziile dar, înainte de a acționa, se gândea de două ori;
- nu regreta trecutul, privea doar viitorul;
- acționa curajos ca un erou dar avea inima blândă, ca un copil;
- dacă era în pat, dormea de parcă era ultimul său somn;
- dacă se trezea, părăsea imediat patul, ca şi cum ar fi aruncat o pereche de sandale rupte."

Hipocrate practica regulile următoare de igienă şi a trăit 83 de ani: „sa mananci putin, sa dormi pe tare, sa te scoli o data cu pasarile si tot cu ele sa te culci."

Tot el spunea că este mai uşor să previi boala decât s-o tratezi şi că boala e omul.

„Ioane, ține minte că, în viață, trebuie să mesteci bine, să dormi bine şi să mergi încet" Moş Neculai Boariu, un înțelept autohton care a murit şi nu ştiu nici măcar unde este îngropat dar mai trăieşte în sufletul meu.

CEEA CE NU TREBUIE SA UITATI ESTE CA ORGANISMUL DUMNEAVOASTRA ESTE PERFECT SI SE POATE APARA DE ORICE BOALA, NUMAI IDEILE NEGATIVE SI SPAIMELE PE CARE LE AVETI IL INCURCA.

VINDECAREA BOLILOR NU SE PRODUCE PRIN INTERVENTIA MEDICILOR CI PRIN FORTA PROPRIE A BOLNAVULUI, MEDICAMENTELE SUNT DATE DE DUMNEZEU LA FEL CA STIINTA FOLOSIRII LOR. MEDICUL CA SI ÎNTELEPTUL SUNT PERSOANE CARE TREBUIE SA INVETE PE CEI DORITORI CUM SA FACA SA SE VINDECE.

PRIMUL PAS CÃTRE VINDECARE ESTE ÎNVINGEREA SPAIMEI DE MOARTE.

Valeriu Popa, respectatul terapist român a publicat o carte, împreună cu două doamne Sanda Stefan şi Raluca Dumitrache, care are un nume minunat şi conţine lucruri pe măsură: ***Dăruim lumină şi iubire, pentru vindecare mintală şi spirituală*** din care vom lua şi noi un citat:" *Fiecare gând, cuvânt sau emoţie provoacă o vibraţie în fiecare celulă a corpului şi lasă acolo o impresie adâncă. Trebuie să învăţăm să înlocuim gândul nociv cu gânduri bune. De exemplu: gândul de curaj va servi imediat drept antidot puternic contra urmărilor gândului de frică."*

Banii n-aduc fericirea dar nici nu o impiedica

Trebuie să discutăm problema banilor într-o lume mercantilă.

O atitudine minunată mi s-a părut aceea a unui om de afaceri de origine română (dăm acest exemplu din patriotism nu pentru că ar fi unicul) care, având o carieră de succes în Londra a fost întrebat cum face să aibă aşa de mulţi bani. El a răspuns simplu că banii au venit întotdeauna ca rezultat al

muncii lui pe care o iubeşte enorm, că nu poate trăi fără muncă şi ştie că banii vor veni şi de acum încolo.

BANII, ÎN VIAȚA NOASTRĂ, SUNT UN MIJLOC ȘI NU UN SCOP.

"De ceea ce ți-e frică nu scapi" Proverb românesc.

„Impăratul roman Vespasianus, venind la tron după Nero şi urmaşii acestuia a găsit vistieria goală.

Nevoia de bani l-a împins la a pune diferite taxe dintre care cea mai cunoscută este aceea asupra closetelor publice (de aici şi numele de vespasiene dat acestora cândva).

Intr-una din zile, fiul său Titus i-a spus împăratului că poporul râde cu privire la taxa pusă pe closete.

Impăratul i-a pus o monedă sub nas şi i-a spus „Non olet" (Nu miroase). De atunci datează expresia: Banii n-au miros"

Spaima de sărăcie va naşte întotdeauna sărăcie şi cel care nu ştie să fie bogat nu va fi, indiferent de sumele de bani din bancă sau de la saltea. Bogăția e o stare de suflet şi nu un motiv de trufie.

Observați că sunt mulți câştigători la loterii care devin imediat săraci sau nu se comportă niciodată ca nişte oameni cu adevărat bogați pentru că nu ştiu cum s-o facă.

Banii sunt pentru a fi cheltuiți şi nu pentru a-i tezauriza şi a-i venera. Cu cât îi cauți mai puțin cu atât ai mai mulți.

Fă-ți liste cu ce vrei să realizezi şi nu cere sume de bani. Astfel, vei canaliza efortul către îndeplinirea unor vise şi vei atrage forța divină să lucreze în favoarea ta. Divinitatea nu

cunoaşte termenul de bani ci acela de obiecte sau acțiuni care au o valoare pentru oameni.

Pentru ceea ce ai muncit, să înveți a cere un preț corect şi cinstit compus din elemente clare şi explicabile.

Există o povestioară moralizatoare despre care nu prea ştiu unde am găsit-o şi care sună cam aşa: „Un împărat avea o cutie muzicală la care ținea foarte mult.

Intr-una din zile aceasta s-a stricat şi nimeni nu ştia s-o repare. A dat împăratul de ştire în patru zări că cine o va repara poate cere orice preț şi s-a prezentat un meşter despre care toți spuneau că-i cel mai bun.

S-a dus la cutia muzicală, s-a uitat atent şi a scos un ciocănel cu care a lovit uşor într-un anumit loc. Si, minune, cutia a început să cânte la fel ca înainte.

Impăratul l-a întrebat pe om care-i este prețul şi acesta a răspuns: 1000 de bani de aur.

S-a mirat foarte împăratul şi l-a întrebat cum a ajuns la acest preț iar omul i-a răspuns cu simplitate:

– Măria ta, un ban de aur cer pentru lovitura de ciocănel şi 999 pentru că am ştiut unde să lovesc.

Si împăratul a plătit prețul mulțumit.”

Exista, oare, fericirea?

Scopul final al tuturor eforturilor făcute de noi este acela de a atinge fericirea dar mulți nu ştiu nici măcar ce-i aceea fericire.

Putem noi, oare, să dăm rețeta fericirii unei persoane?

NU.

Poveste: „ A fost odată, demult de tot, un împărat care voia cu orice preț să fie fericit. A chemat la el pe cei mai mari vrăjitori, pe cei mai înțelepți dintre înțelepți şi pe cei mai grozavi medici dar nimeni nu a putut să-i dea o rețetă a fericirii.

Intr-un târziu, oamenii împăratului au descoperit un pustnic ce trăia undeva departe în munți. Acesta le-a spus că împăratul lor va fi fericit dacă se v-a îmbrăca cu cămaşa unui om fericit.

S-au pus pe căutat şi unul nu avea bani, altul nu era sănătos, altuia nu i se măritase fata şi tot aşa n-au găsit pe nimeni care să spună că este fericit.

Obosiți, s-au rezemat de peretele unei cocioabe care stătea gata să cadă şi au auzit, prin ferestra spartă o voce spunând:

– Iți mulțumesc, Doamne că mi-ai dat şi azi o bucată de pâine ca să nu mă culc cu stomacul gol. Sunt fericit.

Au năvălit în cocioabă şi l-au trântit pe om la pământ, i-au scos haina şi... au constatat că era atât de sărac încât nu avea cămaşă.”

„Am ajuns să înțeleg că este mai bine să trăieşti viața decât să o conceptualizezi. Sunt fericit pentru că, în fiecare zi, cresc şi nu ştiu care este limita” Bruce Lee

„Cei mai mulți sunt atât de fericiți pe cât mintea lor le permite să fie.” Abraham Lincoln.

Inventăm motive pentru a nu fi fericiți cu toate că viața noastră este un perpetuu motiv de fericire.

Căutăm surogate de fericire în băutură, droguri sau alte stimulente care nu aduc fericirea ci doar o stare de excitație.

Fericirea ESTE o stare de bine lăuntric ce nu trebuie stimulat şi care, pur şi simplu, se află acolo.

Un medic doritor să-şi ajute pacienții dependenți de droguri a descoperit endorfinele care sunt substanțe produse de organismul uman ce provoacă o stare de beatitudine. Există idei că mărirea numărului de endorfine ne va face fericiți.

Fericirea nu este să faci ce-ți place ci să-ți placă ce faci.

Cine-şi doreşte fericirea imbecilă şi râsul fără motiv poate practica acest gen de stimulare dar cel care caută adevărata fericire o va găsi numai dacă-şi găseşte echilibrul intern şi cel cu forța divină.

Exercițiii pentru obținerea unei stări de bine ca un pas spre fericire se pot face şi putem recomanda şi noi unul bazat pe ideile qui-gong:

Aminteşte-ți un moment de fericire sau imaginează-ți ceva care te-ar face fericit.

Transformă acest sentiment în lumină pură.

Identifică locul din corp unde se manifestă mai puternic.

Intensifică lumina şi răspândeşte-o în tot corpul.

Imbracă-te în lumina aceasta şi simte-o ca pe-o plăcere imensă.

Joacă-te cu ea şi prin ea liber şi fără prejudecăți. Fă ceea ce-ți place mai mult.

Reține, toate dorințele trebuie să fie pozitive pentru a nu deranja forța divină şi nici pe cei din jur.

Buddha spuse:

„Eu consider regii şi conducătorii ca nişte fire de praf; aurul şi bijuteriile, ca nisipul şi grohotişul; hainele luxoase ca pe nişte zdrențe obişnuite. Văd miliardele de lumi ale universului ca nişte semințe mărunte de rodie iar mările, ca pe un strop de apă. Invățămintele lumeşti sunt doar iluzii.Sfântul drum al iluminării e ca un buchet de flori ce se deschide în fața ochilor noştri. Meditația e ca un stâlp ce susține un munte, iar Nirvana un vis în timpul zilei... Judecarea binelui şi răului e ca dansul şerpuitor al dragonului, iar ivirea şi stingerea credinței e precum urma lăsată de scurgerea anotimpurilor...”

„Acelaşi în suferință şi fericire, mulțumit [privind] la fel la un bulgăre de pământ, piatră sau aur, nepăsător la ce-i plăcut şi neplăcut, neclintit, nepăsător la defăimare şi laudă,

Nepăsător la cinstire şi dispreț, nepăsător de-i cineva prieten sau duşman, renunțând să treacă la orice faptă, despre acesta se poate spune că a trecut de Tendințe.” Bhagavad-gita

„Am aşa de multe de făcut azi, că trebuie să-mi petrec de două ori mai mult timp în meditație.” Mahatma Ghandi

CONCLUZIA MEA ESTE CĂ, ÎN VIAȚĂ, NU EXISTĂ PLĂCERI CI NUMAI ACTIVITĂȚI. DACĂ VEI REUȘI SĂ LE FACI PLĂCUTE, VEI FI VESEL, DACĂ VEI REUȘI SĂ LE FACI PLĂCUTE ȘI CORECTE, VEI FI FERICIT.

Cujetari

Acasă este acolo unde-ți este sufletul pereche.

Sufletul pereche este peste tot.

Iată ce spunea Aristofan:
Poți face orice vrei dar nu este bine sa faci tot ceea ce poți.

Cred că gândirea a devenit vulgară, fiind la îndemâna oricăruia şi este timpul să trecem la o fază superioară.

Ințeleptul recomandă să nu te bucuri sau să te superi gândindu-te la trecut sau la viitor pentru că îți pierzi din viața cotidiană, aşa putem înțelege de ce spun bătrânii: „Numai proştii râd de ce-şi amintesc."

Nu-mi plac sistemele politice pentru că încearcă să copie puterea divină dar nu respectă regulile acesteia.

Ne îndreptăm cu mare viteză către prostia absolută, sper că voi ajunge să văd momentul în care trecem către înțelepcinea absolută și că asta nu este un fel de a spune „Să-mi de Dumnezeu sănătate".

Mic dialog cu Dumnezeu

– Problema, Doamne, nu este că TU poți să ierți și să înțelegi oamenii ci aceea că eu nu pot.

- Dacă ai putea, fiule, să faci ceeea ce Eu fac, la ce-ar mai folosi? Care, oare-ar mai fi diferența dintre noi? Arogantule!

– Nici una, atunci aș fi atins absolutul și diferența dintre noi n-ar mai conta. Şi nu este aroganță ci dorința firească a elevului de a-și ajunge maestrul și chiar de a-l depăși. Este progresul, așa cum îl văd eu.

Trebuie să te concentrezi nu să cauți modalitatea de a te concentra asupra unui scop.

Nu trebuie să-ți fie frică pentru că frica ta îți potențează adversarul. Dacă nu-ți va fi frică de nimeni vei putea să ierți și să uiți.

Nu contează cât timp stăm despărțiți ci cum petrecem infinitul mic în care suntem împreună.

Nu trebuie să cunoști ci să simți cunoașterea.

Omul evoluează de la *zoon politikon* la *zoon solitaris.*

Fiecare om tinde sa atingă propria-i perfecțiune, să-şi dea lucrarea finală în fața Divinității, săbiile de samurai n-au dispărut pentru că nu mai erau necesare ci pentru că

meşterul făurar a atins ultima culme a artei sale şi darul a ajuns la Creatorul Suprem.

O adevărată prințesă nu împerechează giuvaerurile prețioase cu mărgelele de sticlă şi nici nu cere adorația supuşilor.

Minciuna nu este lipsa ci deformarea adevărului.

Incantațiile şi rugăciunile nu sunt menite decât a ne face conştienți de ceea ce deja avem cu toate că noi avem impresia că cerem.

„Dă, Doamne" nu există ci „Mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat.

Abia acum am văzut asta."

În viată trebuie să pastrăm „regula închinării" prin care să ne arătăm respectul față de Divinitate, să ne întărim credința şi să mulțumim pentru viața ce ne-a fost dată ca un dar neprețuit şi „regula constanței" prin care să păstrăm tot ceea ce ne îndreaptă spre bine. Te poți, oricând, îndrepta spre întuneric dar vei pierde şansa de a-ți dedica viața luminii şi înălțării.

Viața este precum mersul pe sârmă, trebuie să fii, mereu, concentrat asupra a ceea ce faci ca să nu cazi. Orice mărunțiş care-ți atrage atenția îți poate influiența fatal mersul tău înainte.

Cel mai greu este atunci când îţi iubeşti discipolul. El va crede că măsurile tale mai dure înseamnă scăderea dragostei şi tu nu vei şti dacă este aşa dar vei şti că faci ceea ce-i bine pentru el nu pentru dragostea dintre voi.

Deşi Divinitatea i-a plasat omului Nefiinţa, la capătul vieţii, acesta nu s-a vindecat de Trufie şi Frică.

Imensă Vanitate, numele tău este Fiinţă Umană!

Democraţia este dreptul fiecăruia de a-şi alege forma de sclavie.

Atunci când cineva este biciuit, indiferent dacă face bine sau rău, acesta nu se mai gândeşte la bine sau la rău ci numai la cum să se ferească de bici.

Iţi mulţumesc, Doamne, pentru că mi-ai dat viaţa asta, pentru că am ocazia să mulţumesc pentru ea Tie şi celor vii şi morţi.

Comunicarea prin cuvânt a devenit comunicare prin minciună. Trebuie să redescoperim celelalte moduri de comunicare (prin dragoste, telepatie, empatie...) şi, astfel, vom înţelege ceea ce ne comunică cei plecaţi dintre noi. Morţii ne vorbesc dar noi nu-i înţelegem.

Omenirea nu va dispărea până ce nu-şi va îndeplini misiunea.

Viața este un dat care se poate sfârşi oricând, iată de ce pot respecta criminalul, bunurile sunt lucruri efemere de care te poți lipsi, iată de ce pot respecta hoțul, sufletul etern este unic, iată de ce nu pot respecta mincinosul.

Dacă am fi făptuit ca Isus şi nu ne-am fi mulțumit să-l punem pe cruce şi să ne rugăm lui să ne dea ceea ce ar trebui să luăm singuri, eram în Rai şi Raiul era aici. Ce-ar fi dacă lumea asta ar fi locul de joacă la Divinității? Iar noi am avea o libertate de a devia de la reguli tocmai pentru ca cei eterni să poată studia posibilități diferite de dezvoltare a unui fenomen anume?

Atunci, abia, am putea înțelege (dacă asta este explicația) dispariția diferitelor civilizații succesive.

Ele şi-au atins scopul pentru care au fost create.

In ochii noştri gloria pământeană umbreşte gloria divină şi, de aceea, preferăm să construim Turnul Babel în loc să ne construim propria înălțare.

Nu trebuie să avem un sentiment de vinovăție pentru ceea ce am făcut cu bună credință, ar fi o jignire adusă divinității şi o manifestare a trufiei noastre.

Nu poți atinge veşnicia dacă grăbeşti timpul.

Hristos ne-a arătat că preoții încetaseră a-l mai cinsti pe Dumnezeu-Tatăl.

Oare n-a fost prima dată când el nu s-a comportat cu blândețe față de ***niște oameni?***

Pacatul originar al omului nu este nici descoperirea sexualității nici cunoaşterea lumii ci înmulțirea. Prin înmulțire omul şi-a pierdut unicitatea şi fericirea supremă. Lumea va evolua până la concentrarea într-un singur om.

Noi l-am făcut pe Hristos zeu, reprezentantul Tatălui, i-am construit biserici în care preoții îi nesocotesc învățătura.

Nu cred că există „nu pot” ci numai lenea care ne împiedică.

Până când nu ajungem să facem un lucru totul ni se pare uşor. Abia când ajungem să-l facem înțelegem ce uşor era.

Din punctul de vedere al Satanei, Dumnezeu este rău.

Cel mai rău lucru este să mori, după ce ai murit.

Nu ştiu să înot, nu ştiu să zbor, am doar puterea gândului cu care pot să fac tot ceea ce doresc.

O parte din Dumnezeu s-a făcut om şi a început să existe.

In timp, s-a îndrăgostit de sine atât de mult că a uitat calea pe care a venit şi starea lui inițială. Dar asta l-a făcut să se teamă de moarte, pe care n-o mai percepea ca pe o reunire ci ca pe o pierdere de identitate.

Acum ambele părți caută să se regăsească şi se bucură atunci când reuşesc.

Oare a fost un experiment nereuşit al Dumnezeirii?

Femeia percepe bărbatul în două moduri: ori ca pe masculul Alfa de care se teme dar cu care doreşte să se împreuneze, ori ca pe copilul ei căruia îi poate modifica viața.

Epuizează toate drumurile către acelaşi final şi vei fi un OM complet.

Renunțăm la fericire pentru bucuria de moment.

Intunericul este absența luminii aşa cum moartea este absența vieții deci viața nu moare ci, doar, se mută în altă parte.

Dacă eu SUNT, tu cine eşti?

Eu.

Dacă eşti „eu” de ce nu te iubesc?

Pentru că nu mă iubesc pe mine.

Păcat.

Nu faptul că Isus este Dumnezeu este problema ci faptul că noi nu reuşim să fim Isus.

Nu sunt servitorul tău ci prietenul tău, deci nu mă dispreţui când îţi fac un bine.

Si tu eşti prietenul meu dar nu ştii încă.

Dilema darwinismului: Dacă animalele urmează să devină oameni, atunci noi ce vom deveni?

Se spune că există un suflet pereche. Androginul lui Platon, Blaga, Eliade...

Ideea este că toate sufletele sunt pereche, ele se unesc în dumnezeire.

Vindecând pe alții câştigi glorie sau bani sau pe amândouă. Vindecându-te pe tine câştigi veşnicia.

Dacă, la bătrânețe, nu ne-am pierde entuziasmul şi îndrăzneala tinereții am fi mult mai departe.

„Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți” înseamnă să te iubeşti pe tine întâi.

Oricât de bogat devine un om, nevoile lui rămân aceleaşi. Iată de ce s-au inventat nimicurile extrem de scumpe.

In cele mai sumbre momente ale vieții, frumusețea rămâne aceeaşi, doar că tu nu o poți percepe.

Ca să fii un mare om nu trebuie decât să faci invers decât ceilalți.

Poți fi un râu de bine în marea de rău din jur sperând să devii o mare de bine şi răul să devină un râu.

Curajul este o sfidare a fricii şi nu este o calitate, lipsa fricii este calitatea spre care trebuie să tindem.

Omul care spune: Eu nu mai pot să mă schimb” se declară mort.

Dacă toți oamenii ar fi ca noi cât de anoşti am fi noi înşine!

De aceea nu lăsăm lumea să fie lineară şi creem în jurul nostru o atmosferă ostilă nouă, pentru a ieşi în evidență.

Este lumea mea.

Eu trebuie să strălucesc şi să fiu deosebit.

Uneori suntem masochist de deosebiți alteori sadic de deosebiți dar mereu în contrast cu restul lumii.

Nu pot exista oameni ca noi în acelaşi habitat tocmai pentru că noi nu vrem ca ei să existe.

Iată de ce contrariile se atrag.

Pentru că se pun în evidență unul pe altul.

Dacă totul este infinit şi liberul arbitru este infinit.

Dumnezeu ar tăia vițelul cel gras pentru noi dar noi nu vrem să ne-ntoarcem acasă.

Nu trebuie să cauți să faci ceea ce-ți place ci să-ți placă tot ceea ce faci.

Ne concentrăm cu putere să fim o lume armonioasă dar nu reuşim pentru că nu suntem în armonie cu noi înşine.

Unica datorie pe care o avem față de urmaşi este aceea de a le fi servit ca un bun exemplu care să poată fi negat.

Nu tindem, în meditație, spre negândire ci spre gândirea fără implicare.

Furia se devorează pe sine, dragostea crează.

Putem intra în armonie cu propriul nostru corp doar dacă trăim în el şi înțelegem că veşnicia ne este comună.

Iubirea n-a dispărut, este, doar, copleşită de sex.

Nu este păcat să faci un om să se simtă bine ci să faci din asta o marfă.

Nu vreau să schimb lumea ci numai pe mine însumi.

Nu există păcate ci greşeli şi tare ale trecutului devenite obişnuințe, nu trebuie să cerşim îndurare ci să dorim să ne îndreptăm greşelile.

O problemă este aceea că ştim ce vrem noi de la Dumnezeu dar neglijăm ce vrea el de la noi.

Dumnezeu nu este mai sus ci mai presus de noi.

Lenea ne-a condus la un paradox, vrem să trăim dar murim, zilnic, nefăcând nimic.

Nu calitatea sunetului sau a luminii este importantă ci ceea ce percepi tu.

N-am fost creați pentru a rămâne inerți cu toate astea noi tindem către inerție.

Problema filosofului este că, depăşind lumea nu mai ştie care este locul lui.

Frica este o formă a lipsei de credință. Câtă vreme crezi în forța divină nu poți să te temi.

Nu de aprecierea oamenilor am nevoie ci de aprobarea lui Dumnezeu.

Când vom face mai puține greşeli nu va mai trebui să ne petrecem atât de mult timp în rugăciune.

Ne recunoaştem păcatul dar ne-am obişnit să ne fie iertat foarte uşor.

Credința adevărată nu se bazează pe frică ci pe convingere.

Nu există atei ci doar oameni care nu cred că viața are un scop mai înalt decât putem vedea.

Nu cred că lipsa credinței în Dumnezeu scade puterea acestuia ci numai ne îndepărtează pe noi de El.

Prin profunda înțelegere a credinței în Dumnezeu, Isus ne-a dezvăluit că nu negarea părinților noştri este progresul.

Cu alte cuvinte, creştin este acel care crede în părinții săi, vii sau morți.

Dacă viața noastră este o iluzie, de ce să ne mulțumim să privim filme şi să ne creăm iluzia în iluzie?

Dacă viața noastră nu este o iluzie, de ce să ne creăm iluzia văzând filme şi să nu trăim realitatea noastră?

EU însemn TOTUL şi totul înseamnă EU, în consecință nu-mi rămâne decât să FIU în loc să EXIST.

Dacă o prevestire te-a ajutat să eviți un eveniment, nu te bucura. N-ai făcut decât să-l amâni şi să-l agravezi.

Nimic din ceea ce facem nu este nou. Nu numai pentru că a mai fost descoperit ci pentru că va fi redescoperit la momentul potrivit.

Nu vreau să fiu un capăt de drum ci, doar, un pas.

Timpul se măsoară în ore, veşnicia în fapte.

Isus ne-a creat un handicap. Nimeni nu se mai consideră fiul lui Dumnezeu.

Nu suntem ființa supremă pentru că am avea ceva deosebit față de alte ființe ci pentru că, în lanțul trofic, nici o

altă ființă nu se hrăneşte cu oameni. Noi vânăm tot şi nu hrănim pe nimeni.

Se crede că este importantă calea. Eu cred că important este scopul.

Nu are nici o importanță că ştii ce se va petrece peste o mie de ani. Important este să trăieşti azi.

Indiferent ce se va petrece este doar apanajul Dumnezeirii de a aprecia. Trăind, astăzi, frumos vei prefigura frumosul de peste o mie de ani.

Nu există păcate ci doar conformare la tarele unor mii de ani de existență.

Trufia nu este cel mai mare păcat ci doar cea mai mare greşeală.

Dacă ZEUL este OM in integralitatea lui adică OM SUPREM.

Este adevărat că dorința omului de a cunoaşte l-a dus într-un impas: a descoperit metoda de a cunoaşte METODA ..... şi a uitat ADEVARUL în care trebuia, numai, să creadă.

Eu iubesc iubirea.

Pe Dumnezeu trebuie sa-l auzi singur, asta nu se poate învăța.

Cel mai important lucru este să-ți placă să dăruieşti nu să urmăreşti cum este folosit bunul dat.

Dilema Isus: Nu-i, oare, păcat că numai moartea pune oamenii în valoare?

Doamne, problema mea este că nu ştiu când să te las să gândeşti tu pentru mine şi când să gândesc eu!

Tot ceea ce spun nu este nou ci altfel fomulat.

Niciun profesor nu te va învăța cum şă faci o invenție. Dacă ştia, era inventator şi nu profesor.

Dacă viața asta este un vis al EULUI MEU SUPREM, atunci aş vrea să mi-l amintesc pentru totdeauna.

Dacă tinerețea ar şti... dacă bătrânețea ar îndrăzni...

Nu te sacrifici pentru cel pe care-l iubeşti ci trăieşti pentru a-l iubi.
Fericirea este în dragostea ta pentru el, numai recompensa este în dragostea lui pentru tine.
Esența este să trăieşti şi să te bucuri că lumea există.

Populația lumii creşte.
Cantitatea va duce la un salt calitativ.
Depinde în ce sens.

La început a fost cuvântul ne-a rămas obligația de a căuta noțiunea.

Timpul este o porțiune marcată a veșniciei.

Dacă s-a-ntâmplat ceva greșit, nu trebuie să ne punem cenușă în cap sau să căutăm vinovați ci să căutăm repararea greșelii și învățămintele care trebuie trase din asta.

Femeia își dorește împerecherea cu Masculul Alfa pentru a naște un alt mascul alfa care să-l ucidă pe primul și să fie sub comanda ei. Dacă nu poate se va mulțumi cu un mascul beta pe care-l va domina.

O clipă de fericire nu se poate măsura în ani.

Suntem tentați să privim moartea lui Isus ca pe un sacrificiu pentru păcatele lumii dar dacă ar trebui să privim nașterea și viața lui ca pe un exemplu de urmat n-ar fi mai bine?

Conducătorii lumii, care se văd, sunt formali. Dumnezeu conduce lumea în funcție de cei care contează cu adevărat.

Nu există microbi și nu există boli, există numai spaima de microbi și de boli.

Fiecare idee pe care o am se modifică în fiecare zi pentru că eu mă modific în fiecare zi.

A ierta nu-nseamnă a aproba.

Raiul nu este un loc, este o stare de spirit.

Sunt oameni care știu și spun și sunt oameni care știu că știu și că va veni timpul când, cineva, o să spună.

Eu nu-mi doresc nimic, încerc,doar, să aflu ce-și dorește Dumnezeu pentru mine.

Ceasul nu este stăpânul timpului. Am văzut multe ceasuri stricate, în timpul vieții mele.

Omule, n-am nevoie de corpul tău!
Doar pământul are nevoie de el, dacă tu nu ți-l mai dorești.

Biserica a fost, și este un lucru pozitiv, în evoluția omenirii. Altfel Dumnezeu nu ar fi îngăduit-o.

Nu contează atât de mult dacă ești bogat sau sărac, dacă ești bun sau rău, dacă furi sau ucizi ori vindeci și dăruiești cât contează un gând nepotrivit.

Concentrează-te pe vindecare nu pe metoda care o folosești.

Nu fapta este păcătoasă ci intenția cu care ai săvârșit-o.

Oamenii nu vor să se vindece total ci, numai, să scape de boala care-i deranjeză, pe moment.
Iată de ce n-a fost descoperit panaceul universal sau,dacă a fost descoperit, n-a avut întrebuințare.

Fiecare individ în parte îți va da dreptate dar adunați la un loc te vor contrazice.

Nu cred că nu s-a întors nimeni din moarte ci, doar că, după Buddha și Isus, nimeni n-a mai vrut să se afle.

Oamenii au pierdut, de la Adam, dragostea care l-a făcut pe acesta să accepte a mușca din măr.

Dumnezeu ne-a vorbit când noi eram ființe simple. Iată de ce trebuie să reducem totul la simplu. Așa vom afla cuvântul lui Dumnezeu.

Toți suntem fiii lui Dumnezeu și, în consecință, suntem buni, apriori, numai că, unii dintre noi, n-am aflat încă.

Iată motivul adevărat pentru care trebuie să ne iubim unii pe alții

Pentru a face bine semenilor tăi, trebuie să-i privești prin ochii lui Dumnezeu.

Suntem tentați a crede, că, prin metode sofisticate, meditația noastră ne va duce la Dumnezeu, când, de fapt Dumnezeu vine către noi numai adus de puterea credinței noastre și de puritatea ei.

Meditația este un mod de cinstire a divinității.

Nu ceea ce citești ci cu ce rămâi, nu ceea ce ți se oferă ci ceea ce primești contează.

Dar, mai mult decât orice, contează ceea ce dai mai departe.

Încercarea de a modela lumea după eul nostru duce la conflicte, modelarea eului după evoluția lumii ar duce la dezastru.

Iată de ce este nevoie de un ideal și niște reguli universal valabile care sunt Dumnezeu.

Dumnezeu este suma inteligenței umane și mai mult decât atât.

Contrarii

Motto:
"Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi
pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea,
ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ. "
Apocalipsa, cap. 3,10

Dumnezeu i-a dat omului greşeala ca o contragreutate.

Cine este Răul care îl ispitea pe Isus? Dar pe Mahomed? Dar pe Budha? Dar pe orice trimis al Zeului pe pământ? Dar pe Zeul însuşi ? Este cineva sau ceva? Este o stare de spirit sau o entitate?

Numai asta desparte religiile. Numai asta poate să elucideze starea de grație. Nu, nu cuvântul este important ci noțiunea. Notiunea de rău ... sau de bine ... sau notiunea de amândouă îmbinate.

Răul este o stare necesară, prezentă în fiecare din noi în mai mică sau mai mare măsură sau, poate, situat dincolo de orice dimensiuni, apare ca un dat aprioric precum BINELE. A fost adorat, cultivat, implorat sau aplicat, cu acuratețe, la tot ce mişcă de către inteligența umană privită ca un tot.

Răul, ca factor de echilibru al lumii, ne-nspăimântă sau ne fascinează, deci, privit din alt punct de vedere, răul este bine, poate, BINELE ABSOLUT.

Greşesc pentru că, altfel, n-aş şti să fiu drept. E o scuză.

Sunt drept pentru că nu pot greşi. E o afirmație.

Sunt drept pentru că aşa trebuie. E un aforism.

Sunt drept pentru că aşa cred eu că sunt. E un egoism.

Greşesc pentru că aşa sunt eu. E un adevăr.

E un adevăr?

E o greşeală.

E o greşeală?

Sunt drept.

Sunt drept?

Viața e un joc între drept şi nedrept, greşit sau adevărat **sau doar un joc**. Între orice şi orice sau între oricine şi orice sau între oricine şi oricine. Sau între gândurile ori visele, CUI?

Şi atunci te-ntreb din nou: OARE NU-I RĂUL BINELE ABSOLUT?

Demonic sau, pur şi simplu, interogativ?

Aşa cum vezi în întuneric samânța luminii aşa poți vedea şi, în rău, sămânța binelui.

Poți vedea?

Aspect al luptei contrariilor sau Dao?

NIMIC.

Nu poți vedea aşa cum nu poate vedea o cârtiță.Oare cârtița nu poate vedea cu adevărat sau aşa interpretăm noi faptul că n-are ochi? Cineva spunea că este o mare diferență între a privi şi a vedea. Poți vedea, deci... E doar o posibilitate.

E o posibilitate ?

Să surprindem clipa, clipa gândirii, clipa absolută a binelui sau a răului ... Gândirea înseamnă bine şi rău. Deci şi rău.

Nu gândi.

Poți?

Oare n-ar putea fi momentul negândirii, gândirea absolută? Dar noi nu ne putem opri a gândi, deci greşim. Nu-i acesta păcatul perpetuu în fața divinității? Nu cumva trufia de a ne considera superiori animalelor şi lucrurilor din lume, care nu gândesc, este păcatul suprem? Nu cumva suntem cea mai de jos verigă a evoluției care, datorită gândirii, se crede supremă?

Nu te poți folosi de rău ca de o rufă. E-n tine, în gândurile tale.

Există un rău bun?

Poate. Poate nu.

Esența absolută. Există?

Ea poate fi divinitate.

Poate fi? Dar dacă o descoperi ce va fi dincolo de ea? Mai este ceva?

Trebuie să fie.

Trebuie?

Cunoaşterea este limitată, deci..., cunoaşterea noastră este limitată, deci ... Mai există o altă cunoaştere decât cea a noastră?

Nu ştiu.

Nu ştii?

Să nu ucizi nimic din ceea ce-i viață. Să nu ucizi. Atunci cum vei trăi? Nu trebuie să mănânci, să bei, să calci... Altfel ucizi.

Soluția ar fi sublimarea în spirit. Sublimarea în spirit?

Există?

Atunci care-i consistența ta? Tu unde eşti?

Eşti?

Caută-te! Caută-mă!

Eu exist.

Eu sunt ZEUL. Sunt ZEUL?

Am descoperit mai mult decât tine. Am descoperit totul. Am descoperit totul? Tot ce puteam eu. Deci sunt mort. Dacă sunt mort nu mai exist. Dacă nu mai exist, nu mai exişti. Egocentrism.

Dacă sunt mort, moartea-i o formalitate, ca o luare de buletin.

Care moarte? CUM POATE MURI UN MORT? CÂND MURIM CU ADEVĂRAT?

Tentația catastrofalului.Paranoia.

Întreabă-mă!

Te întreb.

Bravadă?

Cum aş reacționa în fața morții absolute?

Mai există o moarte? Mai există o viață?

Bună sau rea?

Bună sau rea numai să existe.

Am vrea?

Mă mint?

Mă mint.

Viteza cu care scriu este inferioară celei cu care gândesc, deci mă mint. mă mint.

Spun, totuşi, un adevăr. Scriu ceea ce gândesc.

Scriu, oare, ce gândesc? Sau ceea ce gândeşti? Sau ceea ce vrei tu să gândesc?

Atunci TU eşti ZEUL. Eşti ZEUL?

Nu răspunzi. Asta e cert. Sau TU răspunzi şi eu nu aud... ori nu înțeleg...

Incert. Am prejudecăți. Bine sau rău.

Mai mult bine în rău sau mai mult rău în bine? Care-i unitatea de măsură a binelui? Dar a răului? Nu există? Atunci cum comparăm? Care-i diferența dintre bine şi rău? De percepție a noastră?

Deci, dacă vrei, caută binele în rău, ca esență, va fi la fel ca atuci când l-ai căuta în bine.

Va fi la fel?

Devine o chestiune de cantitate . Să alegem o unitate de măsură: Câți vor suferi? Câți vor suferi de pe urma unui rău? Câți vor suferi de pe urma unui bine?

Dacă, de pe urma unui bine, suferă mai mulți, binele devine rău?

La dracu!

E rău? E o descărcare.

N-a suferit nimeni. Deci este bine. De ce? Nici n-a fost bine pentru nimeni. Deci este rău. Este rău?

Noi suntem răul? Se spune că nu suntem binele. Suntem amândouă la un loc. Deci răul si binele sunt în funcție de noi. Sunt în funcție de noi? Sau noi în funcție de ele?

ŞI ATUNCI, CINE STABILEŞTE RAPORTUL ACESTA? CINE ȚINE BALANȚA?

IATĂ, DACĂ AR FI SĂ SINTETIZĂM TOTUL, AM OBȚINE UN SILOGISM: DACĂ NU POT FI DEOSEBITE ÎNTRE ELE NU EXISTĂ BINE ŞI RĂU; DACĂ NU EXISTĂ BINE ŞI RĂU NU EXISTĂ LUPTA ÎNTRE ELE; DACĂ NU EXISTĂ LUPTĂ, NU EXISTĂ EVOLUȚIE; DACĂ NU

EXISTĂ EVOLUȚIE, NU PROGRESĂM; DACĂ NU PROGRESĂM, SCHIMBĂRILE SUNT DOAR APARENTE.

DECI, CARE ESTE SENSUL LUMII? DE CE MAI EXISTĂM ? DE CE-AM MAI SCRIS EU ASTA? ESTE BINE SAU RĂU CE-AM FĂCUT?

În loc de final

Tot ceea ce veți face pentru a ajunge la o stare de grație trebuie să țină seama de următoarele precepte:

- nimic nu se obține dintr-odată, este nevoie de paşi succesivi;

- orice eşec este un pas înainte, a eliminat o „posibilitate care nu se poate” şi ne-a învățat ceva nou;

- Forța divină ne vrea binele dacă nu-i tulburăm echilibrul cu faptele noastre;

- nu trebuie să dorim niciodată să ne substituim Forței divine sau să ne-o subordonăm;

- trăim lăsând şi pe alții să trăiască;

- nu există fericire standard, fiecare dintre noi îşi poate atinge propria fericire;

- fiecare dintre noi este propriul expert în sine şi problemele sale;

- nici o atitudine a celorlalți față de noi nu este altceva decât reflectarea atitudinii noastre față de noi înşine;

- corpul uman îşi este suficient sieşi, este atât de bine măiestrit că nu are nevoie de surogate;

- vindecarea oricărei boli este în atitudinea noastră față de boala respectivă, voința de a trăi şi leacurile date de Dumnezeu sunt suficiente;

- dacă vom conştientiza, fără frică, faptul că moartea este finalul oricărei vieți vom şti mai bine cum să trăim;

- cuvintele generează fapte şi faptele rămân după noi;

- „Sufletul este acelaşi în toate ființele vii, deşi corpul fiecăreia este diferit” Hipocrate.

„De ce nu” a fost publicată sub titlul „Cine sunt?” de către Editura Zigotto din Galați. In carte invitam lumea să modifice cele scrise de mine și, prin asta, am făcut-o eu primul.

Publicistică

Partidul bețivilor liberi

ARGUMENT

Această scriitură mi s-a înşurubat în creier în zilele de după loviluție, când am văzut şi am auzit cum toate devin libere: ziarele libere, televiziunea liberă, sindicatele libere, femeile libere, tineretul liber, până şi copiii liberi şi mi-am amintit butada lui nenea Iancu Caragiale:

“Birjar, eşti liber?

“Da, domnule.

Atunci du-te acasă.”

Imaginația, chiar şi a celor ce se pretindeau intelectuali, se blocase pe cuvintele din familia mult doritei LIBERTĂȚI şi anii de şablonare şi-au pus amprenta lor tristă pe sfântul nostru ideal. Ajunsesem să mă înfior şi la cuvintele “zi liberă”. Al doilea lucru care m-a şocat a fost acela că, imediat, s-a renunțat - şi se făceau observații dure - la folosirea cuvântului *tovarăş* şi înlocuirea lui cu acela de *domn* - deşi puțini s-au dovedit a fi cu adevărat domni.Se părea a se vrea o reglementare legală asemănătoare celei care a căzut în penibil şi caducitate sub vechiul regim şi interzicea folosirea cuvântului “domn” în adresare.

Ce vină poate avea semantica?

Mă gândeam îngrozit: Am să-mi aleg un domn de drum. M-am îndomnit cu amicul X să beau o bere. Doamna mea de viață. Și alte asemenea domnii.

Dar, iată că, într-o zi, voind a pune o întrebare - legitimă, cred eu - redacției ziarului local şi el Viața liberă din Viața nouă (?) dar neeliberat de maniile de foaie volantă de deservire, am fost amânat datorită unei şedințe, care, la ora începerii se anunțase de cinci minute şi, dacă aş fi aşteptat, probabil că nu mai apucam masa de prânz, am cunoscut un om. S-a prezentat dr. ing. lector (?) (!) - nu-i dau numele necontând aici - şi, după ce a aflat că sunt fiu de țăran, mi-a prezentat o foaie bătută la maşină cu programa unui partid țărănesc pe care dorea să-l înființeze (De ce domnia sa? Ce ştie despre țărani şi ofurile lor? N-ar fi fost mai util în reformarea învățământului? Poate nu.) întru apărarea țăranilor această clasă socială oropsită de veacuri. Mă-ntreb: De cine? De o evoluție legitimă? De democratizare? De reformele care li s-au dovedit favorabile? Părându-mi un program cam subțire am pus întrebarea la care am primit răspuns că un partid îşi fundamentează programul după ce are mai mulți membri şi că deocamdată el caută adepți (la ce?) şi programul se va cristaliza pe parcurs.

Interesant. Și până atunci va guverna?

Unii luptă şi alții vor, în locul scoaterii țării dintr-un dezastru economic, un "ciolan politic".

Apoi platforma liberalilor m-a îngrozit cu ideea monarhiei constituționale. Doresc să facem, din nou, Peleşul cadou.

Eu şi fiica mea şi multi alții vrem să-l vedem ca muzeu.

Am luat cunoştință, apoi, de înființarea unui partid național țărănesc democrat crestin, cu o platformă ambiguă şi a titulaturii ce depăşeşte pe aceea de academician doctor inginer cu un cuvânt, poate cu acela de analfabet.

Au mai urmat national - democratii care se vor considerați academicieni şi grupări ecologiste, şi mi-a venit o idee:

APEL PENTRU CREAREA PARTIDULUI BEȚIVILOR LIBERI

În urma discuțiilor cu unii colegi de sete - foamea ne-a afectat ceva mai puțin - am hotărât să formăm un partid al nostru, al bețivilor liberi.

Datorită activității noastre atât de complexe - morți înghețați pe lângã garduri, rupți de câini, înjunghiați în încăierări sau chiar loviți cu sticle şi, ceea ce este mai trist, unele chiar pline - am hotărât să facem un apel la unitate.

Să ne adunăm noi, membrii fondatori ai restaurantelor care, dacă acestea s-ar da în arendă, am putea avea capital, investit deja, mai mare sau cel puțin egal cu prețul de cumpărare şi, deşi avem alese tradiții, nu spun să câştigăm alegerile ci doar portofoliul care să ne asigure materialul de bază, cu care ne-am scris o istorie zbuciumată: ALCOOLUL.

Când am auzit că țara nu va aproba politica lui Gorbaciov mi s-a luat o piatră de pe inimă pentru că acesta este cunoscut de mic drept un luptător înverşunat împotriva noastră.

Vă prezint faptele:

Când "tătuca " tiranilor comunişti, marele Stalin, asista la o manifestație de 7 Noiembrie îşi luase cu el o sticlă de votcă, neavând, în tribună, calorifer cu +22 ci cu - 22 grade ceea ce scăzut din cele 40 ale băuturii dădeau o temperatură aproximativ favorabilă vieții. La un moment dat, a fost asaltat de un grup de pioneri cu flori - e o tradiție veche - care l-au despărțit şi au pus în pericol prețioasa sticlă. Alarmat, conducătorul apelează la unul din pioneri "Băiețel, adu-mi sticla aceea", nu se cunoaşte dacă folosea termenul *"Te rog"*. Copilul se duce, ia sticla, varsă conținutul prea dorit şi o înmânează solicitantului, senin, spre stupoarea acestuia, care exclamă uluit de asemenea îndrăzneală "Ce - ai făcut (drace)? bănuiesc ". "Mi-ați cerut sticla, mărite Stalin, nu şi conținutul" răspunde copilul. Atunci, Stalin, împăcat cu soarta, vrea să ştie: "Cum te chemă pui de rus?" şi răspunsul vine prompt: "Mişa Gorbaciov, mărite Stalin".

Iată de ce ne-a bucurat îndepărtarea de politica rusă pe lângă faptul că sunt nişte concurenți redutabili şi artişti în votconomie. Economic, dorim, însă, o mai mare apropiere nu de alta, dar, în ultima vreme, poate au un excedent de votcă la export.

Putem aduce o critică gravă Consiliului Central al F.S.N. , căci, deşi n-a uitat femeile, vezi avorturile, poporul -

vezi lumina şi gazele - puşcăriaşii - vezi aministia, pe noi ne-a uitat - vezi cârciumile care dau băuturi tot între orele 10 si 19 sau 21, sau mai devreme când, datorită ardentei noastre activități, se termină produsele bazate pe alcool.

Iată de ce la data de 12 ian. a.c. (1990), am apărut în piața Victoriei cu sticle şi forță, contestând acest organ şi n-am învins ... dar am promis: "Vom reveni!".

Sper că ne vom reveni, alcoolul catalizează prostia şi prostia nu provoacă doar verva minților mari.

Am să prezint câteva din tradițiile noastre;

În lumea basmului, visul frumos de copil, îl întruchipăm pe Setilă, bonom şi bun şi asta o spunem aşa ca să nu vă trecem direct în argumentațiile ştiințifice care vor urma şi să nu provocăm şocuri nervoase.

Mitologia greco-romană aminteşte zeii Dionissos/Bachus care aduceau celorlați zei plăcerea vinului.

Religia creştină aminteşte în text motivația vinului de împărtăşanie despre care Christos a spus: "Luați, beți, acesta este sângele meu." Putem noi refuza pe Fiul Domnului? Poate avea un excedent, sau poate era un donator voluntar de sânge, sau poate era bolnav cu tensiunea şi voia să-şi ia sânge. Răi sunt acei care-i mănâncă şi trupul şi mai rău de cei care-i necinstesc învățătura purtând, totuşi, sutane.

Fiindcă, la chinezii vechi, vinul se bea în ceşcuțe şi încălzit, nu discutăm de gustibus şi începem cu greco-romanii care beau din cele mai vechi timpuri ca noi, numai că populația fiind mai mică, aveau spațiu excedentar şi beau

din culcat rezemat. Obicei bun căci exclude căderea dar nu si a celor 2 imperii, de unde rolul eliberator al băuturii.

După cum ne spune Platon în "Banchetul", bătrânul Socrate era un vajnic băutor înainte chiar de a fi un mare filozof, de unde şi la moarte, din plăcerea de a bea, a mai cerut un pahar de cucuctă.

Împăratul Caligula - avem şi traditii politice dar ne referim doar la cele mai de vază - a înființat la beție Societatea de protecție a animalelor, făcându-şi calul senator, de unde se vede că băutura democratizează relațiile chiar şi între specii.

Ne lăcrimează ochii în memoria vestitului nostru înaintaş Plinius Senior (ce-nseamnă omul în vârstă, copt) care, în lucrarea sa Naturalis Historia, ne-a fundamentat întregul sistem filosofic: IN VINO VERITAS. Mai este nevoie de traducere?

În evul mediu, regii francezi erau cunoscuți pentru frumoasele şi desele lor recepții stropite din belşug cu vinuri de Bordeaux, Champagnie etc.pe care le-au sofisticat atât de mult că ultimul Ludovic se creadea Regele Soare - mai cunoştem noi şi alte exemple - de beat ce era toată ziua şi iată că datoriile lui – care, ca şi altii, considera buzunarul lui pe cel al statului - au dus la ruină regatul, favorizând apariția revoluțiilor burgheze în Europa.

Tot vinul.

Şi totuşi capitaliştii nerecunoscători şi perfizi - asta am învățat că era o caracteristică a lor - au introdus prohibiția în Statele Unite.

Deci iată-ne luptători în ilegalitate - mulți au făcut şi puşcărie şi n-au ajuns sefi de stat - dar n-am cedat, poporul era cu noi.

Dubiul total cu privire la integritatea morală a unor astfel de oameni - capitalistii - a creat revoluțiile proletare căci aceştia au aflat că există şi băuturi mai bune decât cele pe care le beau ei. Dar n-au avut noroc: Pierre Smirnoff, proveditorul țarilor şi-a luat rețeta vestitei sale vodci şi a fugit la capitaliştii care, între timp, îşi băgaseră mințile în cap. Și iată că, sătui de băuturi proaste, ruşii îl aclamă pe Gorbaciov care le-a luat vodca proastă şi le-a dat, prin perestroică, dreptul de a se înfrupta din cea Smirnoff.

Să vorbim puțin despre tradițiile noastre literare: Poe, Baudelaire, EMINESCU, Bacovia: "Eu trebuie să beau, să uit ceea ce nu ştie nimeni, /Ascuns în pivnița adâncă, fără a spune un cuvânt./ Singur să fumez acolo neştiut de nimeni,/ Altfel e greu pe pământ. "

În arte plastice amintesc doar: Gaguin, Toulouse - Lautrec. Dacă mai înşir veți spune că ne lăudăm , de aceea şirul meritelor noastre îl vom concentra - modestia nu ne lasă a epata - .

În judo ne-am adus contribuția inventînd căderile, ajutând în acelaşi timp şi fizica în experimentele cu legea gravitației.

Medicinei am dat material de studiu. Ce cadavre!!

Am ajutat criminologia, chimia., alchimia - toți se miră de unde scoatem bani de băut - meteorologia - am văzut ceață când s-a anuntat la buletinul meteorologic -

astronomia - vezi coniacul - gastronomia - ați văzut bețivi adevărați mâncând mult? - teologia - de câte ori n-am mers în genunchi? - ingineria - scosul unui dop fără tirbuşon.

Să nu credeți că nu avem contribuții şi în matematică. Avem axiomele:

1. Două sute de grame de coniac egale, ca preț, cu a treia nu sunt egale între ele.

2. Două note de plată fãcute de doi chelneri diferiți la aceeaşi consumație nu sunt asemenea.

3. În timp ce banii din buzunarele noastre scad în progresie aritmetică cei din buzunarele şefilor de local cresc în progresie geometrică.

Să nu uităm că nouă, tirania trecută, ne-a otrăvit nu numai sufletele ci şi trupurile . Chiar dacă a făcut-o sub nume pompoase (Trocadero, Vraja Mării (vrajă, da) Jocheu, Orient - lichior natural de portocale amare) avem, şi noi, martirii noştri cuprinşi în genocid.

La final vrem să adresăm un avertisment adversarilor noştri BEȚIVII DE PUTERE:

"ÎNAPOI! NU VREM CA LUMEA SĂ NE CONFUNDE!!!

NOI NE TREZIM!!!

TREZIȚI-VĂ ȘI VOI !!!!!!!"

Notă târzie:

NU SUNTEM NOI CEI CARE, MAI TARZIU, AU STRIGAT „CEAUŞESCU SĂ NE IERȚI CĂ-N DECEMBRIE-AM FOST BEȚI!". IMPOSTORII NE-AU FURAT SI

PARTIDUL NU NUMAI REVOLUȚIA. NOI AM FOST BEȚI TOT TIMPUL, NUMAI ÎN DECEMBRIE NU. EI AU FOST BETI NUMAI ÎN DECEMBRIE ŞI PROŞTI ÎN REST.

Pomana morților sau morți de pomană

Să ne ierte Dumnezeu...

Stă în tradiția populară ca, la un an, să se facă un praznic de pomenire a morților şi s-a făcut, cu tot fastul şi pentru morții din decembrie anul trecut sau, mai mult, pentru cei încă vii care se-mpăunează cu faptele altora.

Se strigă, peste tot, că a fost o revoluție (cine-ar mai îndrăzni să spună că n-a fost decât o mascaradă televizată?), se pun coroane pe la locurile unde-au apărut, peste noapte, monumente şi troițe în cinstea eroilor cunoscuți, mai puțin cunoscuți sau necunoscuți, se înalță slujbe televizate că nici Dumnezeu n-ar mai putea să le ignore, atât sunt de zgomotoase, dar pomana este săracă...

La dată fixă, se cere „ Jos Escu" de la conducerea țării şi, pentru conformitate, treaba începe tot la Timişoara dar nu-i propus nimeni în loc.

Se mişcă studenții dar o parte din ei au început să nu mai creadă în liderii care s-au înghesuit în funcții şi nu mai au timp de cursuri din cauza drumurilor peste hotare făcute pe banii nu ştiu cui...

Au apărut politicienii amatori, care şi-au lăsat baltă vechile profesii de poeți, pictori, scriitori, filosofi şi altele şi-

au început să bântuie lumea, acuzând țara de nedemocrație într-un mod cu totul nedemocratic...

Trădătorii de țară se numesc oricum numai trădători de țară nu...

Porțile s-au deschis larg economiei de bişniță şi polițiştii se tem să aresteze hoții ca să nu-i facă deținuți politici căci hoții fac totdeauna parte din opoziție... A rămas la modă să fii fost puşcăriaş şi se mai poartă trecuturile confecționate.

Au apărut erori care se laudă că sunt eroi, spre surprinderea celor care au tăcut modest pe chestia asta şi, spre sila generală, toate se reflectă pe ecranul televizorului care ne-a transmis „ în direct" şi în celălalt decembrie nişte evenimente cu actori şi poeți dizidenți deveniți nedizidenți.

Se strigă peste tot „Jos Comunismul!" dar tot nu se propune nimic în loc şi baghete magice nu sunt cum, de altfel, pe piață nu-i nimic.

Armata e, în continuare, cu noi ca să nu i se scormonească prin cartuşierele golite, anul trecut, în mulțime dar se organizează cu grijă pentru ca, unii comandanți să nu-şi mai pună picioarele în ghips şi reface regulamentele care interziceau să se tragă în mase.

Se propun soluții bombă de schimbare a modului de proprietate şi se neagă prin alte soluții şi mai bombă şi, în acest timp, întreprinderile, foste socialiste acum ale nimănui, nu produc mai nimic în afară de pagube dar nici nu se importă cele necesare de frica celor care, de când au învățat să strige, şi-au cerut salarii cvatruple şi şi-au redus munca la sfert.

Prețurile frizează absurdul şi se fură în toate sectoarele, ca-ntr-o casă înaintea divorțului dar nimeni nu îndrăzneşte să atace incompetența căci vechile bisericuțe şi datini se păstrează şi se aşteaptă o minune să le schimbe.

Toți spun: să se dea, să se facă, să se dreagă dar faptele tac şi ei nu fac.

Guvernanții şi legiuitorii dau spectacole televizate de se-ntoarce Caragiale-n mormânt şi toate se reflectă într-un zâmbet refelex. Reprezentantul nostru zâmbeşte pentru noi şi-o face telegenic.

Se fac mitinguri organizate, mai fastuoase ca pe vremuri că acum avem şi preoți...

Se minte în numele adevărului şi se înlocuiesc adevăruri cu minciuni şi minciuni cu minciuni.

Se ucide în numele dragostei de frate şi se impun idei cu bâtele în numele libertății de opinie.

Într-un cuvânt se fac de toate numai ce trebuie nu...

Și Moscova se-apropie de dictatură...

În timpul acesta, dacă o fi o lume a morților, aceşteia ne privesc blajin cum n-avem ce le da de pomană- căci asta aşteptăm să primim- şi văd cum au murit degeaba...

Pomenirea lor de anul acesta seamănă grozav cu un „parastas cu dar” sau poate ar fi mai bine spus cu „dări” de toate felurile şi, cel mai mult, din mâini...

Să ne ierte Dumnezeu că ne-am făcut morții eroi şi nu-i cinstim nici măcar ca morți ba ne mai şi batem la capul lor pe un blid de colivă politică.

Numai Dumnezeu ne mai poate ierta, dacă n-o fi obosit şi EL.

Dacă anarhia asta va duce la dictatură ar fi mai bine să ne săpăm gropile din timp şi să stăm pe lângă ele, că s-ar putea nici pământ să nu aibă cine pune pe noi.

Iartă-mă, Doamne, şi pe mine, robul Tău, că nu mai cred în nimic!

Și eu am făcut armata la trupele de securitate...

Știați că majoritatea judecătorilor, procurorilor şi avocaților au fost ofițeri de rezervă ai trupelor de securitate? Nu pentru că au vrut-o ei ci pentru că, la această armă erau recrutați cei mai mulți dintre cei ce reuşiseră la examenul de admitere pentru facultățile de drept.

Nu apăr pe nimeni şi nu mă apăr dar nu înțeleg de ce se menține o tendință de dezinformare cu privire la aceste trupe, care erau formate din oameni ca noi şi care ar dori să nu mai roşească în fața nimănui, când aud cuvinte ca „securişti-terorişti" sau „moarte securiştilor".

Noi n-am făcut decât să ne instruim ca militari la o armă care, în 1975, când am fost şi eu timp de nouă luni în rândurile acestor trupe speciale, începea timid, pe fondul creşterii acțiunilor teroriste în lume, să facă antrenamente mai speciale antiterorism.

Instrucția a fost mai rigidă şi mai dură şi, deşi am terminat prima perioadă cu obținerea unei diplome de

bună-purtare n-am dat diploma de absolvire a facultății la Comisariatul Militar spre a fi făcut ofițer şi am rămas sergent-major. Totdeauna am suferit de insubordonatio. Dar colegii mei au ajuns ofițeri şi nu-i văd în stare, pe nici unul dintre ei, să tragă cu sânge rece în oameni lipsiți de apărare ieşiți pe străzi pentru că nu mai suportau o stare de lucruri anacronică.

În aceeaşi perioadă cu mine, în Brigada Craiova, în componența căreia intra unitatea din care am făcut parte exact nouă luni şi trei zile (de la 27 septembrie 1975 la 30 iunie 1976) şi-au făcut armata şi o grupă de studenți la teologie.

Oare ei sunt tot terorişti?

După facultate, în cele trei săptămâni de „concentrare metodică”, am aflat că, la aceeaşi armă, făcuseră armata şi ingineri, profesori de sport, psihologi, economişti şi chiar geologi. Nimeni dintre noi n-o ceruse dar nici nu ne simțeam vinovați de ceva. Nici acum nu ne simțim vinovați.

Eu, cel puțin, ştiu că, dacă aş fi primit ordin să trag în populație m-aş fi apărat cu prevederea din Regulamentul militar al acestor trupe cum că ordinele absurde nu se execută şi acest ordin ar fi fost mai absurd decât acela de a mă arunca de pe un bloc cu zece etaje.

Regulamentul mai prevedea şi interdicția de a trage cu armamentul din dotare în localități, asupra localităților şi niciodată când s-ar fi putut pune în pericol viața sau integritatea corporală a unei persoane civile. Se mai prevedea că arma nu se poate încredința nimănui decât în

cazuri strict reglementate şi că nu se pătrunde în nici o incintă cu armamentul încărcat.

Nu fac decât să enumăr nişte fapte.

Vi-i închipuiți pe cei care făceau în anul 1989 armata cu termen redus la trupele de securitate trăgând în colegii lor care ieşiseră pe străzi cu flori?

Eu nu.

De ce nu se doreşte elucidarea situației lor?

Cine nu vrea adevărul?

Se inițiase un serial de televiziune despre acei tineri care au fost incluşi artificial într-o grupare ce nu era a lor.

Un grup de partide a cerut vehement suspendarea lui.

De ce?

Se tem să nu iasă la iveală ceva?

Ce anume?

Cine sunt rudele care-i reclamă pe cei 40 de morți aduşi de la Timişoara la Bucureşti?

De ce au murit toți acei care s-au ocupat direct de acel transport?

Unde sunt teroriştii? Drogați sau nedrogați, antrenați special, care au atacat unitatea militară unde era ținut Ceauşescu din aer, de pe apă şi de sub apă numai din cele două blocuri unde locatarii au asistat la execuția celor doi, nu.

Halal terorişti! Sau le-a fost frică de gospodinele care ar fi putut să-i bată cu polonicele.

Cine vrea să ne-mbete cu apă rece pe noi cei care am ținut o armă în mână că, în focul luptei cu asemenea trupe, unii puteau ține conferințe de la diverse balcoane?

N-a văzut nimeni arma semiautomată cu lunetă de construcție românească? O târau după ei o mulțime de bețivi din gărzile patriotice pe toate străzile.

Dar aruncătoarele de grenade, portative?

Știe cineva prin câte persoane aflate una în spatele alteia trece un glonț de pistol mitralieră tras de la 50 de metri?

S-a calculat ce pagube pot produce câteva grenade defensive aruncate la nimereală în mulțime?

Rugăm experții militari să calculeze şi să confirme că aceasta era dotarea trupelor de securitate care circulau rapid, în camioane şi, eventual, blindate uşoare şi nu în tancuri. După aceste calcule va reieşi clar că, dacă ar fi tras aceste trupe şi ar fi acționat după vreun plan România de după decembrie ’89 ar fi avut cu câteva milioane de locuitori mai puțin sau ar fi fost tot comunistă.

În noaptea de 22 decembrie 1989, ştie cineva unde erau avioanele de la unitatea militară din Ianca?

Când au ajuns blindatele din Galați şi Brăila la Bucureşti şi cum se putea apăra coloana aceea de maşini defecte în fața unor terorişti bine instruiți?

De ce se continuă selectarea oamenilor după dosare artificial construite şi se încearcă mascarea adevărului?

Cine a răspuns la întrebarea generalului Macri dacă se poate crede că ofițerii specialişti ai Securității ar fi putut acționa atât de vădit fără tact la arestarea pastorului Tökösi? Ba-i facem terorişti profesionişti ai crimei ba-i desconsiderăm ca pe nişte proşti ca noaptea.

Haideți să ne hotărâm odată!

Nu-i apăr pe cei din boxa acuzaților de la Timişoara, nici pe generalul Iulian Vlad. Ei aveau un contract de muncă şi ştiau cui au jurat credință dar întreb cu tristețe:

Cine nu doreşte să se afle adevărul, în țara asta?

Si mai ales, ca un copil, pun întrebarea perpetuă:

De ce?

De ce nu ne lăsați să suferim?

„Asta e, ne place să suferim şi dacă ni se ia suferința,
parcă ni se ia plăcerea de a trăi...”
Ion Băieşu - Balanța

De ce s-or fi băgând unii peste noi şi nu ne lasă să suferim, nu ştiu.

Noi vrem să suferim, ne dăm toată silința, facem tot ce este omeneşte posibil şi, culmea, apare câte unul şi nu ne lasă.

Nu l-am creat noi pe „Ceuşescu şi poporul” de ne-a dictatorit şi ne-a batjocorit?

Nu l-am urmat noi ani şi ani şi poate îl mai urmam dacă dădea mâncare deajunsă, căldură şi lumină?

Nu l-am urmat. Nu-i adevărat. Noi am fost „victimele comunismului”.

Am luptat împotriva lui. Nu ne-am lăsat dar el ne-a persecutat de ne-a terminat. Unii au făcut şi închisoare. Ce mai contează pentru ce? Vezi Gelu Voican Voiculescu.

Păi, n-am reuşit noi să avem o „revoluție sângeroasă” când toate țările au făcut acelaşi pas fără sânge?

Revoluție n-o fi fost dar sângeroasă, da, fără rost de sângerosă chiar. Dar nouă ne place aşa.

Ei sunt eroi... Sunt, oare?

Păi, n-a fost „eroul nostru" întruchiparea sângelui care „cere sânge"? N-a fost el „Arhanghelul" cu sabia AKM la brâu care-a stârpit forțele răului?

Ce mai contează că ceea ce s-a făcut atunci a fost un simulacru de justiție?

Totul este c-a fost sângeroasă.

Și, dacă nu ne forțau alții să abolim pedeapsa cu moartea câte capete ar mai fi căzut în numele sfintei răzbunări?

Ei şi? Noi vrem să suferim şi gata. Ce dacă, sub lozinca "moarte comuniştilor" mai; lichidau şi ceva duşmani personali, ceva vecini incomozi sau orice alți neconvenabili?

Mare lucru! Aşa-i la revoluție!

Le-am arătat noi tuturor cum se face aşa ceva. În direct.

Unii specialişti occidentali spuneau că soldații noştri țineau arma ca pe mătură dar ce contează?

I-am învins pe terorişti chiar şi aşa.

Noroc de terorişti că nu se aflau aici când au fost învinşi. Erau la studii în Libia, se bronzau ca să coincidă cu descrierile de mai târziu ale televiziunii române aproximativ libere.

Ce importanță are, aici, coeficientul de aproximație?

Oricum, important este că ne-am pus pe treabă şi am făcut „alegeri democratice", urgent contestate deşi certificate de autorități internaționale.

Ce contează că, în loc să votăm oamenii cei mai capabili pentru Parlament, noi am votat: trandafiri, albine, nicovale şi alte modele stilizate?

Aşa-i folclorul românesc, naiv.

Și uite ce parlament avem. De zahăr. Micționezi pe el şi gata ceaiul. Dar cine bea aşa ceai?

Tot noi. Ce dacă ne ucide încet? Noi vrem să suferim.

Și suferim. Suferim tihnit că nu ni se spun rezultatele anchetelor parlamentare de la târgu-Mureş şi din Valea Jiului. Suferim să ni se spună că, după ce şi-au fixat salariile, domnii parlamentari vor în vacanță. Parcă ce legi ar mai trebui făcute? Un nimic de constituție, o biată lege a contractelor economice nişte amărâte de legi ale proprietății industriale şi agrare şi alte câteva zeci.

Suferim şi întrunirea în plen pentru a comemora Dictatul de la Viena şi faptul că delegația UDMR ne-a făcut hatârul de a nu părăsi sala.

Ỉn fond, ce contează că acel comunicat comun este o „tichie de mărgăritar" acoperind o "chelie deasă"?

Suferim şi să vedem că, la salariile domniilor lor, parlamentarii lasă locurile din săli ocupate sub forma „dinții babei". Noi respectăm bătrânii.

Ce dacă unii au dat în mintea copiilor? E şi asta o formă de întinerire a anumitor structuri.

Suferim şi „liberalizarea prețurilor" care, neurmată de legi adecvate, este o scumpire haotică şi nemotivată suportată de omul „sărac şi cinstit".

Dar, la urma urmei, cine-i sărac şi cinstit, în România? O mai fi cineva?

Nu, domnilor, noi vom fi o țară de patroni şi vom suferi.

Ce contează că, de lene, parlamentarii au acordat prerogative lărgite guvernului?

Ce contează că legi de bază bat pasul pe loc?

Cui trebuie legi?

Legea noastră de bază este „legea suferinței veşnice”.

Și Parlamentul, are „cestiuni arzătoare la ordinea zile” ca de exemplu dacă să mai fie partid comunist sau nu.

Ce contează că cei ce se opun n-au citit un rând din doctrina marxistă? Ce, activiştii de partid citiseră Biblia când o combăteau?

Și, uite-aşa, mai facem un miting la care ne mai batem cu-o piatră, cu-o rangă... Dacă ne place nouă să suferim...

Are viață strada, e agitație în Parlament, se fac analize de cum s-a numit guvernul şi dacă a fost sau nu confirmat legal (ce contează că domnii aceia s-au trezit târziu?)

Partidele au „convenții naționale” şi nu congrese. Se caută expresii „convenabile”.

Țara începe să devină un mic Liban, cu asasinate, conflicte religioase (de politice nu mai vorbim că aste se consumă şi în baie, între soți), cu conflictele interetnice pe care toată lumea vrea să le facă „ neinteretnice”.

Doar între parlamentari domneşte voia-bună. Păcat că nu se mai televizează integral şedințele celor două camere.

Ce ştiai, matale, Nene Iancule?

Se dăruiesc jocuri „Nu te supăra frate” se fac tot felul de calabururi şi, ceea ce este mai grozav, este că se joacă teatru, în teatru, în teatru, în teatru...

La urma urmei, avem şi actori senatori...

Ce contează că atunci când merg la Braşov să rezolve o problemă nu promit nimic dar când e vorba de o falsă problemă ne amenință cu demisia.

Ce contează că cei ce l-au ales au respectat voința lui care cerea să fie ales, când au făcut-o? Și el respectă acum tot voința lui.

Și noi suferim.

Căci n-or fi vrând ăştia să ajungem ca japonezii.

Ce noi avem ochii oblici şi tenul galben? Ce dacă mai au şi altele? Noi am recunoscut că n-avem capul lor. Le-ajunge. Ce dacă nouă nu ne-ajunge nimic?

Noi avem suferința. E un drept câştigat de când cu Miorița, nu-i fleac.

Să-ndrăznească cineva să nu ne lase să suferim că praf îl facem!

Partidul bețivilor liberi, Pomana morților sau morți de pomană, Și eu am făcut armata la trupele de securitate şi De ce nu ne lăsați să suferim au fost publicate în revista studenților gălățeni Orientări în anii 1990-1992.

Este posibil ca, din cele scrise de mine unii să tragă concluzii la care eu nu m-am gândit dar, publicând aceasta, mi le asum ca atare. Ce mai contează un blam în plus.

Cuprins